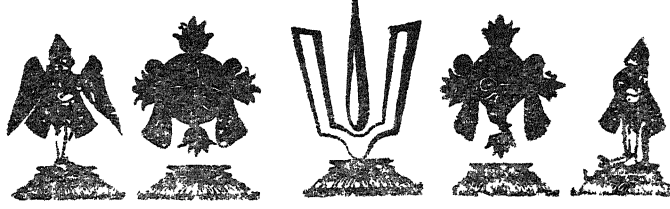

ஸ்ரீரஸ்து
பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ காஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
மஹாமஹிமோபாயாய

அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி

எ டி தி ய

குருபரம்பரா ப்ரபாவஸாரம்

(ஆழ்வார்கள், ஆசார்யர்களின்
வைபவ விளக்க நூல்)

ஆனந்தஸ்ரீ மீன விசாக வெளியீடு

சேலம் ஜெமினி ஆர்ட் ப்ரஸ்ஸிலும்
சென்னை ரத்தினம் ப்ரஸ்ஸிலும்
அச்சிடப்பட்டது.

கிடைக்கும்டங்கள்:

க்ரந்தமரீலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்-631503.

V. N. தேவநாதன்,

213, கோவிந்தப்ப நாயக்கன் தெரு. சென்னை-600001.

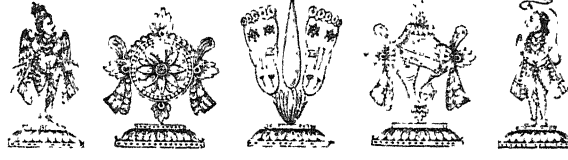
விலை ரூ. ஐந்து மட்டும்

1975

(தனிப்புத்தமான மணவாளமாருதிகள் வைபவமும் சேர்த்து விலை ரூ. 6/-)

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

மீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்த

குருபரம்பராய்ரபாவ ஸாரம்

ஆழ்வார்கள் வைபவம்

(வெண்பா)

ஏழ்நாடு முயந்திடவே யின்னருளா விங்குதித்த
ஆழ்வார் பதின்மரும் ஆரியரும் — நாழ்வாது
மில்லாது காட்டு மிதிகாச மெல்லாரும்,
சொல்லாரச் சொல்வேன் தொகுத்து.

அவதாரிகை

* நலமந்த மில்லதோர் நாடாகிய ஸ்ரீ வைகுண்ட நகரிலே செம்பொன்செய் கோயிலிலே திருமாமணி மண்டபத்திலே * ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வாழுவிலா வடிமைகள் செய்கிற ஆதிசேஷனது ஸ்வரூபமான சீரிய சிங்காசனத்திலே ஸ்ரீ பூமிநீளாகளென்னும் தேவிமார் மூவரோடுங் கூடி வீற்றிருந்து நித்ய முக்தர்களுக்கு அளவில்லாத ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பித்தருளுகிற ஸகல கல்யாண குணகண நிதியான எம்பெருமான், அத்திருநாட்டிலுள்ளார் எப்போதும் பேரின்பத்தையே அனுபவித்து வருதல்போல இந்நிலவுலகத்திலுள்ள ஆத்ம வர்க்கங்களும் தம்தம் முயற்சியால் அப்பெரும் பதவியைப் பெற்று இன்புற்று வாழலாம்படியிருக்க, இதற்கு உபயோகமாகவே தான் கொடுத்தருளின கரண களேபரங்களையும் சப்தாதி விஷயாந்தரங்களிலே செல்லவிட்டு மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து இறந்து கரையற்ற கருமப் பெருங்கடலினுள் அமிழ்ந்து வருந்தி அலைவதை உற்று நோக்கி அவ்வான்மாக்களையும் அழிவிலா வீட்டை அடைவித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று இயல்பாக எழுந்த இன்னருளாலே, அவ்வுயிர்கள் நல்வழித் வழிகளை நன்றாகப் பகுத்துணர்ந்து நடக்குமாற்றை அறிவித்தற் பொருட்டு, தன்கட்டளை ரூபமான வேதங்களை வெளியிட்டருளி, அரிய பெரிய அவ்வேதங்களின் ஆழ்ந்த மறை பொருளைச் சிற்றறிவினராகிய நம்போன்றவர்களும் தெள்ளிதாகவே தெரிந்து கொள்ளுதற்கு உபயோகமாம்படி அவற்றிற்கு அங்கமான அனேக சாஸ்த்ரங்களையும் முனிவர் முதலானோரைக் கொண்டு வெளியிட்டருளினன்.

இருள்தருமா ஞாலத்தின் அகவிருள் அகன்ருழிய இங்ஙனம் சாஸ்த்ர தீபத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கவும், கண்ணிலாத குருடர்கட்கு விளக்குப் பயன்படாதவாறுபோல, பகவத் பக்தியாகிற ஸித்தாஞ்ஜனத்தினால் நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணின் குருடு தீராத உலகத்தார் பலர்க்கு அந்த ப்ரமான ப்ரதீபமும்

சிற்றும் பயன்படாதாயிற்று. அதுகண்ட கருணைக்கடலான ஸர்வேச்வரன், தன் ஆணை செல்லாத இடங்களில் அரசன் தானே நேரில் சென்று தண்டம் நடத்துவது போலவும், கிணற்றினுள் வீழ்ந்த குழந்தையை யெடுக்கத் தாய் தானும் அதனுட் குதிப்பது போலவும் தானே ராமக்ருஷ்ணாதி ரூபத்தால் அவதரித்து, பரத்வத்தை குதிப்பது போலவும் உபதேச முகத்தாலும் அனுட்டான மூலமாகவும் பிரஜைகளைத் தன் வசப்படுத்தத் தொடங்கிய வளவிலும், பலர் அநாதி கரும வாஸனையாலே சீர்திருந்தாமல் அத்திருவாவதார மூர்த்திகள் திறத்து மநுஷ்ய புத்தியையே பண்ணித் தம்மைப்போலவே அவர்களைப் பாவித்து எதிரம்பு கோத்துப் போருக்கு நின்று *கேட்பார் செவி சுடு கீழ்மை வசவுகளையே வைதும், விச்வரூபத்தையு மிட்பட இத்திரஜாலமென்று இகழ்ந்தும் அதமகதிகளை அடையலாடுவர்.

அதுகண்டு திருமால் திருவுள்ளமிரங்கி, ஸஜாதியர்களைக்கொண்டே இந்த ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்தி வசப்படுத்திக்கொள்ள வேணுமென்று துணிந்து இந்தில வுலகில் பல வ்யக்திகளிடத்திலே விசேஷ கடாஷும் செய்தருளினான். அவர்களே ஆழ்வார்கள் ஆசாரியர்கள் என்னப்படுகிறார்கள்.

எம்பெருமானுடைய ஸகல மங்கள குணங்களாகிய அமுத வெள்ளத்திலே முழுகி மிகவும் ஈடுபட்டு நன்றாக ஆழ்ந்திருப்பவர் என்னுங் காரணத்தினால் ஆழ்வார் என்கிற திருநாமம் உண்டாயது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் சிறந்த மெய்யடியார்களென்று கொண்டாடப்படுகின்ற இவ்வாழ்வார்கள் பதின்மர். அவர்களாவார் — பொய்கையார், பூதத்தார், பேயார், திருமழிசைப்பிரான், நம்மாழ்வார், குலசேகரப் பெருமாள், பட்டர்பிரான் (பெரியாழ்வார்), தொண்டரடிப்பொடிகள், திருப்பாண் பெருமாள், கலியன் (திருமங்கையாழ்வார்) என்பார். நம்மாழ்வார் திருவடிகளான ஸ்ரீமதுரகவிகளையும், பெரியாழ்வாரது திருமகளாரான ஸ்ரீகங்காபுத்த நாச்சியாரையுஞ் சேர்த்து 'ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்' என்பதுமுண்டு.

இவர்கள், ரிஷிகள்போலத் தாமாக மிக முயன்று தத்துவ ஞானத்தைப் பெறுதலின்றி எம்பெருமான் தானே வந்து தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு ஜ்ஞாநபக்தி விரக்திகளை எளிதிற்பெற்று, சிலர்க்கு விலக்காக மறுக்கப்படுகிற வேதம்போலன்றி யாவர்க்கும் ஒருங்கே உதவும்படி ஸகல வேத வேதாந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களைத் தமிழ்த் திவ்யப் பிரபந்தங்களாக அருளிச்செய்து தம்முடைய அநுபவத்தைப் பிறர்க்கு உணர்த்தி உலகத்தை வாழ்வித்தருளினவர்கள்.

திருமாவின் வேறுதசாவதார மென்னலாம்படியான வீறுபாடுடைய இவ்வாழ்வார்களுள் நம்மாழ்வார் பல காரணங்களினால் தலைவராகக் கூறப்பட்டு அவரை அவயவியாகவும், மற்றையாழ்வார்களை அவர்க்கு அவயவங்களாகவும் பூருவர்கள் நிரூபித்தார்கள். *பூதம் சிரோ ஹரத மஹாஹ்வய மக்ஷியுக் கம் பட்டார்ய மாஸ்யமத பார்க்க வமஸ்ய கண்டம். பாஹு வதந்தி குலசேகர யோகிவாஹௌ தோர் மத்யநாபி சரணந் இதராந் சடாரே: * என்றுள்ள புராதன சுலோகப்படி, நம்மாழ்வாருக்கு, பூதத்தாழ்வாரைத் திருமுடியாகவும் பொய்கை பேயாழ்வார்களைக் கண்களாகவும், பெரியாழ்வாரை முகமாகவும், திருமழிசையாழ்வாரைக் கழுத்தாகவும், குலசேகராழ்வாரையும் திருப்பாணாழ்வாரையும் கைகளாகவும், தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரை மார்பாகவும், திருமங்கையாழ்வாரைக் கொப்பூழாகவும் மதுரகவி யாழ்வாரையும் எம்பெருமானாரையும் திருவடியாகவும் உரைப்பர்.

இப்படி ஒப்புயர்வற்ற இவ்வாழ்வார்கள் *உயர்வற வுயர் நலமுடையவனு
அயர்வறுமமரர்களதியதியால் மயர்வற மதிநல மருளிப் பெற்று அருளிச்செய்
தருளின திவ்யப் பிரபந்தங்களே தமிழ்வேதமென்னும் நாலாயிர திவ்வியப்
பிரபந்தமாகஉலகில் சீர்மைபெற்று விளங்கி வருகின்றன. இவற்றைப் பலமுகங்
களாலும் வளர்த்த தருளினவர்களே ஆசாரியர்கள். அவ்வாழ்வார்களின் வைபவம்
கேண்மின்.*

அவதானக ரற்றற்று

முதலாழ்வார் மூவர்

ஆழ்வார்களனைவர்க்கும் முன்னே இந்த வுல்கிலிருள் நீங்க வந்துதித்து
அந்தமிழால் நற்கலைகளாய்ந்துரைத்த ‘பொய்கையார், பூதத்தார், பேயார்’ என்னு
மில்மூவரும் முதலாழ்வார்களென்று ப்ரஸித்திபெற்றிருப்பர். “மற்றுள்ளவாழ்வார்
களுக்கு முன்னே வந்துதித்து, நற்றமிழால் நூல்செய்து நாட்டையுய்த்த —பெற்
றிமையோரென்று, முதலாழ்வார்களென்னும் பெயரிவர்க்கு நின்றதுலகத்தே
நிகழ்ந்து” என்ற உபதேசரத்தினமாலேப் பாசரம் நோக்கத்தக்கது.

விபவத்தில் இம்மூவரும் பகவத்கடாக்ஷம் பெற்ற பின்னர் ஒருவரைமொருவர்
விட்டுப்பிரியாமல் ஒன்று கூடியே வாழ்ந்தது பற்றி அர்ச்சாவதாரத் திருக்
கோயில்களிலெங்கும் இம்மூவரும் ஒன்று சேர்ந்தே கோயில் கொண்டிருப்பர்கள்;
அப்படியே இவர்களின் வைபவமும் ஒன்று சேர்ந்தே அநுஸந்திக்கப்படும்.
இம்மூவர்க்கும் திருநாள் பாட்டு அருளிச்செய்யா நின்ற மணவாள மாமுனிகளும்
“ஐப்பசியி லோணம் அவிட்டம் சதயமிவை, ஒப்பிலவா நாள்களுலகத்தீர் — எப்
புனியும் பேசு புகழ்ப் பொய்கையார் பூதத்தார் பேயாழ்வார், தேசுடனேதோன்று
சிறப்பால்” என்று ஒரே பாசரமாகத் தொகுத்து அருளிச் செய்தமையும் காண்க.

பொய்கையாழ்வார்

“தெண்ணீர் வயல் தொண்டை நன்னாடு சான்றோருடைத்து” என்று
ஒளவையார் பாடியபடி கல்விகேள்வி அறிவொழுக்கங்களாலான்றவர் பலரையு
முடையதான தொண்டை நாட்டிலே புண்ய ஷ்ஷேத்ரங்களெல்லாவற்றினுள்ளும்
மிக்க சீர்மைபெற்று விளங்கும் ஸத்ய வ்ரதக்ஷேத்ரத்திலே, “முத்தி தரும் நகரேழில்
முக்கியமாங் கச்சி” என்றும், “காசி முதலாகிய நன்னகரியெல்லாம் கார்மேனி
யருளாளர் கச்சிக்கு ஒவ்வா” என்றும் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதும் வேகவதி
யென்னும் புண்ணியநதியின் தென்பால் விளங்குவதுமான காஞ்சிமாநகரிலே
முநீயதோக்தகாரி ஸந்நிதியென்று ப்ரஸித்தமான திருவொக்கா வென்னும் திவ்ய
தலத்தின் வடபுறத்தில் மஹான்களது திருவுள்ளம்போல் ஆழ்ந்து தெளிந்து
விளங்கும் பொற்றாமரைப் பொய்கையிலே பூத்ததொரு நற்றாமரைப்பூவிலே ஐப்பசி
மாதத்துத் திருவோணத்திலே இவர் திருவவதரித்தார். இவருடைய ப்ரபாவத்தைப்
பார்த்து அனைவரும் இவரைத் தேவிற சிறந்த திருமாலின் திவ்யாயுதங்களுள்
பாஞ்ச ஐந்யமென்னும் திருச்சங்கின் அம்சமாக அறுதியிட்டனர். பொய்கையி
லவதரித்தது காரணமாகப் பொய்கையாழ்வாரென்று திருநாமம் பெற்றாரிவர்.

பூதத்தாழ்வார்

நீர்வளம் நிலவளம் முதலிய பல வளங்களும் மவிந்து இப்பூமண்டலத்திற்குத்
திலகம் போன்றுள்ள அத்தொண்டைமண்டலத்திலே கீழ்க்கடற்கரையிலுள்ள
திருக்கடல்மல்லையென்கிற மஹாபலிபுரத்திலே குருக்கத்திப்பந்தரிலே ஒரு

குருக்கத்தி மலரிலே ஐப்பசி மாதத்து அவிட்ட நக்ஷத்திரத்திலே இவர் திருவவ தரித்தார். இவருடைய வைபவத்தை நோக்கி அனைவருமிவரைக் கௌமோதகி யென்னும் கதாயுதத்தின் அம்சமாக அறுதியிட்டிருந்தனர். இவர்க்குப் பூதத் தாழ்வாரென்று திருநாமமானபடி என்னென்னில் ; — வ ட மொழியில் [பூ - ஸத் தாயம்] என்கிற தாது அடியாகப் பிறந்தது பூதம் என்னுஞ்சொல். ஸத்தை பெற்றது என்று பொருள். எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை யநுபவித்தே ஸத்தை பெற்றாரென்னும் காரணம்பற்றியே பூதத்தாழ்வாரென்று திருநாமமாயிற் றென்றுணர்க. திருவாய்மொழியில் (5-2-1) “கடல்வண்ணன் பூதம்” என்ற விடத்து வியாக்கியானங்களில் இப்பொருள் விளக்கங் காண்க. ... *

பேயாழ்வார்

“ஆரோடிரெட்டு தொண்டை” என்றவாறு நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் இருபத்திரண்டு திருப்பதிகளையுடையதான துண்டர மண்டலமென்கிற அத் தொண்டைவள நாட்டிலே திருவல்லிக்கேணி யென்னுந் திய்யதேசத்துக்குத் தென்திசையிலுள்ள திருமயிலை நகரில் ஒரு கிணற்றிலேயுண்டான செவ்வல்லிப் பூவிலே ஐப்பசி மாதத்துச் சதய நக்ஷத்திரத்திலே இவர் திருவவதாரஞ் செய் தருளினர். இவருடைய வைபவத்தைக் கண்டு பலரும் இவரை நந்தகமென்னும் வாட்படையின் அம்சமாக அறுதியிட்டனர். இவர் ஒப்புயர்வற்ற பகவத்பக்தியை யுடையராய், கண்டவர்களடங்கலும் ‘இவர் பேய் பிடித்தவர்’ என்னும்படி நெஞ் சழிந்து கண்சுழன்று அழுதும் சிரித்தும் தொழுது மெழுந்தாடியும் மகிழ்ந்து பாடியும் அலறியுமே அநவரதம் போதுபோக்கிக் கொண்டிருந்தமையால் பேயாழ்வாரென்று திருநாமம் பெற்றனர். பரமபக்தி தலையெடுத்து எம்பெருமானை யநுபவிக்கும் திறம் மற்ற ஆழ்வார்களைக்காட்டில் இவர்க்கு மிகப் பெரிதாயிருந்ததனாலும், இவர் தாம் எம்பிரானுக்கு ஆட்பட்டது மாத்திரமேயன்றி, திருமழிசை யாழ்வாரைத் திருத்திப் பணிகொண்ட மஹானுதலாலும் மஹாநாழ்வாய் என்னவும்படுவர் இவர்.

இம்முதலாழ்வார்களின் வைபவம்

ஸ்ரீராம பரத லக்ஷ்மணர் போல அடுத்தடுத்த நாள்களில் அவதரித்தவர்களும் அயோநிஜருமாகிய இம்மூவர்க்கும் ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனுடைய திருவாணையினால் ஸேனைமுதலியார் இந்நிலத்திற்கெழுந்தருளிப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து திருமந்திரப் பொருள்களையும் உபதேசித்தருளினர். அதனால் இவர்கள் “முக்குணத் திரண்டவையகற்றி, ஒன்றினிலொன்றி நின்று” என்றற்போல ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் சிறிதுமற்று சுத்தஸாத்தவிகர்களாய் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதையே பெரும்பேருகக் கொண்டு ஞானபக்தி விரக்திகளுக்குப் பிறப்பிட மென்னலாம்படி விளங்கி “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த்தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் சுண்ணன்” என்றற்போல பகவத்குணநுபவத்தையே தாரகமும் போஷகமும் போக்யமுமாகக் கொண்டு அந்நபாநாதிகளை யொழித்து, உண்டியே உடையே உகந்தோடுகின்ற இம்மண்டலத்தாரோடு கூட கில்லாமல் ஒருநாளிருந்த விடத்தில் மற்றொரு நாளிராதபடி ஓடித்திரியும் யோகிகளாய், தம்மில் ஒருவரை யொருவர் அறியாமல் தனித்தனியே ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த இம்மூவரையும் ஓரிடத்திலே சேர்த்து ஆட்கொண்டு இவர்கள் முகமாக உலகத்தை வாழ்விக்க வேணுமென்கிற குதூஹலம் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திலுண்டாயிற்று. அவனு டைய அத்திருவுள்ளம் நிறைவேறுவதற்கு வழியுண்டாயிற்று. அதாவது ஒருநாள் ஸூர்யன் அஸ்தமித்தபின்பு பெருமழையும் பெருங்காற்றுமுண்டாக, ஸஞ்சாரத்தி லிருந்த இம்மூவர்க்கும் தங்குமிடம் தேட்டமாக, பொய்கையாழ்வார் திருக்கோவலுரை யடைந்து அங்கு ம்ருகண்டு மஹரிஷியின் திருமாளிகையில்

சென்று அதன் இடைகழியில் பள்ளிகொண்டிருந்தார். பிறகு பூதத்தாழ்வாரும் அங்கே வந்து சேர, “வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் த்ருஷ்ட்வா தண்டவத் ப்ரணமேத் புஷி” என்கிற சாஸ்த்ர முறைப்படி ஒருவரையொருவர் வந்தனை வழிபாடுகள் செய்தவுடன் “இவ்விடம் ஒருவர் படுக்கலாம். இருவர் உட்கார்ந்திருக்கலாம்” என்று பொய்கையாழ்வார் விண்ணப்பஞ் செய்ய, அவ்விதமே இருவரும் உட்கார்ந்திருந்தனர். அதன் பிறகு பேயாழ்வாரும் அவ்விடத்திற்கே வந்துசேர, ஒருவரையொருவர் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து உபசரித்துக்கொண்டபின் “இவ்விடம் ஒருவர் படுக்கலாம், இருவர் இருக்கலாம், மூவர் நிற்கலாம்” என்று பொய்கை பூதத்தாரிருவரும் சொல்ல, அவ்விதமே மூவரும் அவ்விடத்திலே நின்று கொண்டு பரஸ்பரம் பகவத் குணங்களைச் சொல்லுதலும் கேட்டலும் செய்து களித்திருந்தனர்.

அப்பொழுது உலகளந்த மூர்த்தி அவர்கள் திறத்திலே திருவருள் செய்யும் பொருட்டு, பெருத்த இருளையும் கனத்த மழையையும் முன்னிலுமதிகமாக்கி, பெரிய வடிவத்தோடு அவர்களிடையே சென்று நின்று பொறுக்கமுடியாத மிக்க நெருக்கத்தைச் செய்தருளினான். அதன்மேல் இவர்கள் ‘இதுவரையிலுமில்லாத நெருக்கம் இப்போது உண்டானதற்குக் காரணமென்கொல்? பிறரெவரேனும் இங்குப் புதுந்தவருண்டோ?’ என்று சங்கிக்கையில், பொய்கையாழ்வார் பூமியாகிய தகழியில் கடல்நீரையே நெய்யாகக் கொண்டு ஸூர்யனை விளக்காக ஏற்ற, பூதத்தாழ்வார் அன்பாகிய தகழியில் ஆர்வத்தை நெய்யாகவும் சிந்தையைத் திரியாகவும்கொண்டு ஞான தீபத்தை ஏற்ற, இவ்விரண்டி னொளியாலும் இருளற்றதனால், பேயாழ்வார் தாம் எம்பெருமானை ஸேவித்தமை கூறியவளவிலே மூவரும் பகவத் ஸ்வரூபத்தை நன்கறிந்து அநுபவித்து ஆநந்தப் பெருவெள்ளமெய்தி அதனுக்குப் போக்கு வீடாகத் திவ்ய ப்ரபந்தங்களருளிச்செய்து உலகத்தாரை உய்விக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினார்.

அப்பொழுது பொய்கையாழ்வார் “வையந்தகனியா” என்று தொடங்கியும், பூதத்தாழ்வார் “அன்பேதகனியா” என்று தொடங்கியும், பேயாழ்வார் “திருக்கண்டேன்” என்று தொடங்கியும் மூவரும் மூன்று திருவந்தாதி ப்ரபந்தங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இப்பிரபந்தங்களுக்கு அடைவே முதல் திருவந்தாதி என்றும், இரண்டாந்திருவந்தாதியென்றும், மூன்றாந்திருவந்தாதி என்றும் திருநாமம் வழங்கலாயிற்று.

பின்பு இவ்வாழ்வார்கள் தேஹஸீசனென்னும் திருக்கோவலூராயனாரைத் திருவடித்தொழுது விடைபெற்று நெடுங்காலம் திருப்பதிகள் தோறும் சென்று மங்களாசாஸனம் செய்து, யோகபலத்தால் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் இம்மண்ணுலகில் வாழ்ந்திருந்து வையகத்தை வாழ்வித்தருளினார். ... *

முதலாழ்வார் வைபவம் முற்றிற்று.

திருமழிசைப்பிரான் வைபவம்

முன்னொரு காலத்தில் அத்ரி, வஸிஷ்டர், ப்ருகு, பார்க்கவர், புலஸ்தியர், அங்கிரஸ் முதலான ப்ரஹ்மர்ஷிகள் பலரும் ஸத்யலோகத்தைச் சார்ந்து அங்குத் தலைமைபூண்டு வீற்றிருக்கின்ற பிரமதேவனைத் திருவடிதொழுது கூப்பியகையராய், 'தேவனே! பூலோகத்தில் மிகச் சிறந்ததான ஷேத்ரம் இன்னதென்று தெரிந்து அங்குச் சென்று பெருந்தவமியற்றக் கருதி இப்பொழுது ஈங்கு வந்திருக்கின்ற எங்களுக்கு அத்தகைய திவ்ய ஸ்தானமின்னதென்று நிச்சயித்துச் சொல்ல வேணும்' என்று வேண்ட, அவ்வேண்டுமோளுக்கிரங்கிய த்ரிபுவந கர்த்தா வாகிய நான்முகக் கடவுள் உடனே தேவ சிற்பியான விச்வகர்மாவை வருவித்து 'இம்முனிவர்கள் காணுமாறு துலாக்கோல் நாட்டி அதன் ஒரு தட்டில் ஐம்பதுகோடி யோஜனை விஸ்தீரணமுள்ள பூமி முழுவதையும், மற்றொரு தட்டில் திருமழிசை என்னும் புண்ணிய ஷேத்ரமாத்திரத்தையும் வைத்து நிறுப்பாய்' என்று பணிக்க, அங்ஙனம் அவன் செய்தவளவிலே, மண்ணுலக முழுவதையும் நாட்டியதட்டு இலேசபட்டு மேலோங்கி நிற்க, திருமழிசைப்பதியை இட்ட தட்டு கனம் பெற்றுத் தாழ்ந்து நின்றது. அவ்வேறுபாட்டைப் பிரமதேவன் அந்த ப்ரஹ்மர்ஷிகளுக்கு நன்கு எடுத்துக்காட்டி அந்த மழிசைப்பதிக்கு 'மஹீஸாரஷேத்ரம்' என்று காரணப் பெயரிட்டு அதிற் போயிருந்து தவம்புரிந்து உயர்கதி புகுமாறு அநுமதி தந்து அவர்களை யனுப்பினார்.

அவ்வண்ணமே அந்த முனிவர்கள் அவ்விடத்தை யடைந்து ஐம்பொறியடக்கி அருந்தவம் புரிந்தனர். அவர்களில் பார்க்கவர் என்கிற முனிவரார் தீர்க்க ஸத்ரமென்ற பெருவேள்வியைச் செய்து அதனால் வாஸுதேவனை ஆராதித்து அதன் பின்னர் அவ்வெம்பெருமானையே குறித்துப் பெருந்தவ மியற்றுகையில், அதனைக்கண்டு பொருமை கொண்ட தேவர்கள் அத்தவ பொழுக்கத்தை யழிக்கு மாறு அரம்பை, மேனகை, ஊர்வசி, திலோத்தமை முதலிய அப்ஸரஸ் ஸ்திரீகளை ஏவினார்கள். அவ்வரம்பையர் பலர்வந்து இந்த தாஸ்வியின் தபோநிஷ்டையைக் குலைக்கப் பல்வாறு முயன்று பார்த்தும் எம்பெருமானது திருவடித் தாமரைகளில் அழுந்திநின்ற அவரது ஹ்ருதய கமலத்தை மீட்க இயலாமல் வெட்கமும் அச்சமும் கொண்டு மீண்டு செல்ல, அவர்களில் அதிநிபுணையான கநகாங்கி யென்னுங் கட்டழகி, விஷ்ணுமாயைபோல வேண்டியவையிர்களை மோஹிப்பிக்கும் வல்லமையுடையாள் மந்மதனையும் வஸந்த காலத்தையும் மற்றும் காமோத்தீபகமான தென்றல் திங்கள் முதலியவற்றையும் உற்ற துணையாகக்கொண்டு அம்முனிவர் முன்னிலையில் ஆடல் பாடல் முதலிய விநோதங்களைச்செய்ய, அப்பொழுது விதி வசத்தால் அவ்வருந்தவர் தமது உள்ளத்தைப் பகவத்தயானத்தில் நின்றும் மீட்டு அவளது ஸங்கீத ஸாஸ்யத்தை அநுபவித்துச் செவிபடைத்த ப்ரயோஜனம் பெற்றோமெனக் கருதிக் கண்விழித்து அந்த உத்தமியின் அதிஸௌந்தரியத்தைக் கண்டு காமுற்று, யோகம் விட்டுப் போகம் விரும்பி அவளோடு கூடிக்குலாவி மோஹ வலையினுட் சிக்கிச் சிலகாலம் தம்மை மறந்து மந்மத பரவசராய்க் கிடந்தனர்.

திருமழிசைப்பிரான் அவதாரம்

அக்காலத்துக் கர்ப்பங்கொண்ட அவளது வயிற்றினின்று தை மாதத்தில் மகா நக்ஷத்ரத்தில் ஸுதர்சனமென்னும் திருவாழியின் அம்சமானதொரு கர்ப்பம் வெளியாயிற்று. அஃது அவயவமென்றுக் காண்ப்படாது பிண்டாக்ருதியாக இருந்ததனால், அத்தேவமாதது அதனை வெறுத்து அருகிலுள்ள பிரப்பம்புதரில் எடுத்த

தெறிந்துவிட்டுத் தன்னுலகம் சென்றனர். பின்பு தம் வசமடைந்த பார்க்கவர் தவமிழந்ததற்குப் பச்சாத்தாபப்பட்டு வேறோரிடஞ் சென்று மீண்டுந் தவந் தொடங்க லாயினர். இது நிற்க;

புதரில் எறியப்பட்ட பிண்டம் சிறந்ததோர் ஆண் குழந்தை வடிவமாகப் பரிணமித்து உயிர் பெற்றுப் பசிதாஹங்களால் பரிதபித்துத் தனியே அழுது கொண்டிருக்க, அவ்விடத்துக்கு அருகிலே அந்தத் தலத்தில் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி யிருக்கின்ற ஜகந்நாதப்பெருமாள் பிராட்டியுடனே எழுந் தருளி அந்தச் சிசுவைக் குளிரக் கடாக்கித்து அதன் பசி தாஹங்களைத் தவிர்த்து ஆராவமுதமான தமது திருமேனியைக் காட்டித் தேற்றி மறைந்து செல்ல, அப்பெருமானது பிரிவை ஆற்றாமல் அக்குழந்தை மீளவும் அழ்த்தொடங்கிற்று.

அச்சமயத்தில் அங்குப் பிரம்பறுக்க வந்தானொரு திருவாளரென்னும் வேளாளன் அவ்வழுகுரலைக் கேட்டு அருகில்வந்து அக்குழுவியைக் கண்டு மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் எடுத்துச்சென்று இல்லம் புக்குத் தன் மனைவியான பங்கயச் செல்வியை யழைத்து ‘பிள்ளையில்லாத நமக்குத் தைவிகமாகக் கிடைத்தது இது’ என்று சொல்லிக் குழந்தையைக் கையிலே கொடுக்க அவளும் அதிக ஆதரத்தோடு வாங்கிச் சீராட்டி வளர்க்கத் தொடங்குகையில் அவளுக்கு அம்மகவின்பாலுண் டான பேரன்பினுற் பால் சுரக்க, அவள் அம்முலைப்பாலைக் கொடுக்க முயல, அத்தெய்வக் குழவி அங்கீகரியாமல் ஸ்தந்யபாநாதிகளில் விருப்பற்றுப் பகவத் குணரூபவத்தையே தாரகமாகக்கொண்டு பசி தாஹங்கள் கொள்ளாது அமுதல் அரற்றுதல் கூவுதல் பேசுதல் முதலிய லோக வியாபாரமொன்றுமின்றி மல மூத்ர ரணிதமாய்ப் பரிசுத்தமாக இளஞாயிறு போலத் திருமேனி யொளிவிளங்க வளர்ந்து வந்தது.

கணிகண்ணன் ஜனித்தல்

‘உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணன்’ என்றபடி இக்குமாரர் எம்பெருமானை அநுபவித்தலாகிய அம்ருதபானத்திலே உள்ளமும் உடலும் நிறைந்து உணவு நீர் வேட்கை யொழிந்து காண்பவர் சேட்ப வர் யாவரும் வியக்குமாறு எழுந்தருளியிருக்கிற செய்தியை அவ்வூறிலிருப்பானொரு வேளாளக் கிழவன் கேள்வியுற்று இவரை ஸேவிக்க விரும்பிப் பசுவின்பால் காய்ச்சி எடுத்துக்கொண்டு தன் மனைவியுடனே ஒருநாள் உதயகாலத்தில் அவரிருக்கு மிடத்தை யடைந்து இவரது கிளரொளி யிளமையைக் கண்டு அதியாச்சரியப்பட்டுத் தான் கொணர்ந்த பாலைத் திருமுன்பே ஸமர்ப்பித்து ‘இதனை யுட்கொண்டருள வேண்டு’ என்று வெகுவாகப் பிரார்த்தித்தான். அவனுடைய பக்தி மிகுதிக்குத் திருவுள்ளமுகந்து இவர் அதனை அமுது செய்தார். பிள்ளையில்லாத குறையினால் அததம்பதிகள் இவரையே தமக்கு எல்லாப் பேறுமாகப் பணித்து நாள்தோறும் பால் கொண்டு வந்து கொடுக்க, அவர்களது பக்தியமுதத்துக்கு உவந்து அதனைப் பானம் செய்துவந்த இவர் ஒருநாள் அவர்களது குறையைத் தீர்க்கக்கருதி, தாம் உண்டு சேஷித்த பாலை ‘நீங்கள் உண்ணுங்கள்’ என்று அவர்களுக்குக் கொடுக்க அவர்கள் அதனைப் பருகியவளவிலே கிழத்தனம் நீங்கி இளமைப் பருவமடைந்தனர். பின்பு அவ்வேளாண்மகள் கர்ப்பவதியாய் ஒரு புத்திரனைப்பெற அதுநோக்கி மகிழ்ச்சிகொண்ட அவளது கொழுநன் அக்குழந்தைக்குக் கணிகண்ணனென்று பெயரிட்டு அன்போடு வளர்த்து அவரது முன்னிலையிலே கொண்டுவந்துவிட அவ்விளமகன் இவரது கடாக்க வீக்ஷணத்தால் நல்லறிவு பெற்று நூல்கலைகளை உணர்ந்து பகவத் பக்தியையும் பாகவத ப்ரதிபத்தியையும் மிகவும் உடையவானான்.

திருமழிசைப்பிரான் பலமதங்களிற் புகுந்து ஆராய்தல்

பார்க்கவ குமாரர் இப்படி ஏழுபிராய மளவும் பிரம்பறுப்பானிடத்திலே யிருந்து பின்பு அஷ்டாங்க யோகத்தால் முழுமுதற் கடவுளை யடையக்கருதி அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டுப் பலவிடங்களுள் சென்று ‘எல்லாப் பொருளுக்கும் தலைமையான பரதத்வம் எதுவோ?’ என்று ஆராயலுற்று, லோகாயதம், பௌத்தம், சமணம் முதலிய அவைதிகமான பாஹ்யமதங்களுள்ளும் மாயாவாதம், முதலான வைதிகமான குத்ருஷ்டி மதங்களுள்ளும் ஒவ்வொன்றிலும் தனித்தனி புகுதலுற்றார். முதலிலொரு மதத்தில் பிரவேசித்து அப்பொழுது அதற்குரிய நூல்களை யெல்லாம் ஆய்ந்து தேர்ந்து அம்மதத்திற்கேற்ற பெயரோடும் ஒழுக்கத்தோடும் கூடி அதன் நிலையிலே ஊன்றி நின்று பல நூல்களை இயற்றிப் பின்பு அக்கொள்கையில் சில குறைபாடுகளைக்கண்டு அதைவிட்டு வேறொரு சமயத்திலிறங்குவார்.

திருமழிசைப்பிரானைப் பேயாழ்வார் திருத்திப்பணிகொள்ளுதல்

இவ்வாறே பலகாலம் பல மதங்களையும் பரிசோதித்தவர் பின்பு சைவ சமயமே ஸத்ஸமயமென்று துணிந்து அதில் தலையிட்டுச் சிவ வாக்கியர் என்னும் பெயர் பூண்டு சிவபரமாகச் சில நூல்களைச் செய்து கொண்டு பிறமதஸ்தரோடு ஸல்லாபம் செய்வதற்கும் விருப்பமற்று ஏகாந்த சீலராய் ஓரிடத்திலே யிருந்து பரமசிவனைத் தியானித்து வருகையில் முதலாழ்வார்களிலொருவரான பேயாழ்வார் அங்கு எழுந்தருளி அவரது செய்தியை அறிந்து அவரைச் சீர்திருத்தி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாய ப்ரவர்த்தகராக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவரது ஆச்ரமத்துக் கருகில் தாம் ஓர் ஆச்ரமமமைத்துக்கொண்டு, அதிலே சில செடிகளைத் தலைகீழாக நட்டுச் சில்லிக்குடமும் அற்றதாம்புங் கொண்டு அவற்றிற்கு நீர்வார்க்கத் தொடங்கி நின்றார். கண்டவர் பரிஹஸிக்கத்தக்க அச்செயலைப் பார்த்துச் சிவவாக்கியர் இகழ்ச்சிப் பெருநகைகொண்டு அவ்விடத்திற்குச் சென்று ‘நீர் பித்தரோ? பேயரோ?’ என்ன; அவர் ‘நான் பித்தனுமல்லேன் பேயனுமல்லேன்; நீரே உந்மத்தர்’ என்று உத்தரம் கூறினார். அதுகேட்ட அவர் ப்ரத்யக்ஷமாக அவரது பொருந்தாத செய்கையை எடுத்துக்காட்டி தாம் சொன்னதை நிலை நிறுத்த, பேயாழ்வார் ‘‘வெகுகாலமாக அநேக மதங்களில் அலைந்தும் பரதத்துவ மின்னதென்று உண்மை தெளியாத உம்மை உந்மத்தரென்னத்தடையென்ன? உற்பத்தி விநாசங்களில்லாத முழுமுதற் கடவுளான ஸ்ரீமந் நாராயணன் இருக்க அவனையறியாது ஜநநமரணங் களோடுகூடிய உருத்திரனைத் தெய்வமாகக்கொண்டது உமது உணர்வினமையே யாகும்’’ என்று தாம் கூறியதை வற்புறுத்தத் தொடங்கினார். அப்பொழுது அதிப்ரபலமாக இருவர்க்கும் சைவ வைஷ்ணவ ஸமய ஸம்வாதம் நடந்தது. அதில் தோல்வியடைந்த சிவவாக்கியர் அதுகாறும் காலம் வீணே கழிந்ததற்கு அநுதபித்துச் சைவ சிந்நங்களை யொழித்துத் தம்மை வாதப் போரில் வென்ற பேயாழ்வாருக்கு சிஷ்யராய் அவரைச் சரணமடைய, அப்பொழுது அவர்க்குப் பேயாழ்வார் பஞ்சஸம்ஸ்கார பூர்வகமாகத் தத்வோபதேசம் செய்து எழுந்தருளினார். அதுமுதல் ஸாரதமமான விஷ்ணு பக்தியையே மேற்கொண்ட திருமழிசைப்பிரான்,

‘‘சாக்கியங் கற்றேரும் சமண்கற்றேரும் சங்கரனு

ராக்கிய வாகமநு ஸாராய்ந்தோம் — பாக்கியத்தாற்

செங்கட் கரியானைச் சேர்ந்தோம்யாம் தீதிலமே

எங்கட்கரிய தொன்றில்.’’

என்று எண்ணித் திருமழிசைக்கு வந்து யோக நிலையில் நின்று திருமகள் கொழுநனைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தார்.

திருமழிசைப்பிரான் சிவிராஜேடு ஸம்பாஷித்தலும்

பக்திஸாரர் என்றதிருநாமம் பெறுதலும்

அக்காலத்தில் ஒருநாள், அகாச மார்க்கத்தில் எருகின்மீது ஏறிக்கொண்டு பார்வதி பரமேசுவரர் செல்லுகையில் பார்வதியானவள் இவரது தவவொழுக்கத்தைக் கண்டு கொண்டாடித் தன் கணவனை நோக்கி 'இவன் ஆரோ?' என வினவ, சிவிரான் இர்மஹாநுபாவன் நம்மைவிட்டு நாராயணனுக்கு அடிமைப்பட்டவன்' என்று சொன்னவளவிலே அம்பிகை, இப்பெரியவனுக்கு நாமும் தரிசனம் தந்து ஏதேனும் வரமளித்துப் போவோம்' என்று கூற, அவளது விருப்பத்தின்படி செய்ய ஸம்மதித்துச் சிவிரான் இவ்ரெதிரில் வந்து தோன்றினன். இவர் அச் சிவனைப் பார்த்தும் பாராதவர்போல உபேக்ஷித்து ஒரு கந்தைத் துணியைத் தைத்துக்கொண்டு காரியாந்தரபரராயிருக்க, அதுகண்ட சங்கரன் 'உனக்கு அருள் செய்ய வந்த நம்மை நீ அநாதரஞ்செய்வது தகுதியோ?' என்று நவில, யோகிவரர் 'உம்மாலாக வேண்டியது ஒன்றுமில்லை; ஆதலின் நான் உதாஸீனனாயிருந்தேன்' என்றார். பின்பும் கங்காதரக்கடவுள் 'நம்வரவு வீண்போவதன்று; உனக்கு அபீஷ்டமான வரம்பெற்று வாழ்வாய்' என்று நிர்ப்பந்திக்க, அநந்தரம் ஆழ்வார் 'பரமபதம் அருளவல்லீராயின் அருள்வீர்' என வேண்டினார். அதற்கு அக்கடவுள் 'அது நம்மால் தரத்தக்கதன்று; அது தருதற்கு உரிய தேவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனே; ஆதலின் வேறு வரம் வேண்டுதி' என்ன, ஆழ்வார் புன்முறுவல் செய்து 'அம்முக்கியைப் பெறும் பொருட்டுப் பலகாலம் இவ்வுலகில் உயிர்த் திருந்து பெருந்தவம் புரிதற்கு உபயோகமாக நீண்ட ஆயுளையேனும் அடியேற்கு அளித்தருளும்!' என்று ப்ரார்த்தித்தார். அதுகேட்டுக் கைலாஸபதி 'அது கர்மாநுஸாரமாக நடப்பதேயன்றி வளர்த்தத்தக்கதன்று; வேறு வேண்டுவதை விளம்புவாய்' என்ன; திருமழிசைப்பிரான் குறுமுறுவலோடு இகழ்ச்சியாய் 'இவ் லூசியின் பின்னே நூல் வரும்படி வரம் தந்தருளீர்' என்று விநோதமாகச் சொல்ல அப்பரிஹாஸ வார்த்தை செவிப்பட்டவுடனே கடுஞ்சினங்கொண்ட கண்ணுதற் கடவுள் 'இச்செருக்குடையாளை இப்போதே அநங்கனைப் போலாக்கி விடுகிறேன்' என்று தமது நெற்றியிலுள்ள நெருப்புக் கண்ணைத் திறந்துவிட்டார். அதனின்றி புகையும் பொறியுமாகக் கிளர்ந்தெழுந்த காலாக்கினியைக் கண்டு திருமழிசைப் பிரான் சிறிதும் கலங்காமல் 'இந்திரன்போல உடம்பு முழுவதிலும் கண்காட்டினாலும் அஞ்சவேனல்லேன்' என்று சொல்லித் தமது வலத்திருவடியின் பெருவிரலிலுள்ள தொரு கண்ணைத் திறந்துவிட, அதனின்றும் ஒரு பெருந்தீ எழுந்து ஊழித் தீயினும் பல்மடங்கு மேலிட்டு அவ்வனலை அடக்கத் தொடங்கிற்று. அவ்வளவில் அரன் அக்கடு நெருப்பை அவிக்கும்படி தமது சடையிலுள்ள பல மேகங்களை ஏவிவிட, அவையும் அங்ஙனமே கல்பாந்த காலத்திற் போலச் சோனைமழை பொழிந்து பெருவெள்ளம் கோக்கவும் திருமழிசையாழ்வார் சிறிதும் சலியாமல் பகவத் பக்தியிலே ஊன்றியிருந்தார். அதுகண்டு முக்கண்மூர்த்தி மிகவியந்து இவர்க்கு பக்திஸாரர் என்று திருநாமஞ் சாத்தி இவரது வைபவத்தைக் கொண்டாடித் தம்மிடத்துக்குத் திரும்பிப் போயினர்.

சுத்திஹாரனென்னும் ஸித்தன் ஆழ்வாரை வணங்கிவழிபடுதல்

அதன் பின்பு ஆழ்வார் முன்போலவே யோகத்திலெழுந்தருளியிருக்கையில் சுத்திஹாரனென்பானொரு ஸித்தன் தன் ஸாமர்த்தியத்தினால் ஒரு புலியையடக்கி

வாஹனமாகக் கொண்டு அதன் மேலேறி நடாத்தி ஆகாசமார்க்கமாகச் செல்லு கையில், இவரது யோகமஹிமையினால் அவ்வாஹனம் தடைப்பட்டு இவர்க்கு மேலில் மேலே வானத்தில் செல்லமாட்டாது திகைத்து நிற்க, அவன் 'இதற்குக் காரணம் என்னே?' என்று எப்புறத்தும் பார்க்கையில் கீழேயிருக்கிற யோகியைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு அங்கு நின்று இறங்கி இவர் ஸந்திதாநத்திலே வந்து இவரது சத்தியைச் சோதிக்கக் கருதி 'ஓ முனிச்சீரேஷ்டரே! நீர் உடுத்து நின்ற அந்தக் கந்தைச் சீலையைப் போகட்டுப் பிதாம்பரத்தாலாகிய இந்த உடையை உபயோகித்துக் கொள்ளும்' என்று ஒரு சிறந்த கஞ்சகத்தை யுண்டாக்கிக் கொடுக்க அவர் அதனைத் திரஸ்கரித்துத் தமது இச்சாமாத்திரத்தால் மாணிக்க மயமானதொரு கவசத்தை நிருமித்துக் காட்டினார். ஸூர்யன்போல ஒளிமல்கி விளங்குகின்ற அதனைக்கண்டு நாணங்கொண்டு அந்த ஸித்தன் தன் கழுத்தி லுள் அதொரு மணிமாலைையை வாங்கி 'இதனை ஜபமாலையாகத் தரித்துக்கொள்ளும்' என்று கொடுக்கவர ஆழ்வார் தம் திருக்கழுத்தில் தரித்துள்ள துளசிமணி மாலை யும் தாமரைமணி மாலையையும் எடுத்துக் காட்டினார். அவை சிறந்த நவரத்ந மாலைகளாய் விளங்கக்கண்ணுற்று அவன் வெட்கப்பட்டு 'ஸித்தர்களைல்லாரையும் வென்றுவந்த என்னை நீர் வென்றதனால் உம்மினும் சிறப்புடையானோரு ஸித்தன் உலகத்தில் எங்கும் இல்ன்' என்று சொல்லித் துதித்து ப்ரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரித்து வேறு வழியாகச் சென்றிட்டான்.

ஆழ்வாரைக் கொங்கணஸித்தன் வணங்குதல்

பின்பும் அவர் அங்கே யோகநிஷ்டராக இருக்கையில் கொங்கணஸித்தன் எப்பானோர் ரஸவாதி அவரது மஹிமையைக் கேள்வியுற்று மிக்க பரபரப்போடு அருகில் வந்து கோடியிரும்பைப் பொன்னுக்க வல்லதோர் ரஸகுளிகையைக் காட்டி 'இதனை நீர் பெற்று மகிழ்வீர்' என்ன; ஆழ்வார் அதனை வேண்டாவென்று விலக்கித் தமது பொன்னுத்த திருமேனியின் புழுதியை எடுத்துத் திரட்டி அவ் வருண்டையை அவன் கையில் கொடுத்து 'இக்குளிகை பலகோடிக் கற்களைப் பொன்னுக்கவல்லது; இதனைக்கொண்டு நீ பிழைப்பாய்' என்று சொல்லியருள, அவன் அதனை உடனே பரிசோதித்துப் பார்த்து அவ்வாறே யிருக்கக்கண்டு அதிப்ரீதியோடு ஆழ்வாரைத் தெண்டனிட்டுப் போயினான்.

திருமழிசைப்பிரான் முதலாழ்வார்களோடு கூடியிருத்தல்

அப்பால் பக்திஸாரர் வேறோரிடஞ்சென்று ஒரு மலைக் குகையினுள் இருந்து யோகு செய்யா நிற்கையில், திவ்யதேச யாத்திரையாய் ஸஞ்சரித்து வருகிற முதலாழ்வார்கள் மூவரும் அவ்விடத்தையடைந்து உள்ளே எழுந்தருளியிருக்கின்ற இவரது திவ்யமான திருமேனியொளியை வெளியிலிருந்து கண்டு அதிக ஆச்சரியப் பட்டு முழையினுட்புக்குக் குசலப்ரச்நம் பண்ண அதுகேட்டு அவரும் விரைவாக எழுந்து யோகக்ஷேம விசாரணை செய்தவளவிலே நால்வரும் பாலும் பாலுங் கூடினாற்போலவும் தேனும் தேனுங் கலந்தாற்போலவும் ஒருமனப்பட்டு ஸர்வ காலமும் பகவத் குணங்களையே கூறுதல் கேட்டல் சிந்தித்தல் துதித்தல் அனுபவித்தல் முதலியன செய்துகொண்டு தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இப்படிச் சிலகாலம் சென்றபின் எல்லாரும் பேயாழ்வாரது திருவவதார ஸ்தலமான மயூரபுரிக்கு வந்து அங்கு அவ்வாழ்வார் தோன்றிய இடமாகிய கைரவ தீர்த்தத்தின் கரையிலே சில வருஷகாலம் யோகம் முடித்த பின்னர் முன்னவர் மூவரும் பூமி ஸஞ்சரணர்த்தமாகப் போயினார்கள்.

திருமழிசைப்பிரான் திருவெஃகா சேர்தல்

அந்தரம் திருமழிசையாழ்வார் தமது ஜன்ம பூமியான மஹிஸாரபுரத்திற்குச் சென்று தாம் வழக்கம்போலச் சாத்திக் கொள்வதற்குத் திருமண் வேண்டிச் சோதித்தவிடத்தில் அகப்படாமையால் மனக் கலக்கமுற அப்போது திருவேங்கட முடையான் இவரது கனவிலே ஸேவைஸாதித்து ‘கச்சிவெஃகா வையடுத்த பொற்றாமரைப் பொய்கையிலேயுள்ளது’ என்று அருளிச்செய்ய உடனே இவர் கவலையொழிந்து அங்கே சென்று திருமண்கண்டு களித்து எடுத்து வந்து தரித்துக் கொண்டு பகவதநுபவைகபரராய்ச் சிலகாலங்கழித்து, பன்பு திருமழிசையை விட்டுக் காஞ்சீபுரத்தைச் சேர்ந்து அங்கே திருவெஃகாவில் திருவரவணைப்பள்ளியில் கண்வளரா நியாற (ஸ்ரீயதோக்தகாரிப்) பெருமானை ஸேவித்து ஈடுபட்டு அப் பிராணையே த்யானம் செய்து கொண்டு அனேக வருஷகாலம் எழுந்தருளியிருந்தார்.

கணிகண்ணனுடைய பெருமை

அப்பொழுது கணிகண்ணன் வந்து தனது ஆசார்யரான இவர்க்குப் பலவிதமான பரிசாயகளைப் பண்ணிக்கொண்டு உபாதாந மூலமாக ஜீவநம் செய்து வந்தான். அக்காலத்தில் தலை நரைத்து உடல் திரைந்து பருவம் முதிர்ந்த கிழவியொருத்தி ஆழ்வாருடைய பாதகமலங்களில் பரமபக்தியுடனே அவருள்ள விடத்தைத் திருவலகிடுதலும் மெழுகுதலும் கோலமிடுதலுமாகிய கைங்கர்யங்களை நாள்தோறும் செய்துகொண்டிருந்து ஒருநாள் அவர் திருக்கண் விழித்த ஸமயத் திலே அவரைச் சரணமடைந்து வரங்கேட்டுப் பெற்று மாறாத யௌவனத்தை அடைந்து தேவமாதுபோல அதிஸுந்தரியானான். அந்தநகரத்தரசனான பல்லவராயன் ஒருநாள் அவளது வடிவழகைக்கண்டு காதலுற்று விலையுயர்ந்த அணிகலன்களையும் நலமிகுந்த பட்டாடைகளையும் பரிசுகொடுத்து அவளை மணஞ்செய்து பட்டமஹிஷியாக்கி அவளுடன் வாழ்ந்திருந்தான். இருக்கையில், தனது யௌவனம் நாளுக்கு நூள் குறைவதையும் அவளது பருவம் மாறுபடாதிருப்பதையுங் கண்டு வியந்து ‘உனது மங்கைப்பிராயம் எஞ்ஞான்றும் ஒருபடியாயிருத்தற்கு ஹேது என்ன?’ என்று கேட்டு ஆழ்வாருடைய வரப்ரஸாத மென்றறிந்து ‘அவ்வருளை நான் பெறுதற்கு நல்லுபாயத்தை நாடியுரைப்பாய்’ என்று அவளையே வேண்டினான். அதுகேட்டு அந்த மங்கை ‘நாடோறும் நமது அரண்மனைக்கு பிஷுக்கராய் வருகின்ற கணிகண்ணனென்பவர் அந்த மஹாயோகிக்கு அந்தரங்கர்; இவர் புருஷகாரமாக அவரை அநுவர்த்தித்தால் மனோரதம் கைகூடும்’ என்றான். அவ்வாறே வேந்தன் மறுநாள் கணிகண்ணன் வந்தபோது அவனைத் தனியே அழைத்து உபசரித்து ‘உமது ஆசிரியரை நான் ஸேவிக்கும்படி இங்கு அழைத்து வரவேண்டும்’ எனவேண்ட, அவன் ‘நம் ஆசிரியர் ஓரிடத்துக்கும் எழுந்தருள மாட்டார்’ என்று கூறிவிட, அரசன் ‘என்னை அங்கு அழைத்துப்போயாயினும் அவரது திருவருட்கு இலக்காக்குவித்து அவருளால் என்னை நித்ய யௌவனநா யிருக்கச் செய்யவேண்டும்’ என்று ப்ரார்த்திக்க, அதற்கும் அவன் உடன்படாமல் ‘உன்னைப்போல் ஐஹிகபோகத்தையே விரும்பி நிற்பவரை எம் ஆழ்வார் கண் ணெடுத்துப் பார்த்தலும் அரிது’ என்று மறுத்துவிட்டான். பின்பு அரசன் வருந்திய சிந்தையானாயிருக்கையில் மந்திரிகள் வந்து தேற்றி ‘இக்கணிகண்ணன் தெய்வப் புலமையுடையான்; இவன் வாயினால் பாடியபடியெல்லாம் பல அற்புதங்கள் நிகழ்கின்றன; ஆகலிங் இவனால் பாடப்பெற்றாலும் இஷ்டஸித்தி பெறலாம்’ என்று உறுதிசூற, அங்ஙனமே மன்னவன் அடுத்த நாளில் அக்கணிகண்ணன் வந்த

போது 'எனக்கு அழியாத இளமை வருமாறு கவிபாடவேண்டும்' என்று புகல, அதற்கு அவன் 'நான் எப்பொழுதும் நாராயண ஸ்தோத்திரம் செய்வேனே யொழிய நரஸ்துதி செய்வேனல்லேன்' என்றுன் பின்னும் மன்னவன் தன்னைப் பாடவேண்டுமென்று பலகால் நிர்ப்பந்திக்க, அவன் 'ஆடவர்கவெங்ஙனகன் றொழிவார், வெஃகாவும் பாடகமுமூரகமும் பஞ்சரமா — நீடியமால், நின்ற னிருந் தான் கிடந்தானிதுவன்றோ, மன்றூர் பொழில்சச்சி மாண்பு' என்று ஒரு திருக்கவி சொல்ல; கொற்றவர் கோபங்கொண்டு 'நம்மைப்பாடு என்றால் நகரத்தைப் பாடிய நீ இவ்வூரில் இனி வளிக்கலாகாது. உடனே வெளியே போ' என்று உறுத்திக்கூற, உடனே கணிகண்ணன் ஆழ்வாரிடம் சென்று நடந்த செய்தியை விண்ணப்பம் செய்து 'அடியேனுக்கு விடை தந்தருள வேண்டும்' என்றுன்.

ஸ்ரீயதோத்தகாரிபெம்பெருமான் புறப்பாடு

ஆழ்வார் 'நானும் பெருமானை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு உடன் வருவேன்' என்று உரைத்துத் திருக்கோயிலுட் சென்று அடியவர்க்கெளியானுன எம்பெருமானைத் திருவடி தொழுது

“கணிகண்ணன் போகின்றான் காமநூய் கச்சி
மணிவண்ணு நீ கிடக்க வேண்டா — துணிவுடைய
செந்நாப் புலவனும் போகின்றேன் நீயு முன்றன்
பைந்நாகப் பாய்சருட்டிக் கொள்”

என்று ப்ரார்த்திக்கவே, அவ்வெம்பெருமானும் ஆழ்வாருடைய வேண்டுகோளின் படியே யோகநித்திரையை விட்டெழுந்துவர, மூவரும் அவ்வூரைவிட்டு அருகிலுள்ள தோரிடத்தை யடைந்து, அங்கு வளிர்த்தனர். இங்ஙனம் பெருமானும் ஆழ்வாரும் அவரடியானும் அப்பதியை விட்டுப் போயினதால் அத்திவ்ய தேசத்திற் பல திருக் கோயில்களி லெழுந்தருளியிருக்கிற மற்றை பெம்பெருமான்களும் விட்டு நீங்க, அந்நகரம் முழுவதும் ஒளியிழந்து அங்கு மற்றும் பல ஆலயங்களிலிருக்கின்ற தேவதைகளின் ஸாந்நித்யமூமில்லையாய் ஸூர்யனொளியுஞ் செல்லாமல் இருள் மூடப்பெற்றது. இப்படி நீளிரவாய் நீண்டதைக்கண்டு கவலைப்பட்டு மன்னவனும் மந்திரிமாரும் அவர்களிடத்தைத் தேடியடைந்து கணிகண்ணன் காலில் விழுந்து தனது அபசாரத்தை ஊமித்தருளுமாறு பலவாறு வேண்டிக்கொள்ள, அவனும் மீண்டெழுந்தருளும்படி ஆழ்வார் பக்கல் விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவரும் அதனை அங்கீகரித்து ஆச்சரிதபரதந்த்ரானுன சேஷசாயியை நோக்கி,

“கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான் காமநூய் கச்சி
மணிவண்ணு! நீ கிடக்க வேண்டும் — துணிவுடைய
செந்நாப் புலவனும் போக்கொழிந்தேன் நீயு முன்றன்
பைந்நாகப் பாய் மடுத்துக் கொள்.”

என்று, முன்பு பாடிய பாட்டை மாற்றிப் பாடி வேண்ட, எம்பெருமானும் அதற்கு உடன்பட்டு ஆழ்வாரும் கணிகண்ணரும் உடன்வர மீண்டெழுந்தருளித் திருவெஃகாவை யடைந்து ஆழ்வார் திறத்து அபிமானத்தால் தான் இங்ஙனம்

செய்தது பின்புள்ளார் க்கும் ப்ரத்யக்ஷமாக வேணுமென்று முன்போல் வலத்திருக்கை கீழாகவன்றிக்கே இப்பொழுது இடத்திருக்கை கீழ்ப்படக் கண்வளர்ந்தருளினான்.

இங்ஙனம் பந்தர் சொன்னபடி செய்ததனால் அப்பொருமானுக்கு ‘யதோக்தகாரி’ என்று வடமொழியிலும் ‘சொன்னவண்ணம் செய்த பெருமான்’ என்று தென்மொழியிலும் திருநாமர் வழங்கலாயிற்று. இவர்கள் சென்று ஓர் இராத்திரி தங்கியிருந்த ஊர் ஓரிரங்குக்கை எனப்பெயர் பெற்றது. (அப்பெயர் மருவி ஓரிக்கை என இன்றைக்கும் யதோக்தகாரிக்ராமமாக வழங்கும்.)

பெரும்புலியூரில் விளங்கின ஆழ்வார் பெருமை

அவ்வளவில் காஞ்சீபுரம் முன்போலப் பொலிவுபெறவே அரசனும் பாகவதர் களது மஹிமையையுணர்ந்து அதுமுதல் அவர்களுக்கே அடியவனாய் வாழ்ந்திட்டான். அநந்தரம் ஆழ்வார் திருக்குடந்தை யாத்திரை புறப்பட்டுச் செல்லும் வழியிடையே பெரும்புலியூர் என்கிற கிராமத்தில் ஒரு வேதியன் வீட்டுவாசல் திண்ணையில் சிறிது பொழுது எழுந்தருளியிருக்க, அங்கு வேதமோதிக் கொண்டிருந்த அந்தணர்கள் நிறுபூத்த நெருப்புப் போலுள்ள ஆழ்வாருடைய மஹிமையைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் அவரைக் கீழ்ப்பட்ட சாதியனொருவனாக எண்ணி வேதாத்ய யாதம் அவருடைய காதிற்படலாகாது என்று ஒதுதல் தவிர்ந்திருக்க, அக்குறிப்பையறிந்த ஆழ்வார் அவ்விடத்தைவிட்டு தூரத்திற்சென்று வேரோரகத்து மேடையில் வீற்றிருந்தார் பின்பு அந்த வேதாத்யாயிகள் மீண்டும் வேதபாராயணஞ் செய்யத் தொடங்கி, விட்ட வாக்கியம் தோன்றது மயங்கி ‘இதற்குக் காரணம் வந்த அதிதியை அலக்கியம் செய்ததே’ என்றறிந்து அவரிடஞ் சென்றுசேர ஆழ்வார் அதனை நோக்கிக் கறுப்பு நெற்களைக் கையுகிராலே யிடந்து அவர்கள் விட்ட சொற்றொடரைக்குறிப்பித்தருளிய மாத்திரத்திலே அப்பொருளுள்ள வேதவாக்கியம் அவர்களுக்குத் தோன்றிற்று. [அதாவது — “க்ருஷ்ணநாம் வீரஹீணம் நகநிர்ப்பிந்நம்” என்பது; இது க்ருஷ்ண யஜுர்வேதம் முதற்காண்டத்தின் எட்டாவது ப்ரச்நத்திலுர் தைத்திரீய யஜுர் ப்ராஹ்மணம் முதலஷ்டகம் ஏழாவது ப்ரச்நத்திலும் உள்ளது.] உடனே அவர்கள் ப்ரதக்ஷிண ப்ரணாமாதிகளால் இவரை உபசரித்துக் கிருதார்த்தரானார்கள்.

அப்பொழுது அவ்வூர்த் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமான் இவ்வாழ்வார் எந்தெந்த முகமாகத் திருநட்புகின்றனரோ அந்தந்த முகமாகத் திருந்பியருள, அந்த ஆச்சரியத்தை அர்ச்சகர் மூலமாக அறிந்து அவ்வூரார் அனைவரும் அங்கு யாகம் செய்து கொண்டிருந்த பெரும்புலியூரடிகளிடத்தே சென்று இவருடைய வைபவத்தைக் கூற அது கேட்டவுடனே தீக்ஷிதரும் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு வந்து ஸ்ரீ பக்திஸாரரை ஸேவித்துக் கண்படைத்த பயன் பெற்றோமென்று களித்து யாகசாலைக்கு எழுந்தருள்வித்துக் கொண்டுபோய் அவர்க்கு அக்ரபூஜை செய்திட்டார். தர்மபுத்ரர் ராஜஸூயயாகத்தில் கண்ணபிரானுக்கு முதல் தாம்பூலம் ஸமர்ப்பித்தபோது சிசுபாலன் கேட்பார் செவி சுடு வசவுகளே வைதாற்போலே இங்கும் அஸூயை கொண்ட வேதியர் பலர் எண்ணிறந்த வசைச்சொற்களைக் கூற அக்ரபூஜை ஸமர்ப்பித்த முனிவர் ‘அவர்களை யடக்கியருளவேண்டும்’ என்று ஆழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே விண்ணப்பஞ்செய்து வேண்ட, இவரும் அவரது வேண்டுகோளின்படி செய்யக் கருதித் தமக்கு -அநந்த்யாமியான எம்பெருமானைக் குறித்து,

“அக்தரங்க ளக்தரங்க ளென்றுமாவ தென்கொலோ
 ஒக்குறும்பை நீக்கியென்னை யீசனுக்க வல்ஹியோஸ்
 சக்தரங்கொள் கையனே சடங்கர் வாயடங்கிட
 உட்கிடந்த வண்ணமே புறம்பொசிந்து காட்டிடே”

என்று விஜ்ஞாபிக்க எம்பெருமான் *தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழு
 வார்க்குத் தம்மையே யொக்கவருள் செய்வராதலால் திருமகளும் நிலமகளும்
 திருவடி வருடப் பெரிய திருவனந்தாழ்வான்மீது அறிதுயிலமரும் திருவுருவத்தை
 இவரது திருமேனியிலே தோற்றுவிக்க அனைவரும் திவ்யமங்கள விக் கிரஹத்தை
 ஸேவித்து ஆழ்வாருடைய அபாரமான விபவத்தை உணர்ந்து அவருடைய
 திருவடித் தாமரைகளிலே ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து அபராத
 ஷாமணஞ் செய்து கொண்டனர்.

ஆழ்வார் திருக்குடந்தைக்கெழுந்தருளல்

ஆழ்வார் அவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்து ஆட்கொண்டு வாழ்வித்
 தருளித் திருக்குடந்தைக்குச் சென்று அங்கு சயனத் திருக்கோலமாக எழுந்தருளி
 யிருக்கின்ற ஆராவமுதனைத் திருவடித் தொழுது அப்பெருமானது திருக்
 கோலத்திலே ஈடுபட்டு,

“நடந்தகால்கள் நொந்தவோ நடுங்க ஞாலமேனமாய்
 இடந்தமெய் குலுங்கவோ விலங்குமால் வரைச்சுரம்
 கடந்தகால்பரந்த காவிரிக்கரைக் குடந்தையுள்
 கிடந்தவாறெழுந்திருந்து பேசு”

என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அப்பிரானும் ஆழ்வார்மீது அளவில் பெருங்
 கருணையால் அர்ச்சாவதாரத்தின் வரம்பு கடந்து விபவாவதாரத்திற் போல
 அங்ஙனம் எழுந்திருந்து பேச முயல, உடனே ஆழ்வார் ‘இந்த அத்யந்த
 ஸௌலப்யத்திற்கு’ ஒரு தீங்கு வாராதிருக்க வேணும்’ என்று திருவுள்ளம்பற்றி
 “வாழிகேசனே” என்று மங்களாசாஸனம் பண்ண, பெருமானும் அப்பொழுதிருந்த
 படியே உத்தாநசாயியாய் நிலைத்தருளினான். அந்த ஆராவமுதாழ்வாருடைய
 திவ்யமங்களத் திருமேனியையே தியானம் செய்துகொண்டு திருமழிசைப்பிரான்
 அத்திருப்பதியிலேயே அநேக காலம் யோகத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார்.

இப்படி இவர் நாலாயிரத்தெழுநூறு வருஷகாலம் பூலோகத்தில் வாழ்ந்
 திருந்து தாம் பகவானை அநுபவம் பண்ணினபடிகளை நான்முகன் திருவந்தாதி,
 திருச்சந்தவிருத்தம் என்கிற திவ்யப்ரபந்த மூலமாக உலகத்தாருக்கு உதவியருளி,
 யாவரையும் உய்வித்து அநந்தரம் திருக்குடந்தையிலே திருநாட்டுக்
 கெழுந்தருளினார். *

திருமழிசைப்பிரான் வைபவம் முற்றிற்று.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

சடகோபன் திருவவதாரம்

பாண்டிய நாட்டிலே, கங்கை, யமுனை முதலிய புண்ணிய நதிகள் பவற்றிலும் விஞ்சிய வீறுபெற்று நாமிரப்ணி யென்னும் பொருநதையாற்றின் கரையிலே திருநகரி யென்பது ஒரு திவ்யதேசம். அத்திருக்குருகூரிலே வேளாளவருணத்தில் வம்சபரம்பரையாகத் திருமாஸ்டிக்கே தொண்டு பூண்டொழுதுஞ் சிறந்த குலத்திலே திருவழுதிவநாடரென்னும் பாகவதரது அறந்தாங்கியாரீன்ற சக்கரபாணியாரது தநயராகிய அச்சுதரைத் தந்தையாகவுடையவர் செந்தாமரைக்கண்ணன். அவர் பாலுதித்த செங்கண்ணரது குமாரரான பொற்காரியார் தமது புதல்வராய்த் தோன்றிய காரியாருக்குக் கலியாணஞ் செய்விக்கக் கருதி மலயமா நாட்டில் திருவண்பரிசாரமென்னும் திருப்பதியிலுள்ள திருவாழ்மார்பரென்னும் பகவத் பக்தரது திருமகளான உடையநங்கையாரை மணம்பேசி மூடிக்க, பின்பு இருவருக்கும் அவ்வூரில் வெகு ஸம்பிரமமாக விவாஹ மஹோத்ஸவம் நடந்தேறியது. பின்னர் இத்தம்பதிகள் திருக்குருகூருக்கு வந்து சிறப்பாகப் பலவாண்டு இல்லறம் நடத்தி வருகையில் ஒருநாள் மாமனார் வேண்டுகோளின்படி, காரியார், தமது வாழ்க்கைத் துணைவியுடனே திருவண்பரிசாரத்தை யடைந்து அங்குச் சிலகாலம் வளித் திருந்தார். பிறகு தமது தருமபத்தினியுடனே தம் ஊருக்கு மீண்டு வருகையில் திருக்குறுங்குடி யென்னும் திருப்பதியையடைந்து அங்கு எழுந்தருளியிருக்கின்ற நம்பியென்னுந் திருநாமமுடைய எம்பெருமானை வந்தித்து வாழ்த்தி 'அடியோங்களுக்கு ஒரு புத்ரஸந்தானத்தை அளித்தருளவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வாதிமூர்த்தி 'நாமே வந்து பிறக்கிறோம்' என்று பேரருள் பொலிந்து அர்ச்சக முகமாய்ச் சொல்லி யருளித் தனது தீர்த்தம் திருமாலை திருப்பரியட்டம் முதலிய வற்றைப் பிரசாதித்தருளினான். இங்ஙனம் பெற்ற அவர், திருநகரியிற் சென்று வாழ்கையில் உடையநங்கையார் கர்ப்பவதியாக அவரது திருவயிற்றினின்று பகவானது அம்சமும் ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தினது அம்சமும் ஸேனை முதலியாரது அம்சமுமாக ஒரு குமாரர் வைகாசி விசாகத்திலே திருவவதரித்தார்.

அவதார விஷயமான நிர்வாஹங்கள்

இப்படி ஒருவர் மூவரது அம்சமாக இருக்கக்கூடுமோ? எனில் சக்கரவர்த்தியான அரசன் அஷ்டதிக் பாலகர்களின் அம்சங்கள் கூடிப் பிறந்தவனென்றும், லக்ஷ்மணனும் பலராமனும் தனித்தனி ஆதிசேஷா ம்சத்தோடு பகவானது அம்சமும் பொருந்தியவர் என்றும், ஹனுமான் வாயுவின் அம்சத்துடன் ருத்திராம்சமும் பொருந்தியவரென்றும் நூல்கள் கூறுகையால் அவைபோலவே இதுவும் ஒக்குமென்ப. இங்ஙனம் கூறுவது புராண பரக்கரியையை அடியொற்றியதென்பர்.

பூருவாசாரியர்களின் திருவுள்ளத்தை ஆராய்ந்து பேசுமிடத்துப் பலபடியும் பேசலாயிருக்கும். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில்

‘அத்ரி ஜமதக்நி பங்க்திரத வஸு’ நந்தஸிநுவானவனுடைய யுகவர்ணக்ரமாவதாரமோ? வ்யாஸதிவத் ஆவேசமோ? முதுவர் கரை கண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ? முன்னம்நோற்ற அனந்தன்மேற் புண்ணியங்கள் பவீத்தவரோவென்று சங்கீர்பர்கள்”

என்றுள்ள சூர்ணிகையின் கருத்தை விவரிப்போமிங்கு : — க்ருத யுகத்திலே அதியும் ஜமதக்தியுமாகிற பிராஹ்மணோத்தமர்களுக்குப் பிள்ளையாய்க் கொண்டு தத்தாத்ரேயனும் பரசுராமனுமாய், திரேதாயுகத்திலே ஷுத்திரியனுய்த் தசரத சக்ரவர்த்திக்குப் பிள்ளையாய், த்வாபரயுகத்தில் ராஜ்யப்ராப்தியில்லாத யதுகுலத் திற் பிறந்து ஷுத்திரியரில் தண்ணியரும் வைச்யப்ராயருமான வஸுதேவர்க்கும், கோரக்ஷணத்தாலே ஸாக்ஷாத்வைச்யரான ஸ்ரீ நந்தகோபர்க்கும் பிள்ளையாய் ஆக விப்படி க்ருதம் முதலிய யுகங்களினடையே ப்ராஹ்மணாதி வர்ணக்ரமேண அவதரித்து வந்த ஸர்வேச்வரன் நான்காவதான கலியுகத்திலே நான்காவது வருணத்திலே ஆழ்வாராக வந்து அவதரித்தபடியோ! என்றும்; வேதங்களைப் பகுத்தல் முதலிய கார்யங்களுக்காக வ்யாஸர் முதலிய மஹர்ஷிகள் பக்கல் ஆவேசித்ததுபோல் தமிழ் வேதத்தை வெளியிடுதற்காக இவர் பக்கல் ஆவேசித்தபடியோ! என்றும் இவ்விபூதியைத் திருத்துகைக்காக ஈச்வர நியமனத்தாலே நித்யஸூரிகளிடிலொருவர் வந்தவதரித்தபடியோ! அன்றியே, முக்தரிலே ஒருவர் அவதரித்த படியோ! அன்றியே ச்வேதத்வீபவாஸிகளிடிலொருவர் வந்தவதரித்தபடியோ வென்றும், அல்லது கீழ்ச்சொன்னவர்களில் ஒருவரும் அன்றியே ஸம்ஸாரிகள் தம்மிலே ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர ஸஞ்சிதமான தம்முடைய ஸுக்ருத பலமாகக் கொண்டு இங்ஙனம் திருந்தினொருவரோ? என்றும், அன்றியே நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே நித்ய ஸம்ஸாரியை நித்ய ஸூரிகல்பமாக்கவல்ல அநந்த சாயியான ஸநாதன புண்யம் முழுநோக்காகப் பலித்தபடி திருந்தினொருவரோ! என்று மிப்படிப்பட்ட வகைகளாலே இவரை இல்லாநென்று நிச்சயிக்கமாட்டாமல் ஜ்ஞானிகள் சங்கிப்பர்கள் என்றவாறு. அதன்மேலுள்ள சூர்ணிகைகளின் போக்கையும் அவற்றின் வ்யாக்யாத ப்ரக்ரியையையுமீ மற்றும் நம்பிள்ளை பெரிய வாச்சான்பிள்ளை முதலானோர் அருளிச்செயல் வ்யாக்யானங்களில் அருளிச் செய்யும் புடைகளையும் நோக்குமிடத்து, நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தா ரொருவர் நிர்ஹேதுக பகவத் கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே இங்ஙனே திருந்தினென்னுமதுவே ஸம்ப்ரதாய நிர்வாஹமாகத் தேறுகின்றதென்று பெரியோர் பணிக்கக் கேட்டிருக்கை.

“சேமங் குருகையோ செய்ய திருப்பாற்கடலோ
நாயம் பராங்குசமோ நாரணமோ — தாமந்
துளவோ வதுளமோ தோளிரண்டோ நான்து
யுளவோ பெருமா னுனக்கு”

என்றிவை முதலான பல பாசுரங்களுக்கிணங்க ஆழ்வாரை பகவதவதாரமென்று கொள்ளுதலும் இவரது மிக்க பெருமையுக்குப் பொருந்தியதோராகும். இது நிற்க.

சடகோபர் திருப்புளியடியிலே வளர்தல்

பகவான் அவதாரஞ் செய்தற்கு முன்னமே அவனுக்குப் பலவாற்றாலும் அடிமை செய்வதையே உறுதொழிலாகக்கொண்ட திருவநந்தாழ்வான் இக்குமாரர் மீது வெயில், மழை முதலியன படாதிருக்குமாறு ஒரு பெரிய புளியமரமாக வந்து அவதரித்திருந்தார்.

நம்பி தந்தருளின வரத்தின்படி உதித்த குமாரர் பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அழுதல், பாலுண்ணுதல் முதலிய லோக வ்யாபாரமொன்று மின்றியும் வாட்ட மில்லாது பரிபூர்ணராயிருக்கிற அதிசயத்தைக்கண்டு தாய்தந்தையர் எம்பெருமான் பக்கலிலே பாரத்தை வைத்திட்டுத் தாம் சிறிதுங் கவலைப்படாமல் பிறந்த

பன்னிரண்டா நாளில் அத்திருநகரியிலுள்ள திருக்கோயிலுக்கு அக்குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டுபோய் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கிற பொலிந்து நின்ற பிராணைச் சேவிக்கப் பண்ணுவித்து அப்பெருமானது திருமுன்பே அந்தத் தெய்வக் குழந்தைக்கு (உலக நடைக்கு மாறாக இருந்ததனால்) மாறன் என்று திருநாமஞ் சாத்தி அருகிலிருந்த திருப்புளியமரத்தினடியிலே ஆணிப் பொன்னாற் செய்த வண்ணச் சிறுத்தொட்டிலிலே வளர்த்தி ஓம்பி வந்தார்கள்.

சடகோபரென்று திருநாமமாதல்

கர்ப்பத்திலிருக்கும்பொழுது ஞானமுடையனவா யிருக்கிற குழந்தைகளைப் பிறந்தவுடனே தனது ஸ்பர்சத்தால் அஜ்ஞானத்துக்கு உள்ளாக்கி அழுதல் அரற்று தல் முதலியன செய்யும்படி பண்ணிவிடுந் தன்மையான சடமென்னும் வாயு இவரையும் பிறந்தபொழுது தொடுதற்குவர அப்பொழுது இவர் அதனை ஹுங்காரத் தால் ஒறுத்து ஓட்டி யொழித்ததனால் இவர்க்கு ‘சடகோபர்’ என்னுந் திருநாம மாயிற்று.

நம்மாழ்வாரென்று திருநாமமாதல்

“நஞ்சடகோபனைப் பாடினையோவென நம்பெருமாள், விஞ்சிய வாதரத்தாற் கேட்பு” என்று பின்புள்ளாருங் கொண்டாடும்படி இவர் நம்பெருமாளால் ‘நம் ஆழ்வார்’ என்று அபிமானித்து விசேஷ கடாக்ஷஞ் செய்யப் பட்டு மற்றையாழ்வார்களைவரினும் உயர்வு பெற்றதனால் ‘நம்மாழ்வார்’ என்று ஒரு திருப் பெயர் பெற்றனர்.

சடகோபர் ஸேனைமுதலியாரநுக்ரஹம் பெறுதல்

இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார் பதினாறுபிராயமளவுங் கண்விழியாமல் மௌனத் தோடு எழுந்தருளியிருக்க அதுநோக்கிய நங்கையாரும் அவர் கொழுநரும் ‘இவர், தம்மைப்போன்ற நிலையுடையாரெவரையும் உலகத்தில் காணாமையால் யாரோடும் பேசாமலிருக்கிறார்’ என்று அறியாமல் எம்பெருமான் விஷயத்தில் நாம் செய்த அபராதம் ஏதேனுமுண்டோ?’ என்று கருதிக் கலங்கியிருந்தனர். அப்பொழுது பரமபதநாதனது நியமனத்தால் ஸேனைமுதலியார் என்கிற விஷ்வக்ஸேனர் ஏகாந்தமாக எழுந்தருளி இவருக்குத் திருவிலச்சினை செய்து ஸகல மந்த்ரார்த்தங் களையும் உபதேசித்தருளினார்.

மதுரகவிகளின் ஸமாகமம்

இப்படிப்பெற்ற இவர் பதினாறு கலைகளும் நிறைந்த சந்திரன்போலப் பதினாறு பருவம் நிரம்பி உறங்காப்புளி நிழலிலே பத்மாஸநங்கொண்டு வீற்றிருந்து பரதத்துவத்தைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு ஞானமுத்திரை கைக்கொண்டிருந்த காலத்தில் திவ்ய தேச யாத்திரையாகச் சென்றிருந்த மதுரகவியாழ்வார் இவரது வைபவத்தைக் கேட்டும் இவரது திவ்ய ஒளியைக்கண்டும் திருவையோத்தியினின்று புறப்பட்டு வந்து அருகில் நின்று ‘இவர்க்கு உணர்ச்சி உளதோ? இலதோ?’ என்று சோதிக்கும் பொருட்டு இவர் முன்னிலையில் ஒரு சிறு கல்லை யெடுத்துப் போட, அது விழுந்த வொலியைக் கேட்டவுடனே இவர் திருக்கண்களை விழித்துப் பார்த்தருளினார். உடனே மதுரகவிகள் ‘இவர்க்கு வாக்கு உண்டோ? இன்றோ? அறிவோம்!’ என்று எண்ணி இவரை நோக்கி — ‘அசித்தாகிற சரீரத்திலே

அணுவளவினதான ஆத்மா ஸம்பந்தித்தால் அது எதை யநுபவித்து எங்கு இருக்கும்?” என்னுங் கருத்தையமைத்து ‘செத்தத்தின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால் எத்தைத்தின்று எங்கே கிடக்கும்?’ என்று வினாவு, ஆழ்வார் ‘அச்சரீரத்தைச் சார்ந்த சுகதுக்கங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு அதனையே ஆச்ரயித்திருக்கும்’ என்ற கருத்தையமைத்து ‘அத்தைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்’ என்று விடையருளிச் செய்தார்.

“சிறியதின் வயிற்றில் பெரியது பிறந்தால் எதைத்தின்று எங்கே கிடக்கும்?” என்று மதுர கவிகள் வினாவியதாகவும் “அத்தைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்” என்று ஆழ்வார் விடையளித்ததாகவுங் கூறுவாருமுள். [‘அணுரூபமான ஜீவனிடத்து விபுரூபமான ஞான விகாஸமுண்டானால் எதை அநுபவ யோக்யமாகக் கொண்டு எங்குச்சேரும்?’ என்பது வினாவின் கருத்தாகவும், அகாரவாச்யமான பரப்ரஹ்மத்தை அநுபவித்து அதன் பக்கவிலே பற்றும்’ என்பது விடையின் கருத்தாகவுங் கொள்ளத்தக்கது.]

அதுகேட்டு மதுரகவிகள் மிக மகிழ்ந்து சடகோபமுனிவரது ஞானத்தைக் கொண்டாடி இவரை அடைந்து தாம் கடைத்தேறக் கருதி, இவர் திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங்க ப்ரணாமமாகத் தானுந் தடக்கையுங் கூப்பி விழுந்து தெண்டனிட்டு இவரது இணையடித் தாமரைகளைத் தியானித்தலும் திருநாமங்களை வழுத்துதலுஞ் செய்துகொண்டு இவரை ஆச்ரயித்து ‘அடியேனுக்குத் தத்வஹித புருஷார்த் தங்களை விளக்கியருளவேண்டும்’ என்று பிரார்த்தித்தனர்.

நம்மாழ்வார்க்குப் பரமபதநாதன் ஸேவை ஸாதித்தலும், ஆழ்வார்

திவ்வியப் பிரபந்தங்களருளிச்செய்தலும்.

அவ்வாறு இருக்கையில், ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் ஆழ்வாரது ஞானக் கண்ணுக்குச் சேவை சாதிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டவளவிலே பெரிய திருவடியும் தனது பக்ஷபாதந் தோன்ற முன்வந்து நின்றலும், பெருமாள் பிராட்டியுடனே கருடவாஹநாடூராய் எழுந்தருளி எதிர்வந்து நிற்க “கருமுகில் தாமரைக்காடு பூத்து நீடிரு சுடரிருபுறத்தேந்தி ஏடவீழ் திருவொடும் பொலிய ஓர் செம்பொற் குன்றின்மேல் வருவபோல் கலுழன்மேல் வந்து தோன்றிய” அம்முகில் வண்ணனது திருமேனியழகைச் சேவித்துக் கண்கள் ஆனந்த வருவி சொரிய, உடம்பு உரோமாஞ்சங்கொள்ள, ஆனந்த வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்தார். அநந்தரம் நூற்றெட்டுத் திருப்பதி யெம்பெருமான்களும் அங்கு எழுந்தருளிக் காட்சிகொடுக்க அவர்களை ஸேவித்து அவர்களது திவ்யகுணங்களை அநுபவித்து அவ்வநுபவத் தாலுண்டான ப்ரீதி உள்ளடங்காமல் அதனைப் பிரபந்தமுகமாக வெளியிடக்கருதி நான்கு வேதங்களுள் ருக்கு, யஜுஸ், அதர்வணம் என்ற மூன்று வேதங்களின் ஸாரப்பொருளைத் திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி என்ற மூன்று ப்ரபந்தங்களின் மூலமாக வெளியிட்டு, அவ்வேதங்களுள் சிறந்ததும் பகவானது ஸ்வரூபமாகவே யுள்ளதுமான ஸாமவேதத்தின் தத்துவப் பொருளைச் சரமப்ரபந்தமான திருவாய்மொழியால் அருளிச்செய்து அவற்றை மதுரகவிகளுக்கு உபதேசித் தருளினார்.

அக்காலத்தில் நித்ய ஸூரிகளும் ச்வேதத்வீப வாஸிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ச்ரேஷ்டர்களும் காரிமாறப்பிரானது மஹிமையைக் காணும்பொருட்டு முன்வந்து சேர அவர்களைத் தமது ப்ரபந்தத்திலே “பொலிக் பொலிக் பொலிக்” என்று வாழ்த்தியருளினார்.

நிகமனம்

தம்பக்கல் திருவுள்ளமுவந்து பொலிந்து நின்ற பிரான் ப்ரஸாதித்தருளின மகிழ் மலர்மாலையைத் தரித்ததனால் வகுளாபரணர் என்றும், பிறமதஸ்தர்களாகிய யானைகளைத் தமது திவ்ய ப்ரபந்தங்களிற் கூறிய தத்வார்த்தங்களாற் செருக்கடக்கி அவர்களுக்கு மாவட்டியென்னுங் கருவிபோல இருத்தலால் பராங்குசர் என்றும் திருநாமம்பெற்ற குருகைப்பிரான் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமும் ஜீவாத்மாவினது தன்மையும் பரமாத்மாவை யடையும் உபாயமும் அங்ஙனம் அடைதலின் பயனும் அடைதற்கு உள்ள ப்ரதிபந்தகமும் என்று ஸகல வேத சாஸ்திரங்களிலும் ஸாரமாகச் சொல்லப்பட்ட அர்த்த பஞ்சகத்தையும் மந்த்ரச்ரேஷ்டமான த்வயமென்னும் சரணாகதி மந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும் பிரபந்த ரூபமாக யாவரும் எளிதில் அறியத் தெரிவித்தருளி, “நளிர்மதிச் சடையனும் நான் முகக் கடவுளும், தளிரொளி யிமையவர் தலைவனு முதலா, யாவகை யுலகமும் யாவருமகப்பட, நிலநீர்தீகால் சுடரிரு விசும்பும், மலர்சுடர் பிறவும் சிறிதுடன் மயங்க, ஒரு பொருட் புறப்பாடின்றி முழுவதும், அகப்படக் கரந்தோராலிலைச் சேர்ந்த, எம்பெருமா மாயனை யல்லது ஒருமா தெய்வம் மற்றுடையமோயாமே” என்று தமது ஸித்தாந்தத்தின் தத்துவத்தை நன்கு வெளியிட்டுத் தமது வாழ்நாள் முழுவதிலும் பிறிதொன்றிற் சிந்தை செலுத்தாது பரமனையே சிந்தித்துப் பரபக்தி பரஜ்ஞான பரம பக்திகளை யுடையராய்க் கொண்டு உலக நடையாட்டம் சற்றும் தொடரப் பெருமல் முப்பத்தைந்து திருநகைத்ரம் வாழ்ந்திருந்து, அப்பால் இமையவர் எதிர்கொள்ள, கின்னர கந்தர்வாதியர் கீதம்பாட, தேவர்கள் தோத்திரஞ்செய்ய வைகுந்தமா நகர் புக்குத் திருமாமணிமண்டபத்தில் அந்தமில் பேரின்பத்தில் அமர்ந்தனர்.

இப்படி ஒப்புயர்வற்ற இவ்வாழ்வார் எம்பெருமானது திருவடிகளுக்கு மிகவும் அந்தரங்கராக இருந்ததனால் பெருமானது பாதுகை ‘ஸ்ரீசடகோபன்’ என்று இவரது திருநாமத்தையிட்டு வழங்கப்படுகிறது.

நம்மாழ்வார் வைபவம் முற்றிற்று.

மதுரகவியாழ்வாரது வைபவம்

திருக்குருகூர் அருகிலுள்ள திருக்கோனூரிலே, சித்திரை மாதத்திலே சித்திரை நகைத்திரத்திலே இவர் அவதரித்தார். ஸூர்யோதயத்திற்கு முன் அருணோதயம்போலப் பராங்குசர் உதிப்பதற்கு முன் தோன்றிய இவர் வேதசாஸ்த் திரங்களை இளமையிலேயெயின்று செவிக்கினியசெஞ்சொற்கவிகளை ப்பாடவல்லவராய் அதனால் மதுரகவியென்று திருநாமம் பெற்று மெய்யுணர்வினால் அவாவற்று மஹா விரக்தராய் விஷ்ணுபக்தி விஞ்சி யோகநிஷ்டையிலுந் தேர்ந்து தீர்த்தயாத்திரை திவ்யதேச யாத்திரைகளிலே திருவுள்ளமுடையவராய்ப் புறப்பட்டுச் சஞ்சரிக்க லுற்று வடநாட்டுத் திருப்பதிகளைச் சேவித்துக்கொண்டு திருவயோத்தியை யடைந்து அந்தப் பரிசுத்த பூமியில் நித்யவாஸஞ் செய்யக் கருதிச் சிலகாலம் வளர்த்திருந்தார்.

மதுரகவிகள் நம்மாழ்வாரை ஆச்ரயித்தல்

அக்காலத்தில் ஒருநாளிரவில் இவர் திருக்கோளுரெம்பெருமானைத் திசை நோக்கித் தொழக்கருதித் தெற்குத் திக்கில் கண் செலுத்தியபொழுது அப் பக்கத்திலே வானுற வளர்ந்து விளங்குகின்றதொரு திவ்யமான பேரொளியைக் கண்ணுற்று அது இயனதென்றறியாமல் ‘கிராம நகரங்கள் வேகின்றனவோ? காட்டுத்தீயோ?’ என்று சங்கித்துத் திகைத்து நின்றார். நின்றவர், இங்ஙனமே இரண்டு மூன்று நாட்களிலும் கண்டு அச்சுடர்த்திரள் முச்சுடரொளியினும் மிக் கு விளங்கியதனால் வெகு வியப்புற்று அதனை அருகிற் சென்று பார்த்துத் தெளியத் துணிந்து புறப்பட்டு அச்சோதியைக் குறியாகக்கொண்டு அதிவிரைவாக நெடுவழி கடந்து நடந்துவந்து ஆழ்வார்திருநகரியை அடைந்து அதில் ‘அவதரித்தருளி யுள்ள சடகோபமுனிவரது திருமேனி விளக்கத்தைச் சேவித்து இதுவே அத்தனை நெடுந்தூரம் ப்ரகாசித்ததென்றறிந்து வியந்து அவ்வாழ்வாரது நிலைமையை முன்பு தாம் கேள்வியுற்றிருந்தபடியே அப்ரக்ருதமா யிருக்கக்கண்டு அவர்க்குக் கட்புலனும் உள்ளனவா வென்பதைச் சில உபாயங்களாற் பரிசோதிக்கலானார். அப்பொழுது காரிமாறப்பிரான் கண்திறந்து கடாக்கித்து இவர் கேட்ட கேள்விக் கேற்ற விடை சொல்லியருள அதுகேட்டு மதுரகவியாழ்வார் அவரது ஞான வைபவத்துக்கு அதிசயித்து ஈடுபட்டு அவரையே ஆசார்யராகக்கொண்டார்.

மதுரகவிகளுக்கு ஆழ்வார் உபதேசித்தருளினது

அப்பொழுது நம்மாழ்வார் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் ப்ரஸாதித்து இவரை ஆட் கொண்டு பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம் என்னும் நிலைகளுக்கு முறையே வேதம், பாஞ்சராத்ரம் இதிஹாஸம் ஸ்மிருதி என்பனபோல் அர்ச்சாவ தாரத்துக்கு ஏற்ற துதி வடிவான தமிழ் நூல்களை அருளிச் செய்யத் தொடங்கி சதுர் வேதத்தின் ஸாரமாக நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்து அவற்றை அம்மதுரகவிக்கு உபதேசித்தருளினார்.

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு அவதரித்தல்

‘முந்தின மூன்று யுகங்களில் த்யான யாக அர்ச்சனங்களாற் போலக் கடை யுகத்தில் ஸ்தோத்ரமாத்ரத்தால் உயர்கதி உளதாம்’ என்ற நூற்கொள்கைக்கு ஏற்ப மதுரகவிகள் தாம் உபதேசம் பெற்ற திவ்யப்ரபந்தங்களைக் கைத்தாளமெடுத்துப் பண்ணிசையோடு எப்பொழுதும் பாராயணஞ் செய்துகொண்டு திருக்குருகூர் நகர் நம்பிக்கு ப்ரதான சிஷ்யராய், பரதாழ்வானுக்கே பணிவிடை புரிந்தொழுகின சத்ருக்நாழ்வானைப் போலப் பகவத் பக்தியினும் பாகவத ப்ரதிபத்தியையே பரமாநுஷ்டாநமாகத் தலைக்கொண்டு அவ்வாழ்வார் விஷயமாக ‘கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு’ என்ற திவ்யப்ரபந்தத்தைப் பாடி முமுக்ஷுக்களுக்கு உபகரித்தருளி வாழ்ந்திருக்கையில், தேவீற்சிறந்த திருமாற்குத் தக்க தெய்வக்கவிஞரும் பாவிற் சிறந்த திருவாய்மொழி பகர்பண்டிதருமான காரிமாறன் திருநாட்டை அலங்கரித்தார்.

நம்மாழ்வாருடைய பெருமைகளை நிலைநாட்டுதல்

அப்பால் ஆசிரியரைப் பிரிந்ததற்கு மிக இரங்கி அரிதில் தேறிய மதுரகவிகள் அர்ச்சாருபமான ஆழ்வாரது விக்ரஹத்தை அத்திருநகரியில் ஏறியருளப் பண்ணிப் பிரதிஷ்டிப்பித்து அவர்க்கு நித்யநைமித்திக உத்ஸவங்களை யெல்லாம் சிறப்புற

நடத்திக்கொண்டு வந்தார். இத்திருவிழாக்களில் ‘வேதந் தமிழ்செய்த மாறர் வந்தார்! திருமாலுக்குரிய தெய்வப்புலவர் வந்தார்!’ என்று இவை முதலாக அநேக விருதுகளைக் கூறித் திருச்சின்னம் முழங்குதலைக் கேள்வியுற்றவளவிலே மதுரைச் சங்கத்தாரது தூண்டுதலால் அவர்களுடைய மாணுக்கர்கள் வந்து எதிரிட்டு ‘உங்களாழ்வார் பக்தரேயன்றிப் பகவானல்லரே; இவர் சங்கமேறிய புலவரோ? இவர் பாடிய திருவாய்மொழி சங்கமேறிய செய்யுளன்றே; இவரை வேதந்தமிழ் செய்தவரென்று சிலாகிப்பது தகுதியோ?’ என்று பல குதர்க்கங்கள் பேசி விருதுகளைத் தடுத்திட்டனர். அதற்கு மதுரகவிகள் மனம் பொருமல் வருந்தி ‘இவர்கட்கு கர்வபங்கமாம்படி தேவரீர் செய்தருளவேண்டுமென்று ஆழ்வாரையே ப்ரார்த்திக்க, சடகோபர் ஒரு கிழ ப்ராஹ்மண வடிவத்தோடு வந்து திருவாய் மொழியில் * கண்ணன் கழலினைப்பாட்டை எழுதிய ஏட்டை எடுத்துப்போய் வைத்திட்ட மாத்தரத்தில் சங்கப் புலவர்கள் ஏறியிருந்த பலகை பொற்றாமரைப் பொய்கையில் மூழ்கித் தன் மேலிருந்த புலவர்களையெல்லாம் நீரில் வீழ்த்தி உடனே மேலெழுந்து தன்மீது வைத்த சிறுமுறியை மாத்திரம் ஏந்திக்கொண்டு மிதந்தது. அப்பொழுது நீரில் விழுந்து அமிழ்ந்து தடுமாறியெழுந்து மெல்ல நீந்திக் கரைசேர்ந்த சங்கப்புலவர்கள் ஸகலவேத சாஸ்த்ரங்களையும் பிறரால் கற்பிக்கப்படாமல் தாமேயுணர்ந்து பகவதம்சமாகிய ஆழ்வாருடைய தைவிகமான பாண்டித்யத்தைத் தெரிந்துகொண்டு இறுமாப்பொழிந்து தாம் முன்பு அபசாரப் பட்டதற்கு அநுதாபமுற்று அதனை ஊமித்தற்பொருட்டு அவரது மஹிமையைக் குறித்துத் தோத்திரமாகத் தனித்தனி ஒவ்வொரு பாடல்பாடி வெளியிடுபவ ரானார்கள். அங்ஙனம் வெளியிடுகையில், அப்பாடல்கள் யாவும்.

‘‘சேமங் குருகையோ செய்யதிரும் பாற்கடலோ

நாமம் பராங்குசமோ நாரணமோ — நாமந்

துளவோ வகுளமோ தோளிரண்டோ நான்கு

முளவோ பெருமா னுனக்கு’’

(வெண்பா)

என்ற இப்பாடல் வடிவாகச் சிறிதும் வேற்றுமையின்றி ஒற்றுமைப் பட்டிருக்க, இதுபற்றி அவர்களனைவரும் ‘இது என்ன அற்புதம்; இதுவும் ஆழ்வாரது தெய்வத் திருவருளே!!’ என்று அதிசயப்பட்டார்கள்.

நிகமனம்

இப்படி மதுரகவியாழ்வார் தமது ஆசாரியருடைய பெருமைகளை வெளியிட்டுக்கொண்டு அத்தலத்திலே சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்து பின்பு சிந்தையும் மொழியும் செல்லாநிலைத்தான பேரின்பப் பெருவீட்டை அடைந்தனர்.

‘‘மாறனடி பணிந்துய்ந்த விராமாநுசன்’’ என்பதற்கிணங்க நம்மாழ்வார் திருவடி நிலைகளுக்கு இராமாநுசன் என்று ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் திருநாமம் வழங்கும். *

மதுரகவியாழ்வார் வைபவம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ குலசேகராமுவார் வைபவம்

கோழிக்கூடு என்னும் ராஜதானியில் அரசாண்ட த்ருடவ்ரதன் என்ற அரசன் வெகுநாளளவும் பிள்ளையில்லாத குறையால் திருமாலுக்கு விசேஷமான ஆராதனத்தைச் செய்ய, அதன் பயனாக அவனுக்கு ஒரு குமாரன் மாசி மாதத்தில் புநர்வஸு நக்ஷத்திரத்திலே, பட்டத்து இராணியிடத்தில் திருவஞ்சிக்களமென்கிற ஊரிலே கௌஸ்துபாம்சமாய் அவதரித்தான். அச்செய்தியை அறிந்த அரசன் ஆநந்தக்கடலில் ஆழ்ந்து, உரியகாலத்தில் நாமகரணஞ் செய்யத் தொடங்கி இம்மகன் தன் குலத்துக்குச் சிரோபூஷணம்போலச் சிறப்புத் தந்து யாவராலும் கொண்டாடத் தக்கவனெனக்கொண்டு 'குலசேகரன்' எனப் பெயரிட்டான்.

பின்பு அவ்விளமகன் நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாகச் சுக்கிலபக்ஷத்துச் சந்திரன்போல வளர்ந்து சௌளமும் உபநயநமும் தக்க பருவங்களில் தந்தையாற் செய்விக்கப்பெற்று நல்லாசிரியரைத் துணைகொண்டு நான்கு வேதங்களையும் ஆறு சாஸ்த்திரங்களையும் தநுர் வித்ததையும், மற்றும் அரசர்க்கு உரிய நீதிநூல்களையும் யானை குதிரை தேர் முதலியவற்றின் நூல்களையும் சிறிது காலத்திலேயே ஐயந்திரிபற முற்றுங் கற்று வல்லனாயினன். அம்மைந்தனது திறத்தைக் கண்டு களிப்புக்கொண்ட காவலன் அவனுக்கு இளவரசு முடி சூட்டினான்.

ஸ்ரீ குலசேகரர் விருதுகள் பெறுதல்

பின்னர், குலசேகரன் பராக்கிரமத்தாற் பகைவெல்லலுற்று நால்வகைச் சேனையோடும் புறப்பட்டுச் சென்று, சோழ பாண்டியர் முதலிய அரசர்களை வரையும் புறங்கொடுத்தோடுமாறு வென்று அவர்கள் நாடுகளைத் தம் வசப்படுத்தி இங்ஙனம் சேர சோழ பாண்டியமென்னும் தமிழ்நாடு மூன்றுக்கும் தலைமை பூண்டதனால் "கொல்லி காவலன் கூடல் நாயகன் கோழிக்கோன் குலசேகரன்" என்னும்படி பல விருதுகளைப் பெற்று மீண்டு வந்தான். பிறகு த்ருடவ்ரத மஹாராஜா குமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து ராஜ்யபாரம் முழுவதையும் அம்மகன் தோளில் நிலைநிறுத்தி க்ஷத்ரிய ஜாதி முறைப்படியே தான் தவஞ்செய்து உயர்கதி பெறுதற் பொருட்டுத் தவவனஞ் சென்றான்.

குலசேகரர்க்கு எம்பெருமான் நல்லறிவூட்டுதல்

தந்தையின் பிரிவுக்கு ஆற்றாது வருந்தி மந்திரிகள் தேற்றத்தேறிய மன்னவ குமாரன், மத்யஸ்த நிலைமை தவறுது, சிறியவற்றைப் பெரியவை நலியாதபடி ராமராஜ்யம் என்னுமாறு எதிரின்றி அரசாண்டு ஒரு பெண்மணியை மணந்து, திருமாவின் தேவிமார் மூவருள் நீளாதேவியின் அம்சமான இளை என்னும் ஒரு புத்திரியையும் த்ருடவ்ரதனென்று பிதாமஹன் பெயரையே பெறும் ஒரு புத்திரனையும் பெற்றுக் கவலையற்றிருக்கையில், இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மும்மை யின்பங்களையும் தரவல்லனாய் முதலும் முடிவும் அற்ற முழுமுதற் கடவுள் யாரோ? என்று பரதத்வ விசாரம் பண்ணத் தொடங்கிப் பல பண்டிதர்களுடனே ச்ருதி ஸ்மிருதி இதிஹாஸம் புராணம் முதலிய ஸகல கலைகளையும் பரிசோதித்துப் பார்த்து வர, அதுவே ஸமயமென்று அவ்வரசனை ஆட்கொண்டு உய்விக்கக் கருதிய கருணா நிதியான கமலக்கண்ணனது திருவருள் நோக்கத்தால் ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவே சிறந்த தெய்வமென்கிற ஸத்யமான ஸித்தாந்தம் அவனது ஞானக்கண்ணுக்குத் தெள்ளிதிற் புலப்பட்டது.

ஆழ்வாருடைய நிஷ்டா விசேஷங்கள்

இப்படி எம்பெருமானை எல்லாவுயிர்கட்கும் இறைவனாக அறிந்து அப்பிரானது அநந்தகல்யாண குணகணங்களாகிய பெருங்கடலில் ஆழ்ந்து நெஞ்சுருகி ஈடுபட்ட இந்தக் குலசேகரராமர், திருமாவின் விபவாவதாரங்களில் ஸ்ரீராமாவதார கிருஷ்ணாவதாரங்களினிடத்திலும் அர்ச்சாவதாரத்தில் திருவரங்கம், திருவேங்கடம் முதலிய திவ்ய தேசத்து எம்பெருமான்களிடத்திலும், மிக்க பக்திப் பெருங்காதல் கொண்டு, ஸ்ரீராமாயண காலக்ஷேபத்தையே எப்போதும் தமக்குப் போதுபோக்காகப் பெற்றும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் எதிர்கொண்டு அழைத்து வந்து விசேஷமாக உபசரித்தும் தமது திருமாளிகைத் திருவாராத நத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீராமபிரானுக்கும் ஸ்ரீராமகோபாலனுக்கும் நித்ய நைமித்திக உத்ஸவங்களைக் குறையறச் செய்துகொண்டுமிருந்தார்.

ஆழ்வாருடைய வ்யாமோஹாதிசயம்

இவர் ஒருநாள் ஸ்ரீராமாயண காலக்ஷேபஞ் செய்து வருகையில், ஆரண்ய காண்டத்தில் 'இராவணன் தங்கையான சூர்ப்பணகை மூக்கு அறுப்பிண்டு (தனக்குத் துணையாக இராவணனால் நியமிக்கப்பட்டு) ஜநஸ்தாநத்திலிருந்த கரதூஷணையரிடத்திற் போய் முறையிட்டதை யறிந்து அவர்கள் அதி உக்ரமாக எண்ணிறந்த சேனைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு படையடுத்து வந்த சமயத்தில், பெருமாள் பிராட்டிக்குக் காவலாக இருக்கும்படி இளையபெருமானைப் பர்ணசாலையிலே நிறுத்திவிட்டுத் தமக்கு ஒருவருந் துணையின்றித் தாம் தனியே அவ்வரக்கர்களனைவரோடும் போர்க்குச் சென்று நின்றார் — என்று பெளராணிகர் சொல்லக் கேட்டவுடனே, ஸ்ரீராம சரித்திரத்தில் தமக்குள்ள அன்பினால் வெகு காலத்துக்கு முன்பு நடந்த அந்தச் சரித்திரத்தை அன்றுதான் நடக்கின்றதாக நினைத்து, இப்படிப்பட்ட ஸங்கட காலத்தில் எம்மால் இயன்ற உதவியைச் செய்யாது விடுவது சிறிதும் தக்கதன்று' என்று துணிந்து தமது சேனைகளை யெல்லாம் போர்க்குச் சித்தமாய் முன் செல்லும்படி பணித்துத் தாமும் ஜநஸ்தாநத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அச்சமயத்தில் யாவரும் இன்னதென்று அறியாது திடுக்கிட்டு நிற்கையில், அதி நிபுணரான புராணசிரியர், 'இராமபிரான் தாம் ஒருவராகவே நிர்ப்பயமா'கப் பெரும் போர்செய்து சத்ருக்களத்தனை பேரையும் வென்று தமது ஆச்ரமத்துக்கு மீண்டு வர அவரைச் சீதாதேவி களிப்புடன் அணைத்து அவரது இளைப்பைத் தணித்தாள். — என்ற செய்தியை எடுத்துக்கூற, அதுகேட்ட ஆழ்வார் அநந்தமடைந்து சேனையைத் திருப்பிக்கொண்டு தாமும் பிரயாணத்தை நிறுத்தினார். அதுமுதல், இராமாயணங் கூறுபவர் எந்தெந்த பாகத்தில் இராமனது விஜயப்ரஸ்தாவம் வருகின்றதோ, அந்தந்தப் பாகத்தையே வளர்த்தி யுரைத்தும் அரக்கராதியரால் இராமனுக்குத் துன்பம் நேர்ந்த இடங்களை யெல்லாம் சுருக்கி யுரைத்தும் வந்தனர். இப்படியிருக்கையில், ஒருநாள் அந்தக் குரு வேறொரு காரியநிமித்தம் தாம் அவசியமாக வேறிடஞ் செல்லவேண்டி வந்ததனால் காலக்ஷேபஞ் சொல்லுதற்குத் தாம் வராமல் தமது குமாரரை அனுப்பினார்.

ஆழ்வாருக்கு இராமபிரான் காட்சி தருதல்

அவர், குலசேகரருடைய இயற்கையை உணராமல் இராவணன் எீதையை எடுத்துப்போன வ்யஸநகரமான செய்தியை உபந்யாஸஞ் செய்ய அது செவியிற் பட்டவுடனே குலசேகரர் மனங்கொதித்து 'நான் இப்பொழுதே வெகு விரைவாகச்

சென்று கடல் கடந்து இலங்கையை நிறுபடுத்தி ராக்ஷஸராஜனைப் பந்துமித்திரரோடும் போரில் தொலைத்து எனது அன்னையை மீட்டு வருவேன்' என்று சொல்லி எழுந்து ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு ஸேநாஸமுஹத்தோடு இலங்கை நோக்கிப் பிரயாணமானார். அப்பொழுது விண்ணுலகத்தாரும் மண்ணுலகத்தாரும் இதைக்கண்டு பெருவியப்புக் கொண்டு 'இதன் முடிவு என்னாகுமோ?' என்று பெருங்கவலையோடு பார்த்து நின்றனர். ஆழ்வார் கடலை நீந்தியே கடக்க நிச்சயித்துக் கழுத்தளவினதான தண்ணீரில் இறங்கி நின்ற சமயத்தில் இவரது அன்புக்கு இடமான இராமமூர்த்தி, இவரைத் தடுப்பதற்கு வேறு வகை யொன்றும் இல்லாமையைக் கருதி, தாம் நேரிலே சீதையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு இலக்குமணனோடு எதிரில் நின்று தரிசனத் தந்து, தமது போர் வெற்றியையும் சத்துருவிநாசத்தையும் தேவியை மீட்டதையும் தெளிவாகக்கூறி, பிறவிப் பெருங்கடலினின்று கரையேற்றுதற்கு ஓர் அறிகுறியாகுமாறு இவரைக் கரையேற்றி நகரினுட் செலுத்திவிட்டு, பின்பு மறைந்தருளினார்.

ஆழ்வார் ஸ்ரீரங்கம் சென்று சேர்விறும்புதல்

இப்படி எம்பெருமானுடைய திவ்ய சரித்திரங்களைக் கேட்பதில் மிக்க அன்பு உடையரான குலசேகரர் புராணங்களிற் கூறப்பட்ட ஸ்ரீரங்க ஷேத்ர மேன்மையைக் கேட்டு, 'திருவரங்கத்தை நோக்கிப் பிரயாணப்பட்டுச் செல்லுதலும், அத்திருப்பதிக்குச் செல்லவேண்டுமென்ற விருப்பமும் ஸகல கருமங்களையும் தொலைக்கும்' என்ற தன்மையும், 'அக்கோயிலில் நித்தியவாஸஞ் செய்தலும் நம் பெருமானைக் கண்ணாரக் கண்டு களித்தலும் பேரின்பத்தைத் தரும்' என்ற தகைமையையும் உணர்ந்து அங்குப் போவதற்கு மிக்க குதூஹலமுடையராய்ப் பரிவாரங்களோடு புறப்படுவரானார்.

ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவபக்தி

இவர் இவ்விடத்தை விட்டு அவ்விடத்துச் சென்று பெரிய பெருமானைச் சேவிப்பாராயின் பின்பு இங்கு மீளுதல் அரிது என்றும், அங்குத்தானே நித்ய வாஸஞ் செய்யக் கருதி விடுவரென்றும் நினைத்து அந்த யாத்திரையைத் தடுப்பதற்கு ஆலோசித்து மந்திரிகள் ஒருபாயஞ் செய்தனர். அது யாதெனில்:—இவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை உபசரிப்பதில் மிக்க விருப்பமுள்ளவராதலால் அநேக பாகவதர்களை அமைச்சர்கள் வரவழைத்து இவர் முன் செலுத்த, இவர் அறுபதினாயிரம் வருஷகாலம் விஷ்ணுவை ஆராதனஞ்செய்த பயனும், ஒருகால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் பூசித்த பேற்றுக்கு ஈடாகாது என்ற சாஸ்திர முறைமையை அறிந்தவராதலால் ஸ்ரீரங்க யாத்திரியை நிறுத்தி ஷோடசோபசாரத்தோடு திருமாலடியார்களைப் பலவாறு உபசரித்தார். இவ்வாறு இவர் திவ்ய தேசயாத்திரைகளைத் தொடங்கும் பொழுதெல்லாம் மந்திரிகள் மெய்யடியார்களைக் கொணர்ந்து விட்டுத் தடுத்து வந்தனர். ஆழ்வார் இங்ஙனம் அவர்களை அகங்கனிந்த அன்போடு கொண்டாடி வருகையில் அந்நாடெங்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவத் திரள் மிக்கது.

மந்திரிகளின் சூழ்ச்சியும் ஆழ்வார் குடப்பாம்பில் கையிடுதலும்

அரண்மனையினுள்ளும் ஆலோசனைச் சபா மண்டபத்திலும் இன்னும் அந்தரங்கமான இடங்களிலும் பாகவதர்கள் எக்காலத்திலும் சிறிதுந் தடையின்றிப் போக்கு வரவு செய்தலையும் தமது அரசன்க்கல் இவர்கள் வரம்பு கடந்த ஸ்வாதந்திரியம் பாராட்டுதலையும் கண்டு பொருமைகொண்ட மந்திரிகள் இவர்களிடத்துக் குலசேகரர்க்கு வெறுப்பை உண்டாக்கக் கருதினர். இவ்வாறு இருக்கையில்

அனைவரும் கொண்டாடத் தக்க ஸ்ரீராமநவமி மஹோத்ஸவம் வந்தது. அதன் பொருட்டு, தோரணம் நாட்டியும் கொடிகள் கட்டியும் வாழை மரங்களை நிறுத்தியும் நகர் முழுவதும் அலங்கரிக்கப்பட்டது. பின்பு திருக்கோயிலில் அர்ச்சகர் இராம மூர்த்திக்கும் மற்ற விக்ரஹரூபமாயுள்ள எம்பெருமான் கட்டும் திருமஞ்சனஞ் செய்தற் பொருட்டு அவர்களுடைய திவ்யாபரணங்களையெல்லாம் களைந்து வைத்தனர். பின்பு வேதகோஷத்தோடும் வாத்யகோஷத்தோடும் திருமஞ்சனம் நடந்தேறிற்று. அச்சமயத்தில் யாவரும் ஸ்வாமிஸேவையிலே கருத்து ஊன்றி நிற்கையில் மந்திரிகள் ஒரு நவரத்த மாலையைத் திருவாபரணத்திலிருந்து எடுத்து ஒளித்து வைத்திட்டனர். பின்பு பெருமானுக்கு அலங்காரஞ் செய்யும்பொழுது அவ்வணிகலத்தைக் காணாமல் அர்ச்சகர் கவலைப்பட்டு அரசரிடத்து அறிவிக்க, அது கேட்டு ஆழ்வார் மனங்கலங்கி மந்திரிகளை அழைப்பித்து ‘கள்வனைத் தேடிப் பிடிபுங்கள்’ என்று கட்டளையிட்டார். அதுவே வியாஜமாக, அவர்கள் “இது கொண்டு போனவர் வைஷ்ணவரேயன்றி வேறு எவருமல்லர். இவர்களே எப்போதும் இங்குமங்கும் தட்டினறித் திரிகின்றனர். பிறனொருவன் புதியனாக வந்து அஞ்சாது இத்தொழில் செய்யான்” என்று பாகவதர்மீது அடாப்பழி சுமத்தினர். நாராசம் புக்கதுபோல அக்கடுஞ்சொல் செவிபுகப்பெற்ற ஆழ்வார் ஹரிபக்தர் களின் நற்குண நற்செய்கைகளை நன்றாக அறிந்தவராதலால் அவர்கள்மேற் சிறிதும் சங்கை கொள்ளாமல் அவர்களின்மீது சீற்றங்கூறின தமது மந்திரிகளையே கடிந்து, ‘வைஷ்ணவ சிகாமணிகள் ஒருபோதும் இத்தகைய கடுந்தொழிலை நினைத் தலுஞ் செய்யார்; இது திண்ணம்; இதனை உங்கட்கு உறுதிப்படுத்துவதற்காக, யானே பிரமாணங்காட்டுவேன்’ என்று சொல்லி, பாம்பை உள்ளிட்டதொரு குடத்தைச் சபை முன்பே தருவித்து “ஸ்ரீவைஷ்ணவர் மனம் மொழி மெய் யென்னும் த்ரிகரணத்தாலும் சுத்தராயின், இப்பாம்பு என்னை யாதொன்றுஞ் செய்யாது; இல்லையாயின், இந்நாகம் இப்பொழுதே என்னைத் தீண்டிக் கொல்லுக” என்று சபதஞ் செய்து அக்குடத்தினுள்ளே கையிட்டனர். அப்பொழுது ஸத்யத் துக்குக் கட்டுப்படுத்தன்மையதான ஸர்ப்பம் சிறிது கொடுமையும் புரியாது தணிந் திருந்தது. அதுநோக்கி மந்திரிகள் நமது சூழ்ச்சி சிறிதும் பலியாதொழிந்ததே! என்று வருத்தமும், தேர்ந்த ஆராய்ச்சியின்றி இங்ஙனம் தவறு செய்துவிட்டோமே! என்று அநுதாபமும், இனி நமது கதி என்னாகுமோ என்று பேரச்சமுங்கொண்டு நடுநடுங்கி, தாம் அறியாது செய்த அப்பெரும் பிழையைப் பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்தித்து, ஆழ்வாரது திருவடித்தாமரைகளைச் சரணமடைந்தார்கள். ஆழ்வார் மிக்க பொறுமை யுடையவராதலால் மந்திரிகளின் பிழையைப் பொறுத்து, இனி நீவிர் பாகவதர்கட்கு எப்பொழுதும் பணிவிடை செய்வதே நுமது குற்றம் தீரும் வகை’ என்று சொல்லிவிட, அவர்கள் அங்ஙனமே அடியவர்கட்கு அடியராய்க் குறிப்பறிந்து குற்றேவல் புரிந்து பேறு பெற்றனர்.

ஆழ்வார் ஸ்ரீரங்கவாஸம் செய்தல்

பின்பு குலசேகரர் பொய்ய்மைக்கு இடமான அரசாட்சியில் இருப்பதற்கு இஷ்டப்படாமல் தமது குமாரனான த்ருடவரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து வைத்துத் தாம் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக்குச் சென்று நம்பெருமானைச் சேவித்து, அவ்வுழைய மணவாளனையே தனக்கு உரியமணவாளனாகக் கருதிய தம் திருமகளை அப்பெருமானுக்கே உரிய பொருளாகக் கொடுத்து மணஞ் செய்வித்து, பகவத் பாகவத கைங்கரியங்களை விதிமுறை வழுவாது நித்தியஞ் செய்து கொண்டு அத்திருப்பதியிற் சிலகாலம் இருந்தனர்.

நிகமனம்

பிறகு மற்றுஞ் சில திவ்ய தேசங்கட்கும் யாத்திரை செய்ய எண்ணி, திருவேங்கடம், திருவயோத்தி, தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம், திருக்கண்ணபுரம் திருமாலிருஞ்சோலை, திருவித்துவக்கோடு முதலிய திருப்பதிகட்குச் சென்று ஆங்காங்கு எழுந்தருளியிருக்கின்ற பெருமானைக் கண்ணாரக் கண்டு சேவித்து, அப்பால் நம்மாழ்வாரது திருவவதாரஸ்தலமான திருக்குருகூர் அருகிலுள்ள பிரம தேசமென்னும் ஊரையடைந்து, அங்கு ஸ்ரீராமகோபால் ஸ்வாமி ஸந்நிதியிற் சில காலந் திருத்தொண்டு செய்து கொண்டிருந்து தமது அறுபத்தேழாவது பிராயத்திற் பரமபதமடைந்தனர். இவர் எம்பெருமானை அநுபவிக்கும்போது அவ்வநுபவத்தா லாகிய ஆநந்தம் உள்ளடங்காமையால் அதனை வெளியே வழிய விடுவாராகி அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தம் பெருமாள் திருமொழி யென்பதாம்.

ஆழ்வார்க்குப் பெருமாள் என்ற திருநாமம்

“அரசமர்ந்தானடி குடுமரசையல்லால் அரசாக வெண்ணேன் மற்றரசு தானே” என்று கோவிந்த பாதாரவிந்தத்தைச் சிரமேற்கொள்ளுதலையே கிரீடாபிஷேகமாகப் பாவிக்கின்ற இவர், பெருமானுடைய [இராமபிரானுடைய] இன்ப துன்பங்களைத் தமது சுக துக்கங்களாகக் கருதியதனால் இவர்க்குப் பெருமாள் என்றும் ஒரு பெயர் வழங்கும்.

குலசேகரப்படி ஐதிஹ்யம்

இவ்வாழ்வார், “செடியாயவல்வினைகள் தீர்க்குந்திருமாலே! நெடியானே வேங்கடவா நின் கோயிலின் வாசல், அடியாரும் வானவரும் அரம்பையருங் கிடந்தியங்கும், படியாய்க் கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே” என்று வேண்டியமைபற்றி விஷ்ணுவாலயங்களில் கோயிலின் உள்வாயிற் படி, குலசேகரப்படி என்று இவர் பெயரையிட்டு வழங்கப்படும். ... *

குலசேகராழ்வார் வைபவம் முற்றிற்று.

— ஸ்ரீ : —

பேரியாழ்வார் வைபவம்

ஆழ்வாருடைய திருத்தொண்டு

இவ்வாழ்வார் பாண்டிய நாட்டில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் ஆனிமாதத்து ஸ்வாதி நக்ஷத்திரத்தில் வேயர்குலத்திலவதரித்து விஷ்ணுசித்தரென்று திருநாமமுடைய வராய் வட பெருங்கோயிலுடையானுடைய நிர்ஹேதுக கடாக்கைத்தாலே எம்பெரு மானுக்குத் தொண்டு பூண்டு அமுதமுண்கையையே இயல்வாகவுடையராய், ‘எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு எந்த கைங்கரியம் உகப்போ, அதுவே நாம் செய்யத்தக்கது’ என்று உறுதி கொண்டு ஆராய்ந்து பார்த்தவளவில், ஸ்ரீ கிருஷ்

ஐவதாரத்தில் கம்ஸனுக்குப் பணிசெய்துகொண்டிருந்த மாலாகாரருடைய மனையிலே யெழுந்தருளிப் பூமாலையை இரந்து பெற்று அணிந்துகொண்டா னென்கிற கதையை அநுஸந்தித்துப் புஷ்பம் ஸமர்ப்பிக்கையே எம்பெருமான் றனக்கு உவப்பு' என்று நிச்சயித்துத் திருநந்தவனஞ் செய்து வடபெருங் கோயிலுடையானுக்குத் திருமாலை கட்டிச் சாத்தி வந்தார்.

மதுரையரசனது செய்தி

இங்ஙனிருக்கையில் பாண்டிய குலத்திற் பிறந்த ஸ்ரீவல்லபதேவனென்னு மரசன் மதுரையில் தர்மிஷ்டனாய் அரசாட்சி புரிந்து கொண்டிருக்குங் காலத்தில் ஒரு நாளிரவில் நகரசோதனை செய்து திரியும்போது ஒரு தெருத் திண்ணையின் மேல் ஒருவன் படுத்திருக்கக் கண்டு அவனை யெழுப்பி 'நீ யார்' என்று கேட்க, "நான் ஒரு பிராமணன்; கங்கை நீராடி மீண்டு வருகிறேன்" என்று அவன் சொல்ல 'உனக்கு ஏதாவது நீதி தெரிந்திருந்தால் சொல்லுபார்ப்போம்' என்று அரசன் சொல்ல; அந்த அந்தணன்,

*வர்ஷார்த்தமஷ்டௌ ப்ரயதேத மாஸாந்
நிசார்த்தமர்த்தம் திவஸம் யதேத.
வார்த்தக்யஹேதோர் வயஸா நவேந
பரத்ரஹேதோரிஹ ஐந்மநா ச.*

என்ற ச்லோகத்தைச் சொன்னான். [இதன் பொருள் : — மழை காலத்தில் வேண்டியவற்றுக்காக மற்ற எட்டு மாதங்களில் முயற்சி செய்ய வேண்டியது; இராக் காலத்துக்கு வேண்டியவற்றுக்காகப் பகற்போதில் முயற்சி செய்ய வேண்டியது. கிழத்தனத்தில் வேண்டியவற்றுக்காக யௌவனத்தில் முயற்சி செய்ய வேண்டியது; பரலோக போகத்திற்காக இப்பிறவி முழுவதும் முயற்சி செய்ய வேண்டியது என்பதாம்.]

மதுரையில் பண்டித ஸமாஜம் திரளுதல்

அரசன் விவேகியாகையால் இந்த ச்லோகத்தைக் கேட்டதும் "நமக்கோ இஹலோகத்தில் போகங்களுக்கு ஒரு குறையில்லை. இனிப் பரலோக நற்கதிக்கு முயல வேண்டும். இதற்கு என்ன வழி?" என்று அன்றிரவு முழுதும் இதுவே சிந்தையாயிருந்து, பொழுது விடிந்தவுடனே தன்னுடைய புரோஹிதரான செல்வ நம்பியை வரவழைத்து "நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கவல்ல பரதத்துவம் இன்னதென்று நிச்சயிப்பதற்கு என்ன உபாயம்?" என்று கேட்க; "வித்வான்களைத் திரட்டி அவர்களைக் கொண்டு இதனை நிர்ணயிக்க வேணும்" என்று அவர் சொல்ல; ராஜாவும் அப்படியே நல்லதென்று இசைந்து அளவற்ற பொருள்களை ஒரு சீலையில் முடிந்து அந்தப் பொற்கிழியை வித்யாசுல்கமாக ஸபா மண்டபத்தின் முன்னிலையில் உயரக்கட்டுவித்துப் "பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை வைதிக ப்ரமாணங்களால் நிர்ணயித்துச் சொல்லுகிறவர் இந்தப் பொற்கிழியைப் பெறுதற்கு உரியார்" என்று பலவிடங்களிலும் பிரசுரப்படுத்தினவளவில், அத் தேசத்திலும் மற்றும் பல தேசங்களிலுமிருந்து பலவகை மதத்துப் பல பண்டிதர்கள் வந்து திரண்டனர்.

எம்பெருமான் விஷ்ணுசித்தர்க்குக் கனவிலே அருள் செய்தல்

அப்போது ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரெம்பெருமான் ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தரைக்கொண்டு வேதாந்த ஸித்தமான பரதத்துவத்தைப் பிரகாசப்படுத்தி உலகத்தை வாழ்விக்க வேணுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு அந்த அடியவருடைய கனவிலே எழுந்தருளி ‘நீர் மதுரைக்கு விரைந்து சென்று பாண்டிய ராஜனுடைய பண்டித ஸபையிற் சேர்ந்து ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரம்பொருளென்று ஸ்தாபித்துப் பொற்கிழியை அறுத்துக்கொண்டு வாரும்’ என்று நியமனம் தந்தருள, அதற்கு அவர் ‘சிறிதும் சாஸ்திர ஞானமில்லாத அடியேன் எங்ஙனம் இதனைச் செய்யவல்லேன்?’ என்ன, எம்பெருமான், ‘அதைப்பற்றி உமக்கென்ன கவலை? அந்த பாரம் நம்முடையதன்றோ?’ என்றருளிச் செய்து மறைந்தான்.

விஷ்ணுசித்தர் வித்வத்ஸபையில் விரைந்து கிழியறுத்தல்

அநந்தரம் விஷ்ணுசித்தர் எழுந்து ஆச்சரியப்பட்டு எம்பெருமானது நியமனப்படியே நடக்க நிச்சயித்து உடனே புறப்பட்டுப் பாண்டியராஜ பண்டித ஸபையிலெழுந்தருளின வளவிலே, அவரைக்கண்ட அரசனுக்கும் புரோஹிதர்க்கும் ‘இவரிடத்தில் ஏதோ விசேஷமிருக்கிறது’ என்று தம்மில் தோன்றிப்படியால் பரம கௌரவத்துடனே எதிர்கொண்டழைத்தல் திருவடிதொழுதல் முதலியவற்றால் உபசரித்து ஸபைநடுவே சீரியசிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்தனர். இவர்கள் இப்படி பஹுமாநித்ததைக் கண்டு மற்றுமுள்ள வித்வான்களெல்லோரும் பொருமை கொண்டு அளவற்ற வேதசாஸ்திரங்களைப் பயின்றுள்ள எங்கட்கெல்லாம் அகௌரவ முண்டாகுமாறு ஒன்றுந் தெரியாத வொருவரை இப்படி கொளவிப்பது அயுத்தம் என்று சொல்லி அதிசேஷிக்க, செல்வநம்பி அவர்களை அடக்கி விஷ்ணுசித்தரை நோக்கி ‘தேவரீர் பரமகிருபையுடன் பரதத்வநிர்ணயம் செய்தருளவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்க; அந்த விஷ்ணுசித்தர் கனவில் காட்சி தந்த கமலிகேள்வனுடைய கருணையைக் கனக்க நம்பியிருந்தபடியால் எம்பெருமானைச் சிந்தைசெய்ய; அவ்வளவிலே பகவத் க்ருபையாலே அவருக்கு ஸகலசாஸ்த்ரார்த்தங்களும் கைகொள் நெல்லிக் கனியாக இலங்கின. இங்ஙனம் எம்பெருமானின்னருளால் ஸர்வஜ்ஞரான விஷ்ணுசித்தர் அப்போது ச்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களிலிருந்து பல வாக்கியங்களைப் பிரமாணமாக எடுத்துக்காட்டி அவற்றின் அர்த்தங்களையும் தாமே ஆக்ஷேப ஸமாதாநங்களோடு யுக்தி யுக்தமாக வெளியிட்டு இதர மதக்கொள்கைகளையெல்லாம் கண்டித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதமே ப்ராமானிகமென்றும், ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரம புருஷனென்றும், அவனைச் சரணமடைவதே சிறந்த மார்க்கமென்றும் பரக்க உபந்யஸித்துப் பரதத்வ ஸ்தாபனம் பண்ணினவளவிலே, முன்பு பொருமையாலே தூஷித்த வித்வான்களெல்லாரும் ஒன்றும் வாய்திறக்க வழியில்லாமல் வெள்கித் தலை கவிழ, வல்லபதேவனும் செல்வநம்பியும் அவருடைய ஞான வைபவத்தைக் கண்டு கொண்டாடி ஸாஷ்டாங்கமாக விழுந்து ஸேவித் தனர். முன்பு அரசனால் ஒரு கம்பத்தி னுச்சியிற்கட்டி நிறுத்தப்பட்ட பொற்கிழி தானாகவே ஆழ்வார் முன்னே தாழ விழிய, இதுவும் ஒரு பகவத் க்ருபையென்று உவந்து ஆழ்வார் அதனை அறுத்துக் கொண்டருளினார்.

ஆழ்வார்க்குப் பட்டர்பிரானென்று திருநாமமாதலும்,

பரமபதநாதன் ஸேவை ஸாதித்தலும்

அதைக்கண்ட அரசனும் புரோஹிதரும் மற்றும் பல பண்டிதர்களும் ஆழ்வாரை யடிபணிந்து மிகப்புகழ்ந்து அவரைப் பட்டத்து யானையின் மேலேற்றிக்

டைசாமரம் மகர தோரணம் முதலியவற்றைத் தாங்களே பணிமாறிக்கொண்டு கூடவேயிருந்து திருவீதிகளிலே மஹோத்ஸவம் செய்வித்தார்கள். அக்காலத்தில் அவர் பண்டிதர்களனைவர்க்கும் தலைவராய் விளங்கினமையால் ராஜா அவர்க்குப் பட்டர்பிரான் என்று திருநாமம் சாத்திப் பல விருதாவளிகளைக் கோஷிக்க, திருச் சின்னம் ஒலிசெய்ய, வெற்றிச் சங்கமெடுத்தூத, இப்படிப்பட்ட வைபவத்துடனே ஆழ்வார் மஹோத்ஸவம் கண்டருள்வதைப் பார்த்து ஆநந்திக்க விரும்பிய பரமபதநாதன் பிராட்டியுடனே பெரிய திருவடியின் மீதேறி எதிரில் வந்து தோன்றினான்.

ஆழ்வார் திருப்பல்லாண்டு பாடுதல்

மகனுடைய மஹோத்ஸவத்தைக் காணவரும் மாதாபிதாக்களைப்போலே தம்முடைய உத்ஸவத்தைக் காணவந்த திருமலைக் கண்ட ஆழ்வார் சிறிதும் செருக்குக் கொள்ளாமல் அந்த தேவாதி தேவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய திருக்குணங்களை அநுஸந்திப்பதற்கு முன்னே ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களிற் கண் செலுத்தி அவற்றையே ஸேவித்து ஈடுபட்டு ஆழ்ந்து பக்தி பரவசராய் அதனால் தம்முடைய நிலைமையையும் எம்பெருமானுடைய நிலைமையையும் மறந்து “காலம் நடையாடாத பரம பதத்திலே இருக்குமிப் பரமபுருஷன் காலம் நடையாடுகிற இந்த லோகத்தில் வந்து நிற்கிறானே, இவனுக்கு என்ன தீங்கு வருமோ?” என்று மிகவும் அஞ்சி, “இந்த திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கு எவ்விதமான அவத்யமும் நேரிடாதிருக்கவேணும்” என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறவராய் யானை மணிகளையே தாளமாகக்கொண்டு திருப்பல்லாண்டு என்னும் திவ்யப்ரபந்தத்தைப் பாடினார்.

பெரியாழ்வார்திருமொழி அவதரித்தல்

அநந்தரம் ஆழ்வார் தம்மைச் சரணமடைந்த பாண்டிய குலபதியைக் குளிரக் கடாஷித்துப் பாகவத கோஷ்டியில் ஒருவனாக்கிவிட்டு ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் கெழுந்தருளி, கிழியிற்கிடைத்த பொருள்களை யெல்லாம் வடபெருங்கோயிலுடைய பெருமாள் திருமுன்பே வைத்துத் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து அந்தப் பொருளால் அங்கே கோபுரம் கட்டுவித்துப் பழையபடி நந்தவன கைங்கரியமே நடத்தி வருகையில், க்ருஷ்ணவதாரத்திலே மிகவும் ஈடுபட்டு ஆழ்ந்தவராகையால் அவ்வதார சரிதைகளையே பிரதானமாகப் பாராட்டி அநுபவித்து அவ்வநுபவத்தாலுண்டான ஆநந்தம் உள்ளடங்காமற் பெருகவே அதைப் பிரபந்த முகமாக வெளியிடத் தொடங்கிப் பெரியாழ்வார் திருமொழியென்னும் திவ்யப்ரபந்தத்தையும் அருளிச்செய்தார்.

... *

பெரியாழ்வார் வைபவம் முற்றிற்று.

ஆண்டாள் வைபவம்

ஆண்டாள் பிறந்து வளர்தல்

முன்பு திரேதாயுகத்திலே விதேஹ தேசத்தில் மிதிலைமாநகரில் ஜநக மஹாராஜன் யாகசாலை அமைத்தற் பொருட்டுக் கலப்பை கொண்டு பூமியை உழுக்கையில், அவ்வுழுபடைச்சாலிலே ஸ்ரீதேவியின் அம்சமான ஒரு மகள் தோன்ற, அவளை அவ்வரசன் தன் புத்திரியாகப் பாவித்துச் சீதையென்று திருநாமஞ்சாத்தி வளர்த்து வந்தான். அதுபோலவே பின்பு கலியுகத்திலே பாண்டியநாட்டில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே பெரியாழ்வார் திருத்துழாய்ப் பாத்தியமைத்தற் பொருட்டுக் களைக் கொட்டுக்கொண்டு திருநந்தவனத்தைக் கொத்துகையில் கொத்தின நிலத்தில் ஸ்ரீதேவி பூதேவிகளின் அம்சமான ஒரு மகள் ஆடிமாசத்துப் பூர்வ பங்குநி நாளிலே தோன்ற, அவளை அவ்வாழ்வார் தமது மகளாகப் பாவித்துக் கோதை என்று நாமகரணஞ்செய்து வளர்க்கலானார். நுகரப்படும் பொருள் ஒரு சிறிதுமில்லாத வறியவனொருவன் பெருநிதியைக் கண்டாற்போல், அப்பெண்ணருங்கலத்தைக் கண்டவளவிலே பெருங்களிப்புக்கொண்டு மிக அருமையாகச் சீராட்டிப் பாராட்டித் தாலாட்டிப் பாலூட்டிப் பாவித்துவந்த பட்டர்பிரான், பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து அவளை வளர்த்தனர்.

ஆண்டாள் துடிக்கொடுத்த நாச்சியாரென்று திருநாமம் பெறுதல்

தந்தை முதலியோர் கண்டு வியக்கும்படி இளமை தொடங்கி எம்பெருமான் பக்கலிலே பக்திப் பெருவேட்கைகொண்டு அவளையே தான் மணஞ்செய்து கொள்ளக் கருதி, அப்பிரானது மஹிமைகளையே எப்பொழுதும் சிந்தித்தல், துதித்தல் முதலியன செய்து நிற்கிற அச்சுரிசுழற்கோதை நாடோறும் விஷ்ணுசித்தர் வடபெருங் கோயிலுடையானுக்குச் சாத்துதற்காகக் கட்டிவைத்த திருமாலையை அவரில்லாத ஸமயம் பார்த்து எடுத்துத் தன் குழலிலே தரித்துக் கொண்டு, 'அப்பெருமானுக்கு நான் நேரொத்திருக்கின்றேனே இல்லையோ' என்று சிறந்த ஆபரணங்களை அணிந்து உயர்ந்த பட்டாடையை உடுத்துத் தன்னை அலங்கரித்து அவ்வொப்பனையழகைக் கண்ணாடியிலே கண்டு தந்தையார் வருவதற்கு முன் மலர்மாலையைக் களைந்து முன்போலவே செண்டாகச் சுற்றிப் பூங்கூடையினுள்ளே நலங்காமல் வைத்து வந்தாள். ரஹஸ்யமாக நடக்கிற அச்செய்தியை உணராமல் ஆழ்வார் அம்மாலையைக் கொண்டுபோய் ஸ்வாமிக்குச் சாத்திவர, பெருமானும் ப்ரீதியுடன் ஏற்றருளினன்.

இங்ஙனம் பலநாள் கழிந்தபின் ஒருநாள், வெளியிற்சென்ற ஆழ்வார் விரைவில் மீண்டும் வந்தபொழுது, பூமாலையைக் கோதை குடியிருத்தலைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டு "பெண்ணே! நீ செய்த இது மிக்க அபசாரமான காரியம்; இனி இவ்வாறு செய்தற்கு நினைப்புங் கொள்ளாதே" என்று நங்கைக்கு நற்புத்தி சொல்லிவிட்டு அன்று வடபத்திரசாயிக்கு மாலை சாத்தாமல் திருப்பணிக்கு முட்டுப்பாடு நேர்ந்ததற்கு மனம் வருந்தியிருந்தார். அற்றைநாளிரவில் ஆலிலைத் துயில்வோன் ஆழ்வாரது கனவில் தோன்றி, 'இன்று நீர் நமக்கு மாலை கொண்டு வாராதிருந்தது ஏன்?' என்று வினாவியதற்கு அவர் தம் திருமகளாரது பொருந்தாச் செய்கையை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்டு அப்பெருமாள், 'அவள் குடிக்

கொடுத்த மாலையே காண் நறுமணமிக்கு நமது உள்ளத்துக்கு நனி உகப்பாவது; ஆதலின் இனி அத்தன்மைத்தான தொடையலையே நமக்குக் கொண்டுவருவீராக' என்றருளிச் செய்தனன். உடனே கண்விழித்த விஷ்ணுசித்தர் அம்மங்கையை மலர் மங்கையென்றே எண்ணி அவள் திறத்து அளவற்ற அன்புகொண்டு அனைத்துலகத்துக்கும் அன்னையாய் அவற்றை ஆண்டு வருகிற இலக்குமியின் அவதார விசேஷமென்ற காரணத்தால் அவளுக்கு 'ஆண்டாள்' என்றும் மாதவனுக்குரிய மலர் மாலையைத் தான் சூடிக்கொண்டு பார்த்துப் பின்பு கொடுத்தது காரணமாகச் சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரென்றும் திருப்பெயரிட்டழைத்து வந்தார்.

ஆண்டாள் திவ்வியப் பிரபந்தங்களருளிச் செய்தல்

அந்நாச்சியார் தனது பருவம் வளருந்தோறும் ஞானபக்திகளும் உடன் வளர்ந்து வரப்பெற்று, தனக்கு ஏற்ற காதலனாகக் கருதிய கடல்வண்ணன் விஷயமான வேட்கை விஞ்சியவளாகி இனி அவனை ஒரு நொடிப்பொழுதும் கூடாதிருக்கப்பொருமல், கண்ணனது பிரிவை ஆற்றாத ஆயர்மங்கைகள்போலத் தானும் நோன்பு நோற்று உயிர் தரிப்பவளாய் அவ்வபிராயத்தைத் தீரும்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி என்ற திவ்வியப் பிரபந்தங்களின் மூலமாகப் பகவத் ஸந்தியிலே விண்ணப்பஞ்செய்து வாழ்ந்திருந்தாள்.

ஆண்டாள் ஸ்வயம்வரம்

இப்படியிருக்கையில், இவட்கு விவாஹத்துக்கு ஏற்ற பருவம் வந்ததைக் கண்டு தந்தையார் இவளுக்கு ஏற்ற கொழுநனைக் காணப்பெறுது கவலைப்பட்டு இவளையழைத்து 'நீ யாருக்கு வாழ்க்கைப்பட விரும்புகின்றாய்?' என்று வினாவ, ஆண்டாள் 'மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ் வாழ்கில்லேன்'' என்று சொல்ல, பட்டர்பிரான் 'பின்னை எங்ஙனம் நிகழ்வது?' என்று கேட்க, சூடிக்கொடுத்தாள் 'பெருமானுக்கே உரியவளாகவிருக்கிறேன்' என்று கட்டுரைத்தாள்.

அதுகேட்டு விஷ்ணுசித்தர், 'நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளிலுள்ள எம் பெருமான்களுள் யார்க்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாகத் துணிகின்றாய்?' என்று விசாரித்தலும், கோதை, அவ்வப் பெருமான்களுடைய வைபவத்தை விளங்க எடுத்துக்கூறியருளவேண்டும் எனவேண்ட, வேயர் குலத்தலைவரும் அவ்வாறே எடுத்து அருளிச்செய்து வருகையில், ஆண்டாள் வடமதுரையில் எழுந்தருளியுள்ள கண்ணபிரானது வரலாற்றைக் கேட்டவளவிலே மயிர்ச் சிலிர்ப்பும், திருவேங்கட முடையானது வரன்முறையைச் செவியுற்றபொழுது முகமலர்ச்சியும் திருமாலிருஞ் சோலைமலை யழகரது வடிவழகை அறிந்த மாத்திரத்தில் மனமகிழ்ச்சியும் பெற்று ஸ்ரீரங்கநாதனது மஹிமை செவிப்பட்டவுடனே அளவற்ற ஆனந்தமடைந்து நிற்க அப்பொழுது அந்தந்த திருப்பதி யெம்பெருமான்களெல்லாம் அவளது சுயம் வரத்தை யுத்தேசித்து ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு எழுந்தருளி இவளது ஞானக்கண்ணுக்கு விஷயமாக, இவள் அவர்களுள் ரங்கநாதனிடத்தே மனத்தைச் செலுத்தி அவனுக்கே தன்னை மணமகளாக நிச்சயித்து அவ்வமலையே ஸர்வகாலமும் சிந்தித்திருந்தாள்.

பெரியாழ்வார் ஆண்டாளுடன் ஸ்ரீரங்கம் புறப்படுதல்

அதனையறிந்து ஆழ்வார் 'நம்பெருமாள் இவனைக் கடி மணம் புரிதல் கைகூடுமோ' என்று சிந்தித்திருக்கையில், திருவரங்கச் செல்வர் இவருடைய ஸ்வப்நத்திலே யெழுந்தருளி "உமது திருமகளைக் கோயிலுக்கு அழைத்துக் கொண்டு வரும், அவனை யாம் அங்கீகரிப்போம்" என்று அருளிச்செய்ய, அதனால் விஷ்ணுசித்தர் வியாகுலம் நீங்கி மனமகிழ்ந்திருந்தனர். பின்பு ஸ்ரீரங்க நாதன் ஸ்தாநிகர் முதலிய கோயிற் பரிஜனங்களுடைய கணவிலே தோன்றி நீங்கள் ஸகலமங்கள வாத்தியங்களோடும் சத்திர சாமராதிகளோடும் நமது நவரத்தினப் பல்லக்கையும் உடன்கொண்டு வில்லிபுத்தூருக்குச் சென்று ஆண்டாளைப் பல்லக்கிலேற்றி அழைத்து வாருங்கள்' என்று கட்டளையிட்டான். அவ்வாறே எல்லாப் பரிகரத்தாரும் சென்று பெரியாழ்வாரையடுத்து நம்பெருமாளது அருளப்பாட்டை விண்ணப்பஞ்செய்ய, கர்ணம்ருதமான அவ்வார்த்தையைச் செவியாரக் கேட்டுச் சந்தோஷித்து, கோதைதாதை, வடபெருங்கோயிலுடையானுடைய ஸந்தியிலே ஸ்ரீரங்கநாதனது நியமனத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து அநுமதி பெற்றுப் பிரயாண மாயினர்.

வல்லபதேவராஜனும் வந்து சேர்தல்

அச்செய்தியைக் கேள்வியுற்று ஸ்ரீவல்லபதேவன் அக்கல்யாண மஹோத்ஸவத்தைத் தானும் உடனிருந்து விசேஷமாக நடத்திக் கண்டு களிகூர்ந்து க்ருதார்த்தனாகக் கருதித் தன் ஏவலாளரைக் கொண்டு ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரையும் ஸ்ரீரங்கநகரையும் இவ்விரண்டுக்கும் நடுவிலுள்ள நெடுவழியையும் தண்ணீர் தெளித்தும் பூப்பந்தரிட்டும் தோரணங்கட்டியும் வாழை கமுகு நாட்டியும் நன்றாக அலங்கரிப்பித்துக் கஜதுரங்காதி சதுரங்க பலத்துடனே ஆழ்வார் பக்கல் வந்து சேர்ந்தான்.

ஆண்டாள் நம்பெருமாளுடைய திருமேனியில் அந்தர்ப்பவித்தல்

அப்பால் பட்டர்பிரான் ஆண்டாளை மணிச்சிவிகையில் எழுந்தருளப்பண்ணி மங்கள வாத்தியக் கோஷத்துடனே 'ஆண்டாள் வந்தாள்! சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடிவந்தாள்! சுரும்பார் குழற்கோதை வந்தாள்! திருப்பாவை பாடிய செல்வி வந்தாள்! பட்டர்பிரான் புதல்வி வந்தாள்! வேயர் குலவிளக்கு வந்தாள்!' என்று பல சின்னங்கள் பணிமாற, மெய்க்காப்பாளர் உடன் சூழ்ந்து நிற்க, தாமும் அரசனுமாக இருபுறத்தும் இடைவிடாதிருந்து அழைத்துவந்து திருவரங்கம் பெரிய கோயிலை யடைந்து பெரிய பெருமாளுடைய முன் மண்டபத்திலே அப்பிராட்டியை நிறுத்திப் பெருமானைச் சேவிக்கப் பண்ணுவிக்கையில், அத்திருமாலின் திவ்விய ஸௌந்தர்யம் இரும்பைக் காந்தம் இழுக்கின்றவாறுபோல ஆண்டாளைக் கவரத் தொடங்கியதனால், சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் சிலம்பார்க்கச் சீரார் வளையொலிப்பக் கொடியேரிடையாடக் காதளவு மோடிக் கயல்போல் மிளிருங்கடைக்கண் பிறழ அன்னமென்னடை கொண்டு அருகிற் சென்று ஆநந்தக்கடலில் ஆழ்ந்து திருவரங்கன் திருவடி வருடக் கருதி நாகபரியங்கத்தை மிதித்தேறி நம்பெருமாளது திருமேனியிலே அந்தர்ப்பவித்து அவனை என்றும் பிரியாதிருப்பவளாயினாள்.

ஆழ்வார் அருளிப்பாடு பெறுதல்

அவ்வண்ணம் அரும்பேறு பெற்றதைத் தரிசித்து ஆழ்வாரும் அவர் சிஷ்யனுன வல்லப தேவனுள்ளிட்டாரும் அதிசயித்து நிற்கையில், திருவரங்க முடையான் அர்ச்சகமுகமாக ஆழ்வாரை அருகிலழைத்து க்ஷீரஸமுத்ரராஜன்போல நீரும் நமக்கு மாமனாராய் விட்டீர் என்று முகமன் கூறித் தமது தீர்த்தம் திருப்பரி வட்டம் மாலை ஸ்ரீசடகோபன் முதலியவற்றை ப்ரஸாதித்து ‘வில்லிபுத்தூருறை வானுக்கே தொண்டு பூண்டிரும்’ என்று திருவாய் மலர்ந்து விடை கொடுத்தருண். அநந்தரம் ஆழ்வார் ‘‘ஒரு மகன்தன்னை யுடையேன் உலகம் நிறைந்த புகழால், திருமகள் போல வளர்த்தேன் செங்கண்மால் தான் கொண்டு போனான், பெருமகளாய்க் குடிவாழ்ந்து பெரும்பிள்ளை பெற்றவசோதை, மருமகனைக்கண்டு உகந்து மணட்டுப்புறஞ் செய்யுங் கொலோ’’ என்று போர உகந்து அரிதிற்பிரிந்து ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்குச் சென்று முன்போலவே கைங்கரிய நிரதராய்ச் சண்பகம், மல்லிகை, பாதிரி, செங்கழுநீர், புன்னை, குருக்கத்தி, இருவாட்சி முதலிய பல மலரிகளுடன் ஆர்வமென்பதோர் பூவையும் இட்டுக்கொண்டு எண்பத்தைந்து வருஷகாலம் வாழ்ந்திருந்து பேராநந்தப் பெரும்பத மடைந்தனர். ... *

ஆண்டாள் வைபவம் முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் வைபவம்

ஆழ்வார் ஸ்கலகலா வல்லபராதல்

இவ்வாழ்வார், சோழநாட்டில் திருமங்கையாழ்வாருடைய மங்களாசாஸநம் பெற்ற ‘புள்ளம் பூதங்குடி’ என்னும் திவ்யதேசத்தின் அருகிலுள்ள திருமண்டங் குடியில் மார்கழி மாதத்துக் கேட்டை நக்ஷத்திரத்தில், வைஜயந்தீ என்னும் வநமாலையின் அம்சமாய் வைதிகோத்தமரான ஒரு பூர்வசிகா பிராஹ்மணருடைய திருக்குமாரராய்த் திருவவதரித்தார். ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய கடாஷுத்தால் அவதரித்த அவ்வந்தண குமாரர்க்குத் தந்தையார் விப்ரநாராயணர் என்று நாமகரணஞ்செய்து சௌளம் உபநயநம் முதலிய வைதிக ஸம்ஸ்காரங்களை உரிய காலங்களில் முறைப்படி செய்வித்து வேதசாஸ்த்ரங்களைப் பயிற்றுவிக்க, அவர் நான்மறைகளையும், ஆறுசாஸ்த்ரங்களையும் கசடறக்கற்று வல்லராய் அக்கல்விக்கு ஏற்பச் சுத்த ஸத்வகுணமே தலையெடுத்து ஞான வைராக்யங்கள் வளரப்பெற்றுத் தந்தை தாயர்க்கு மிக்க மகிழ்ச்சிதந்து வாழ்ந்து வந்தார். அப்படியிருக்கையில் ஸ்ரீஸேனை முதலியார் ஸ்ரீவைகுண்டத்தினின்றும் எழுந்தருளி அவர்க்கு உரிய ஸமாச்ரயணம் முதலிய சடங்குகளைச் செய்து சென்றனர்.

ஆழ்வார் ஸ்ரீரங்கம்சென்று சேர்ந்து தொண்டு புரிதல்

அப்போது திருமந்திரார்த்தத்தை அறிந்த விப்ரநாராயணர் கருணைக் கடலான கமலை கேழ்வனது குணமிருத்திலே ஆழ்ந்த சிந்தையுடையராய் அதனால் இம்மை யின்பத்தை இகழ்ந்து விவாஹத்தில் விருப்பமற்று ப்ரஹ்மசர்ய ஆச்ரமத்திலே நின்று திவ்ய தேசங்களிற் சென்று எம்பெருமானை மங்களாசாஸநஞ் செய்யக் கருதி, அவற்றில் முதல்தான திருவரங்கம் பெரியகோயிலை அடைந்தார். அங்கு உபய காவேரி மத்தியிலே சேஷசயந்தத்திலே * குடதிசை முடியை

வைத்துக் குணதிசை பாதம்நீட்டி வடதிசை பின்பு காட்டித் தென்திசை யிலங்கை நோக்கிப் பள்ளிகொண்டுள்ள பெருமானைச் சேவித்து நிற்க, அப்பொழுது அந்த நம்பெருமாள் தம்முடைய வடிவழகினால் இவரைத் தம்பக்கல் மிகுந்த பக்தியுடைய ராம்படி செய்தருளினர். உடனே இவர் தமது வாணன் வீணாகாதபடி அப் பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்ய விரும்பி, பெரியாழ்வார் போலவே தாமும் பெருமானுக்குப் புஷ்பம் திருத்துழாய் ஸமர்ப்பிப்பதையே ஏற்ற கைங்கரியமாகக் கடைப்பிடித்து, ஒரு திருந்தவனத்தை அப்பதியிலே செழிப்பாக அமைத்து, காலந்தோறும் பலவகைப் பூமாலைகளையும் திருத்துழாய் நன்மாலையையும் கட்டி எடுத்துக்கொண்டு தமது நிலைக்கு ஏற்ப ப்ராஹ்மணர் திருமாளிகையில் அந்நபிகைக் வாங்கி அமுது செய்து வந்தார்.

தேவதேவியென்பாள் ஆழ்வாருடைய நந்தவனத்தில் வந்து சேர்தல்

இங்ஙனமிருக்கையில் திருவரங்கத்துக்கு வடக்கிலுள்ள உத்தமர் கோயிலில் தேவமாதர்சமாய்ப் பிறந்து மிகவும் அழகியான 'தேவதேவி' என்பாளொரு தாளி, ஒருநாள் தோழிமாரோடும் தமக்கையோடும் உறையூருக்குச் சென்று, சோழராஜனது முன்னிலையில் ஆடல் பாடல்களை நிகரின்றி நிகழ்த்தி அவளை மோஹிப்பித்து அளவிறந்த செல்வத்தை அவனிடத்திற் பெற்று மிக்க கர்வத்தோடு மீண்டு வருகையில் இளைப்பாறுதற் பொருட்டு இவ்வாழ்வாருடைய பூம்பொழிலின் ஒரு புறத்திலே ஒரு மரத்தினடியில் இருந்து அச்சோலையின் சிறப்பை நாற்புறத்திலும் நன்றாக உற்று நோக்கி, அம்மலர்ச்சோலையைத் தனக்கு உரிய பொருளாக்கி அதில் பூக்கொய்தும் புனல் விளையாடியும் பொழுதுபோக்கி மனமகிழ விரும்பி, அதற்கு உரியவனைக்கண்டு தன் வசப்படுத்த நினைத்து அங்கு உலாவி நின்றாள். நிற்கையில் ஒரு பக்கத்தில் விப்ரநாராயணர் பளபளவென்ற திருப்பரிவட்டத்துடனும் பன்னிரண்டு திருமண் காப்புகளுடனும் தாமரை மணிமாலை துளசி மணிமாலை களுடனும் விளங்கி, பூஞ்செடிகளுக்குப் பாத்தி கட்டுதலும் தண்ணீர் பாய்ச்சுதலும் செய்து கொண்டிருக்கக் கண்ணுற்றாள். உடனே அவள், அருகில் வந்து முன்னின்று அவரைத் தொழுது தனது தேஹஸௌந்தர்யத்தை அவர்க்குக் காட்டிச் சில குறிப்புச் செய்யவும் விஷயாந்தரங்களிற் குருடராகிய அவர் அவளைக் கண்ணெடுத்தும் பாராது திரஸ்கரித்துத் தமது கைங்கரியத்திற் கருத்தூன்றி யிருந்தனர். அது நோக்கித் தேவதேவி ஆச்சர்யமுற்று தன் தமக்கையுடன், அரசர், முதலிய பலரையும் எளிதில் வசப்படுத்துகிற ரூபலாவண்யங்களிற் சிறந்த யான் சென்று எதிர் நிற்கவும் பாராதிருக்கின்ற இவன் பித்தனோ பேடனோ?' என்று கூற, அதற்கு அவள் 'பித்தனுமல்லன் பேடனுமல்லன்; ஸ்வாமி கைங்கரியத்தில் ஊற்றமுற்ற மஹாவிரக்தன்; இவனை வசப்படுத்த உன்னாலாகாது' என்று சொன்னவளவிலே, வடிவழகிலே இறுமாப்புடைய தேவதேவி, 'இவனை நான் வசீகரியாமல் விடுவதில்லை' என்று உறுதி கூறுதலும், தமக்கை 'நீ அங்ஙனம் செய்தால் நான் உனக்கு ஆறுமாதகாலம் அடியவளாவேன்' என்று சபதஞ் செய்ய, தங்கை 'நான் அங்ஙனஞ் செய்யேனாயின் ஆறுமாதம் உனக்குத் தொழுத்தையாவேன்' என்று பிரதிஜ்ஞை பண்ணினாள்.

தேவதேவி ஆழ்வாரை வசப்படுத்த ஸமயம் பார்த்திருத்தல்

பிறகு அவள், தன் ஆபரணங்களைக் கழற்றிக்கொடுத்துத் தோழியரோடு தமக்கையையும் அனுப்பிவிட்டுத் தனியே மெல்லியதொரு செங்காவிச் சேலையை உடுத்து அவரை அடுத்துத் திருவடிகளில் விழுந்து நமஸ்கரிக்க, அவர் 'நீ யார்?

ஏன் இங்கு வந்தாய்?’ என்று கேட்க, அதற்கு அவள் ‘அடியேன் முற்பிறப்பில் செய்த தீவினையால் தாளியாகப் பிறந்தவள். அடியேனைத் தாய் அக்குலத்திற்கு உரிய தொழிலைக் கைக்கொள்ளும்படி நிர்ப்பந்திக்க, அதற்கு இசையாமல் அயனைத் துறந்து மஹாபாகவதரான தேவரீரது திருவடியைச் சரணமடைந்து உய்வுபெற நாடி வந்துற்றேன். கருணைக் கடலான தேவரீர் அநாதையான அடியேனைக் காத்தருள வேணும்; செடிகளுக்கு நீர் பெய்தல், பூப்பறித்தல், மாலைகட்டுதல், தேவரீர் இல்லாத சமயங்களில் சோலையைப் பாதுகாத்தல் முதலிய பணிவிடைகளில் எதை நியமித்தாலும் செய்துவரக் காத்திருக்கிறேன், என்று மிக்க வணக்கத் தோடு விண்ணப்பஞ் செய்தாள். அவர் அவளது கபடசித்தத்தை உணராமல் உடன்பட்டு, தாம் அழுது செய்து மிகுந்த ப்ரஸாதத்தைக் கொடுத்துவர, அவளும் அதனை வாங்கி உட்கொண்டு பாத்தி கொத்துதல், நீர் பரிமாறுதல் முதலிய குற்றேவல்களைத் தவறாது மிக்க ஊக்கத்துடனே எப்பொழுதும் செய்துகொண்டு சோலையைச் செழுமையாக வளர்த்து அவர்க்குத் தன்னிடத்து நம்பிக்கையுண்டாகும்படி நல்லவள்போல நடத்து வந்தாள்.

தேவதேவி ஆழ்வாரை வசப்படுத்தி மீளுதல்

இப்படிப் பலமாதங்கள் கழிந்தபின் ஒருநாள் பெருமழை பொழிகின்ற பொழுது பர்ணசாலையிற் பிரவேசித்திருந்த அவ்வந்தணர், வெளியிலே அவள் நனைந்து வருந்துதலைப் பார்த்து இயற்கையான ஜீவகாருண்யத்தினால் உள்ளே வந்து நிற்கும்படி நியமிக்க, அதுவே வியாஜமாக அவள் அருகில் வந்து தனது தேன் மொழிகளாலும் மேனி மினுக்கினாலும் மனதைக்கவர்ந்து அவரைத் தன் வசமாக்கிச் சிலகாலம் அவருடனேயிருந்து, பின்பு பொருளில்லாத அவரைப் பொருள் செய்யாது கைவிட்டுத் தன் வீட்டிற்குச் சென்று சேர்ந்த வளவிலே, இவர் அவள் பிரிவை ஆற்றாமல் அவளது வீட்டு வாயிலில் சென்று தியங்கி நின்றார்.

நம்பெருமாள் தேவதேவிக்குப் பொன்வட்டில் தருதல்

அவ்வளவிலே பிராட்டி பெருமானை நோக்கி ‘நமக்குப் பல காலமாகப் பணி செய்து வந்த விப்ரநாராயணன் அதனை முழுவதும் ஒழித்து ஒரு விலைமாதர்க்குத் தொண்டு பூண்டு அவள் புறக்கணிக்கவும் மனந்திரும்பாது அவளில்லத்துப் புறக்கடை பற்றி ஏங்கி நிற்குமாறு தேவரீர் மாயைக்கு இலக்காக்கலாமோ? இதுவும் ஒரு திருவிளையாட்டு இருந்தபடி என்? இனி அவனை விரைவில் மீட்டு முன்போல ஆட்கொண்டு அந்தரங்க பக்தனாக்கியருள வேணும்’ என்று பிரார்த்திக்க, திருமாலும் திருமகள் வார்த்தைக்கு இசைந்து தமது திருக்கோயிற் பாத்திரங்களுள் ஒரு ஸ்வர்ண பாதத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு மனிதவடிவம் பூண்டு விப்ர நாராயணனுக்குத் தெரியாமல் அந்த வேசியின் மனைக்கு எழுந்தருளி வாசற்கதவு திறக்கச் சொல்ல, அவள் உள்ளிருந்தபடியே ‘யார் நீ? எங்கு வந்தாய்?’ என்று கேட்க, நம்பெருமாள் ‘நான் அழகிய மணவாள தாஸன், விப்ரநாராயணனுப்ப வந்தேன்’ என்று விளம்பிய வளவில், தேவதேவி விரைந்து வந்து கதவைத் திறந்து ‘வந்தகாரியம் என்ன?’ என்று கேட்க, ஸ்ரீரங்கநாதன் தான் கொணர்ந்த பொற் கலத்தை அவள் கையிற் கொடுத்து ‘இதனை விப்ரநாராயணர் உனக்கு வரவிடுத்தார்’ என்று சொன்னவுடன், அவள் அதிக ஆதரத்தோடு ‘அவரை உள்ளே வரச்சொல்லும்’ என்று அநுமதி செய்தபின், அடியவர்க்கு எளியவனான

எம்பெருமான் விப்ரநாராயணரிடம் வந்து ‘தேவதேவி உம்மை உள்ளே வரச் சொன்னாள்’ என்று சொல்லிச் சென்றார். அச்செவிக்கினிய செஞ்சொல்லைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவர் பிரிந்த வுயிரைப் பெற்றாப்போல உள்ளங்குளிர்த்து உடல் பூரித்து உள்ளே போய்ச் சேர்ந்தார்.

ஆழ்வார் நீதிபதியால் குற்றஞ்சாட்டப் பெறுதல்

அவ்விரவு கழிந்து பொழுது விடிந்தவாறே ஸ்வாமி ஸந்திதியில் திருக்காப்பு நீக்கிய வளவில் பாத்திரங்களுள் சிறந்ததொரு பொன் வட்டிலைக் காணாமல் கோயில் பரிகரத்தார் அரசாங்கத்தார்க்கு அறிவிக்க, அவர்கள் உடனே வந்து களவு கண்டுபிடித்தற் பொருட்டு அர்ச்சகர் பரிசாரகர் முதலிய அந்தரங்க பரிஜநங்களைப் பிடித்துப் பலவாறு தண்டித்து வருத்தியும் ஒருவர் மீதும் குற்றங் காணப் படாமையால் ஆங்காங்குப் புலன் விசாரித்து வருகையில் தேவதேவியின் மாளிகையிலிருக்கின்றதென அவள் வீட்டு வேலைக்காரி யொருத்தியால் அறிந்து, அங்குச் சென்று அதனைக்கண்டு அவ்வீட்டிலுள்ளார் யாவரையும் குற்றவாளிகளாக்கி அரசன் முன்னிலையிற் கொண்டுபோய் நிறுத்தினார்கள். அப்போது அரசன் தாஸியை நோக்கிப் ‘பெருமாள் பாத்திரத்தை நீதானே கவர்ந்தாய்?’ என்று கேட்க, அவள், ‘யான் இன்னாரதென்று அறியேன்; அழகிய மணவாள தாஸனென்பானொரு தூதன் மூலமாக விப்ரநாராயணன் எனக்கு இதனை வரவிட்டான். இவ்வளவே யான் அறிவது’ என்று உத்தரம் கூறினாள். அதன்மேல் இராசன் விப்ரரை விசாரிக்க, அவரும், யான் ஒன்றும் அறியேன், ஏழையான் எனக்கு ஓர் எவலாளனும் இல்லை’ என்று சொல்ல, இங்ஙனம் இருதலைவாய் மொழியையுங் கேட்டபின் அவன் ஆலோசித்து களவாடிய பொருளை வாங்கியவர் செலுத்தவேண்டிய அபராதப் பொருளைக் கட்டும்படி வேசிக்கு விதித்து, அக் காணிக்கையையும் தங்கவட்டிலையும் பெருமாளுக்கு ஸமர்ப்பித்து, பொற்கள்வர்க்கு உரிய தண்டனையையும் ஆராய்ந்து விதிப்பதற்காக விப்ரநாராயணரைச் சிறையிலிட்டான்.

ஆழ்வார் நம்பெருமானுளால் விடுதலை பெறுதல்

மீண்டும் ஒருகால் ஸ்ரீரங்கநாயகி ‘இவ்வடியவனைத் தேவரீர் லீலைக்கு விஷயமாக்காமல் கிருபைக்கு பாத்திரமாக்கி யருள வேண்டும்!’ என்று வேண்ட, பெருமாள் அதனை அங்கீகரித்து, அரசன் கனவிலே தாம் எழுந்தருளி தாஸியிடத்துக் காதல் கொண்ட இவ்வந்தணனுடைய கருமத்தைக் கழித்தற் பொருட்டு நாமே பொன்வட்டிலைக் கொண்டுபோய்த் தந்து இவனைத் தண்டிப்பித்தோம். உண்மையில் இவன் கள்ளனல்லன், பரிசுத்தனே’ என்று தெரிவிக்க, அரசன் துயிலுணர்ந்தவுடனே கனத்தோற்றத்தை மந்திரி முதலியோர்க்கு வியப்புடனே வெளியிட்டு விப்ரரை விடுவித்து உபசரித்து அனுப்பிவிட்டான்.

பாகவத ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தினால் ஆழ்வார் தூய்மை பெறுதல்

பிறவிப் பெருஞ்சிறையினின்றும் விடுபடுவதற்கு ஒரு முற்குறியாகக் காவல் விடுபெற்ற பிராமணர் தாம் துளவத் தொண்டு துறந்து வைதிக வொழுக்கம் மறந்து பொருட் பெண்டிர் பொய்ம்மை மயக்கத்திலே ஆழ்ந்து இடங்கழியாளனாய் அகின்று பரிபவப்பட்டதை நினைத்து நினைத்து மிகவும் பச்சாத்தாபப்பட்டுப் பிராயச் சித்தம் செய்துகொள்ள முயன்று பெரியோர்களைச் சார்ந்து தமது தோஷங்களை

யெல்லாம் விடாது எடுத்து வாயாற் சொல்லி இவற்றிற்குப் பிராயச்சித்தம் இன்ன தென்று துணிந்து கூறியருளவேணும் என்று பிரார்த்திக்க, அவர்கள் பல நூல்களை ஆராய்ந்து 'ஸகல பாபங்களும் பரிஹாரமாவதற்கு ஏற்ற ப்ராயச்சித்தம் பாகவதர் களுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை உட்கொள்வதே' என்று உய்யுமாறு கூற, அங்ஙனமே அவர் அதனைப் பெற்றுப் பருகிப் பரிசுத்தராயினர்.

ஆழ்வார் தொண்டரடிப்பொடியென்று திருநாமம் பெறுதல்

பின்பு அவர் முன்போலவே பகவத் பாகவதபக்தி தலையெடுத்து "ஆடிப் பாடியரங்கவோ! என்றழைக்கும் தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பெறில், கங்கை நீர் குடைந்தாடும் வேட்கை என்னாவதே" (பெருமாள் திருமொழி 2-2.) என்று பலவாறாக அருளிச்செய்யப்பட்ட நூற்பொருளிலே நுழைந்த நெஞ்சமுடையராய், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாததூளியாய், அவர்கட்குக் கீழ்ப்படிந்து அடிமை பூண்டு ஒழுகி, அதனால் தமக்கு அதுவே நிரூபகமாகத் தொண்டரடிப்பொடி என்று திருநாமம் பெற்றனர்.

ஆழ்வார் திவ்யப்பிரபந்தங்களருளிச் செய்தல்

அப்பால் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாருக்கு ஸ்ரீரங்கநாதன் தத்வ ஞான மளித்துத் தனது பரம் வ்யூஹம் விபவம் அந்தர்யாமித்வம் அர்ச்சை என்ற ஐவகை நிலையையும் தெளிவாக விளக்கியருள, அவர் அவற்றில் அர்ச்சாவதாரத்தில் மிக ஈடுபாடு கொண்டு, அதிலும் எம்பெருமான் உகந்தருளின நிலங்கள் எல்லாவற்றி னுள்ளும் திருவரங்கத்து நம்பெருமானை யல்லது பிறிதொரு பொருளை யறியாராய் அப்பிரானுக்கே தாம் உள்ளவளவும் துளவத்தொண்டு பூண்டு வாழ்ந்து தமது அநுபவத்தை திவ்யப்பிரபந்த மூலமாகத் தெரிவிக்கக் கருதி, திருமாலை, திருப்பள்ளி யெழுச்சியென்ற இரண்டு ப்ரபந்தங்களை அருளிச் செய்து உலகத்தாரை வாழ்வித்து நூற்றைந்து பிராயம் ஸ்ரீரங்கத்திலேயே வாழ்ந்திருந்து அநந்தரம் நலமந்த மில்லதோர் நாட்டை யடைந்தார்.

தன்பால் அன்பால் நிறைந்த விப்ரநாராயணர் ராஜதண்டனையில் நின்று மீண்டும் தொண்டரடிப்பொடியாரான செய்தியை அறிந்த தேவதேவி, தானும் உய்வுபெற உன்னித் தனது பொருளனைத்தையும் அரங்கனுக்கே உரியதாக்கி விட்டுப் பரமஸாத்தவிகையாய், கோயிலிலே திருவலகிடுதல், மெழுகுதல், கோல் மிடுதல் முதலிய அடிமைத் தொழில்களைச் சிலகாலஞ் செய்து கொண்டிருந்து ஊழ்வினையொழித்துத் தனது ஜந்மத்தை ஸபலமாக்கி நற்கதி நண்ணினாள். ...

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் வைபவம் முற்றிற்று.

திருப்பாணாழ்வார் வைபவம்

ஆழ்வாரவதாரமும் பாணர்குலத்தில் வளர்தலும்

* கங்கையிற் புனிதமாய் காவிநதி பாயப்பெறுதலால் ஒப்புயர்வற்ற தூய்மைபெற்ற சோழவள நாட்டிலே ராஜநகரங்கள் ஐந்தினுள் ஒன்று ய்த் தருமவர்மாவென்னும் செம்பியனுக்குக் குமாரியாய் நீளாதேவி அவதரித்த இடமான உறையூரிலே, கார்த்திகை மாதத்து ரோகிணி நகைத்திரத்திலே திருமாலினது

ஸ்ரீ வத்ஸத்தின் அம்சமாய் ஒருவர் ஓர் அந்தணனானது கழனியிலே நெற்பயிர்க் கதிரில் அவதரித்தார்.

பிறவாது பிறந்த அத்தெய்வக் குழந்தையை அவ்வூரிற் பஞ்சமசாதியிற் பாணர் குலத்தில் பிறந்தானொருவன் பார்த்து நல்வினைப் பயனென்று மகிழ்ந்து எடுத்துக்கொண்டுபோய், மலடு தீர்ந்து, மருவிய காதல் மனையாளும் தானுமாக, பசுவின்பால் முதலிய பரிசுத்த ஆஹாரங்களையே கொடுத்துப் போஷித்து வந்தான். அங்ஙனம் வளர்ந்த இவர் திருமாலருளால் தோன்றியவ ராதலால், இயற்கையிலேயே உலகப்பற்றற்று எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகட்குத் தம் மனத்தை மதுகரமாக்கியதுமன்றி, தாம் புகுந்த குலத்துக்கேற்ற யாழ்ப்பாடலிலும் தேர்ச்சிபெற்று அதனால் பாணர் என்றே பேர் கூறப்பட்டு, நாரதபகவான்போல ஞானவைராக்யங்களோடு ஸங்கீத ஸாமர்த்தியமும் முதிர்ந்துநின்றார். இவ்வாறிருக்கையில் விஷ்வக்ஸேநர் ரஹஸ்யமாக எழுந்தருளி இவர்க்குத் திருவிஸ்சினை ஸாதித்துச் சென்றார்.

ஆழ்வார் யாழிசையாடிப் போதுபோக்குதல்

அதனால் மஹாபாகவதோத்தமராகிய இவர் ரங்கநாதனுக்குப் பாடல் திருத் தொண்டு செய்ய உத்தேசித்துப் புறப்பட்டு தாம் தாழ்ந்த குலத்தில் வளர்ந்தவ ராதலால் உபயகாவேரி மத்தியிலுள்ள ஸ்ரீரங்க திவ்யக்ஷேத்திரத்தில் அடியிடுதலுக் குத் துணியாமல் தென் திருக்காவேரியின் தென்கரையில் திருமுகத்துறைக் கெதிரிலே யாழங்கையுமாக நிற்குகொண்டு நம்பெருமானைத் திசை நோக்கித் தொழுது அப்பெருமான் விஷயமாக அநேக திவ்யகீர்த்தனங்களை, கண்டமும் கருவியுமொக்க, கேட்பவர் செவியும் மனமும் குளிர, எம்பெருமான் திருவுள்ள முகக்க, கிந்நரகந்தர் வாதியர் வியப்புறப் பாடினார்.

முன்பு திருக்குறுங்குடியில் நாடோறும் பகவத் விஷயமான யாழிசையைப் பாடிக் கைசிகமென்னும் பண்ணின் பயனால் தன்னைச் சரணமடைந்த ஒரு ப்ரஹ்ம ரக்ஷஸ்ஸையும் தீவினை தீர்த்து நற்கதி அடைவித்துத் தாமும் பிறவிப் பெருங்கடல் கடந்த 'நம்பாடுவான்' என்ற ஜாதிசண்டாளன்போலவே இவ்விழிகுலத்த வரும் பக்தியாற் பரவசப்பட்டு நெஞ்சம் நெக்குருகக் கண்கள் ஆநந்த வருவி சொரிய உடல் மயிர்க்கூச்செறிய நாடோறும் வைகறையிலே வந்து இசைபாடா நிற்கையில் ஒருநாள், திருவரங்கச் செல்வனுக்குத் தீர்த்த கைங்கர்யம் செய்கிற லோகஸாரங்கரென்னும் அந்தணர் தலைவர் தீர்த்தங் கொண்டு வருவதற்குப் பொற்குடத்தை யெடுத்துக்கொண்டு பொன்னித் துறையையடைகையில் அருகிலுள்ள இந்தப் பாணரைப்பார்த்து அருவருத்து 'எட்டச்செல்' என்று பலமுறைபணிக்கவும் இவர் இவ்வுலகத் தொடர்பை மறந்திருந்ததனால் அம் மொழியைச் செவியுருமல் வாளா நின்றிட்டார். இவர்மீது பலர் கற்களை வீசியெறிய அவ்வன்சிலைகள் இவருடைய மெல்லுடல்மேல் நன்கு பட்டிடவும், இவர் பக்தி வயப்பட்டதனால் சிறிதும் ஸ்பர்சவுணர்வின்றிச் சலியாதிருந்தார். அதுகண்டு அனைவரும் அஞ்சி அகன்றனர்.

அரங்கன் திருமேனியில் விபரீதமுண்டாதல்

அப்பொழுது இவரது உடம்பிலும் உள்ளத்திலும் ஈஷத்தும் வருத்தம் காணப்படவில்லையாயினும் பக்தர்களது அந்தரங்கத்தில் அமர்ந்திருக்கின்ற அரங்கநாதனது திருவுள்ளம் மிகக் கலங்கி, திருநெற்றியும் இரத்தப் பெருக்குற்றது;

அதனை நோக்கி அர்ச்சகர் மிகவும் பயப்பட்டுக் கோயில்திகாரிகளுக்கு அறிவிக்க, அவர்களும் இவ்வுற்பாதச் செய்தியை அரசனுக்குப் போகவிட, மந்திரிகளோடு பல்விதமாக ஆராய்ந்தும் அரசன் காரணங்காணாது கவன்று ஸ்வாமி திருவடியிலே பாரத்தை ஸவத்திட்டான். அதற்கு முன்னே ஒருநாள், பிராட்டி பெருமானை நோக்கி 'வெகுகாலமாக நம்மை அநவரத பாவநை பண்ணி வருகிற நம்பாணன் புறம்பே நிற்கப் பார்த்திருக்கலாமோ?' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ததற்கு, எம்பெருமான், விரைவிலே அவரை அருகில் அழைத்துக்கொள்வதாக வாக்களித் திருந்தனன்.

அரங்கனல் நியமிக்கப்பட்ட லோகஸாரங்க முனிவர் பாணரை வேண்டித்

அநந்தரம் அவ்வாறே பிராட்டியின் இஷ்டத்தை நிறைவேற்றவும் பாணரைப் பெருமைப்படுத்தவும் திருவுள்ளங்கொண்டு திருவரங்கேசன் லோக ஸாரங்கமஹா முனிவரை நோக்கி 'நமக்கு நல்லன்பரான பாண் பெருமானை இழிவாக நினையாமல் நீர் சென்று தோள்களில் எழுந்தருளப் பண்ணிவாரும்' என்று நியமிக்க, அவர் அப்படியே செய்து தாம் பேறுபெறக்கருதி அச்செய்தியை அத்திருப்பதியிலுள்ளார் யாவர்க்குத் தெரிவித்து, அவர்களும் உடன்வரச் சென்று திருமுகத்துறையிலே தீர்த்தமாடித் தெளதவஸ்திரமுடுத்துப் பன்னிரண்டு திருமண் காப்புகளணிந்து காலக்கடன் கழித்துக் கரையேறிப் பாணர் வழக்கமாக நிற்கின்ற விடத்துச் சென்று அவர் திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டு 'தேவரீரைத் தம்மிடத்துக்கு எழுந்தருளப் பண்ணுவித்துக்கொண்டு வரவேண்டு மென்று நம்பெருமாள் அடியேனுக்குக் கட்டளையிட்டருளினார்' என்று சொல்ல; பாணர்தலைவர், 'நீசனான அடியேன் திருவரங்கப் பெருநகரை மிதித்திடுவனோ?' என்று தம் சாதியிழிவைச் சொல்லி மறுத்திட்டனர்.

ஆழ்வார் அடியார்க்கு ஆட்பட்டு முநிவாஹனராகிக் கோயிலுள்ளே புகுதல்

அப்பால் முனிவர் 'தேவரீர் மிதித்திடவேண்டா: பெருமாள் பெரியதிருவடியின் திருத்தோளில் எழுந்தருளுதல் போலத் தேவரீர் அடியேனது தோளில் ஏறியருளும்' என்று பிரார்த்திக்க அதுகேட்டவளவிலே பாணர் அளவிறந்த அச்சங்கொண்டு அதனல் உடல் நடுநடுங்கிச் சொற்குழறி 'மஹாபரிசுத்த மூர்த்தி யான தேவரீர் அடியேன் திறத்து இங்ஙனங் கூறவொண்ணாது; பாகவதர் பாதத் திலே தலையை வணங்குவதற்கு உரிய யானோ இக்கொடுத்தொழில் புரிவேன்? இது செய்து பாகவதாபசாரப்படுதலினும் எரிவாய் நரகத்து அழுந்துவது நலமன்றோ? என்று நைச்சிய வார்த்தைகள் கூறினார். அதன்பின் முனிவர் பகவந் நியமனத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து 'அது அதிக்ரமிப்பதற்கு உரியதன்று' என்று பகர, பாணர் பரதந்திரராய் நின்று விட்டார். பின்னர் முனிவரர் பாணநாதரைத் தோளிலேற்றிக்கொண்டு முக்தனாய்ப்போமவனை ஆதிவாஹிகர் எழுந்தருள்வித்துக் கொண்டு திருமாமணி மண்டபத்துக்குச் செல்லுமாறுபோலச் சென்று ரங்கநாதனது திருமுன்பே இறக்கிவிட்டனர்.

ஆழ்வார் அமலனுதிரானருளிச்செய்து அரங்கன் திருமேனியில் அந்தர்ப்பனித்தல்

உடனே முநிவாஹநரான பாணர் * இருளகற்றுமெறிகதிரோன் மண்டலத் துடேற்றி வைத்தேணி வாங்கி அருள்கொடுத்திட்டடியவரை ஆட்கொள்வானான அணியரங்கனது திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைப் பாதாதிசேசம் நேத்திராநந்தமாகச்

சேனித்து அதில் ஆழ்ந்து அதன் அழகை அநுபவித்து அவ்வநுபவாதிசயத்தைப் பின்புள்ளார்க்கும் விசதமாக்குதற் பொருட்டு அமலனுநீரான் என்ற திவ்யப்ரபந்தத் தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி அதன் இறுதியில் “என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றென்றினைக் காணுவே.” என்று தமது துணியை வெளியிட்டு உலகத்தாரை வாழ்வித்து மிகவும் உகப்போடு நிற்கையில், பெரியபெருமாள் அத்திருமேனியோடு அவரை அங்கீகரித்தருளத் திருப்பாணாழ்வார் அனைவருங் காண அப்பிரானது திருவடிகளிலே அந்தர்ப்பவித்து, காய்ந்த இரும்பு உண்ட நீராயினார். கோபாலன் குழலிசையாற் கோக்களை மகிழ்வித்ததுபோல அக்கோவிந்தனை யாழிசையால் மகிழ்வித்த இவ்வாழ்வார் இவ்வுலகில் வாழ்ந்திருந்தது ஐம்பது வருஷகாலமென்பர். லோகஸாரங்கர் முதலிய பலர் இவ்வாழ்வாரை ஆச்ரயித்து நற்கதி பெற்றனர். ... *

திருப்பாணாழ்வார் வைபவம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

திருமங்கையாழ்வார் வைபவம்

அவதாரமும் நாமகரணமும்

சோழமண்டலத்திலே திருமங்கையென்று ஒரு நாடு உண்டு. அதில் திருவாலி திருநகரியென்கிற திவ்யதேசத்தின் ஸமீபத்திலுள்ள திருக்குறையலூரிலே நான்காம் வருணத்தில் கள்ளக்குடியில், சோழராஜனுக்குச் சேனைத்தலைவனாகவுள்ள ஒருவனது குமாரராய் ஒருத்தர் கார்த்திகை மாதத்தில் கிருத்திகா நக்ஷத்திரத்திலே அவதரித்தார். இப்படி அவதரித்த அவர் நீலநிற முடையராயிருந்தது பற்றி இவர்க்குத் தந்தை நீலனென்று நாமகரணஞ் செய்தார். [இவர்க்குத் திருமங்கையாழ்வார், பரகாலன், கலியன், கலிகன்றி முதலிய திருநாமங்களுமுள்.]

இவர் தமது குடிக்கு ஏற்ப இளமையிலே ஆயுதப் பயிற்சியில் தேர்ச்சி பெற்றுச் சோழராஜனை யடுத்துச் சேனாபதி உத்யோகத்தில் அமர்ந்து கொற்ற வனுக்குக் கொடியவரோடு கடும்போர் நேருங்காலங்களுள் படைகளோடு முன் சென்று பராக்கிரமத்தாற் பகைவென்று பரகாலனென்று ப்ரஸித்தி பெற்றார். இவருடைய இப்படிப்பட்ட ஒப்பற்ற பராக்கிரமத்தை யுணர்ந்த கொற்றவன் இவரை அத்திருமங்கை நாட்டுக்கு அரசராக்கி முடிசூட்டினான். இவ்வாறு குறுநிலத் தலைமை பூண்ட திருமங்கை மன்னன் அரசாங்க காரியத்தைக் குறைவின்றி நடத்திப் புகழ் பெற்று இசை நாடகங்களில் பிரியமுடையராய் எப்பொழுதும் பல இளமங்கையர் இன்னிசை பாடக் கேட்பதையும் நன்னடம் பயிலக் காண்பதையுமே பொழுதுபோக்காகக் கொண்டிருந்தார்.

இப்படியிருக்கையில் அந்நாட்டில் அண்ணன் கோயில் என்று வழங்குகின்ற திருவெள்ளக்குள மென்னுந் திருப்பதியில் மிகச் சிறந்ததொரு தாமரைப் பொய்கையில் தேவலோகத்து அப்ஸரஸ் ஸ்தரீகள் பலர் வந்து ஜலக்ரீடை செய்து செல்ல, அவர்களுள் திருமாமகனென்பாள் தன் இச்சையால் தெய்வவடிவத்தைவிட்டு மானுடவடிவங்கொண்டு தனியே குமுதமலர் கொய்து நின்றாள். அங்கு அநுஷ்டா நத்திற்காக வந்த வைஷ்ணவ வைத்யன் அவளைக் கண்டு செய்தி விசாரிக்க,

அவள் ‘என்னோடு கூடவந்த மாதர்கள் என்னைவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். தனியிருந்து அலைகின்ற என்னை நீர் பாதுகாத்தருளவேணும்’ என்று வேண்டினாள். மலடனான அம்மருத்துவன் மதிச்சியோடு அதற்கு உடன்பட்டு அம்மகளைத் தன் மாளிகைக்கு அழைத்துப்போய் மனையாள் வசம் ஒப்பித்து, குழுதமலர் கொண்டு நின்றது காரணமாகக் குழுதவல்லியென்று அப்பெண்ணுக்கு நாமமிட்டு வளர்த்து வந்தான். வருகையில் அக்கன்னிகைக்கு விவாஹத்துக்குரிய பிராயம் வந்த வளவிலே அவளை வளர்க்கிற அந்த வைத்தியனுக்கு ‘மஹா குணவதியான இப்பெண்ணுக்கு ஏற்ற கணவன் உலகத்திலுள்ளோ’ என்று கவலையும் உடன் வந்தது. அப்பொழுது அவளுடைய ரூபலாவண்ய ஸௌந்தரியங்களையும் குணாதிசயங்களையும் சாரர்கள் திருமங்கை மன்னனிடம் கொண்டாடிக்கூற, உடனே அவர் அவளழகைப் பார்ப்பதற்கு ஆசை கொண்டு ராஜ்யகாரியங்களை இருந்தது இருந்த படியே விட்டுத் திருநாங்கூரைச் சார்ந்ததான அத்திருவெள்ளக்குளத்துக்கு வந்து அந்த வைத்தியனிருக்கும் வீட்டிலே புக்கு அவனோடு ஸம்பாஷணை செய்து கொண்டிருக்கையில் அக்கன்னிகை கண்ணெதிரிற் படக்கண்டு வியந்து காதல் விஞ்சி அவள் வரலாற்றை வினாவி அதைத் தந்தையார் வாயில் அறிந்த வளவில் ‘இவளை எனக்குத் தாரைவார்த்துக் கொடுக்க வேணும்’ என்று அவரை வணங்கிக் கேட்டார். வஸ்திர பூஷணம் முதலியவற்றையும் மிகுதியாக முன் வைத்தார். இவர் இங்ஙனம் விரும்பிக் கேட்டதற்குத் தந்தை தாயர் இசைந்து அப்படியே கன்னிகாதானஞ் செய்யவிருக்கையில் குழுதவல்லி குறுக்கிட்டு ‘‘திருவிலச்சினை திருமண்காப்பு முதலிய பஞ்ச ஸம்ஸ்காரமுடைய ஒரு வைஷ்ணவர்க்கேயன்றிப் பிறர்க்கு வாழ்க்கைப்படமாட்டேன்’’ என்று தன் உறுதியைத் தெரிவித்தாள்.

அதுகேட்ட திருமங்கை மன்னன் உடனே திருநறையூர்க்குச் சென்று அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நம்பி என்னு மெம்பெருமானுடைய திருமுன்பே நின்று பிரார்த்தித்து அப்பிராணிடத்தில் திருவிலச்சினை பெற்றுப் பன்னிரண்டு திருமண்காப்புகளும் சாத்திக்கொண்டு விவாஹார்த்தமாக விரைவில் வந்து சேரக் கண்டு மீண்டும் குழுதவல்லி ‘‘நீர் ஓராண்டளவும் நித்தியமாக ஆயிரத்தெட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அமுது செய்வித்து அவர்களுடைய ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தையும் போனகஞ்செய்த சேஷத்தையும் உட்கொண்டாலன்றி உம்மை நான் பாணிக் கிரஹணஞ் செய்துகொள்ளமாட்டேன்’’ என்ன, அவளிடத்தில் கொண்ட ஆசையின் கனத்தால் அவர் இவ்வரிய விரதத்தைச் செய்து முடிப்பதற்கும் உடன்பட்டு அங்ஙனமே செய்வதாகச் சபதஞ் செய்து கொடுக்க, அதன் பின் இருவர்க்கும் திருமணம் நடைபெற்றது.

பின்பு திருமங்கை மன்னன் பகவானது ஆராதனத்திற் காட்டிலும் பரம பாவநமான பாகவதாராதனத்தைச் செய்து கொண்டும் தம் அரசனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய பகுதிப் பொருளு முட்படச் செல்வ முழுதையுஞ் செலவிட்டுவர அச் செய்தியைச் சிலர் சொல்லக் கேட்ட கொற்றவன் கோபங்கொண்டு இவர் பக்கல் திறை வாங்கி வருவதற்காகத் தன் சேவகரை அனுப்பினான். அவர்கள் வந்து கேட்டதற்கு இவர் காலை பகல் மாலை இரவு நாளை பின்னிட்டு என்பதாகச் சில தவணைகள் சொல்லிக்கொண்டு கால விளம்பஞ் செய்து வந்தார்.

பரகாலனுக்குப் பேரருளாளன் நிதி காட்டுதல்

பின்பு அச்சேவகர்கள் கடுமையாக நிர்ப்பந்தஞ் செய்யவே, நீலர் வெகுண்டு அவர்களை வெருட்டித் துரத்தினார். அதனையறிந்த அரசன் சீற்றமுற்றுத் தனது

ஸேனாதிபதியை விளித்து “நீ சென்று பரகாலனைப் பிடித்து வா” என்று நியமிக்க, அவன் அங்ஙனமே பல சேனைகளோடு வந்து இவரை வளைத்துப் பிடிக்கத் தொடங்க, இவர் ஆடல்மா என்று பிரசித்தமான தமது குதிரையின்மீது ஏறிக்கொண்டு சேனைகளோடு முன்சென்று எதிர்த்துப் பொருது அவனை முதுகுகாட்டி யோடச்செய்ய, அஃதுணர்ந்த அரசன் தானே ஸேனாஸமுகங்களோடு வந்து இவரை வளைய, இவர் தம் படை வலிமையினால் அப்படைக்கடலைக்கடந்து தமது திறமையைக் காட்டிப்பொருகையில், தாம் அருள் மாரியாதலால் அரசனைக் கொல்லலாகாதென்று சிறிது காலம் போர் நிறுத்தி நின்றார். அதுவே ஸமயமாக அரசன் தந்திரமாய் நல்வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டு அருகில் வந்து ‘உமது பராக்கிரமத்தைக் கண்டு மிக மகிழ்ந்தோம்’ என்று கொண்டாடி ‘விரைவில் கப்பஞ் செலுத்திவிடும்’ என்று சொல்லி இவரை மந்திரி வசமாக்கிவிட்டுத் திரும்பிப் போயினன். அந்த மந்திரி இவரைப் பகுதிப் பொருளுக்காகப் பிடித்து ஒரு தேவாலயத்திற் சிறைவைக்க, அங்கு இவர் உணவு இல்லாமல் மூன்று நாள் பட்டினி கிடக்கையில், கச்சிநகர்த் தலைவனான பேரருளாளன் இவரது கனவிலே வந்து காட்சி தந்து ‘உனக்கு வேண்டிய பொருள் தருகின்றோம், வா’ என்று சொல்லி யருளினான். இவர் அக்கனவை நனவாகவே நம்பி எம்பெருமானது திருவருளுக்கு மகிழ்ந்து பொழுது விடிந்ததும் மந்திரியை நோக்கி ‘காஞ்சீபுரத்திலே நிதி இருக்கின்றது; அங்கு வந்தால் தருவேன்’ என்று கூற, அவன் அதனை அரசனுக்கு அறிவித்து அநுமதிபெற்றுப் பல பரிவாரங்களால் காவல் செய்து கொண்டு கச்சிப் பதிக்கு இவரை அழைத்து வந்தான். அங்கு இவர் நிதியைத் தேடிக் காணாது கவலைக்கடலில் மூழ்கி மூர்ச்சிக்குமளவிலே பொருளாளனாகிய வரந்தரும் மாமணி வண்ணன் மீண்டும் கனவில் எழுந்தருளி அபயமளித்து வேகவதியாற்றங் கரையில் நிதியுள்ள விடத்தைக் குறிப்பிட்டு அருளிச்செய்த பின்பு, இவர் தெளிந்தெழுந்து பொருள் கண்டெடுத்து அரசன் கடமையைச் செலுத்தி மிகுந்த தனத்தைப் பாகவதாராதனத்துக்கு வைத்துக் கொண்டார். அதன் பிறகு மந்திரி பொருளைக் கொண்டுபோய்ப் பிரபுவின் முன்னிலையில் வைத்து நடந்த செய்திகளைத் தெரிவிக்க, அவ்வரசன் இவரது மஹிமையை ஆராய்ந்து அச்சமும் ஆச்சரியமும் கொண்டு உடனே இவரை வரவழைத்து விசேஷமாக உபசரித்து, தான் செய்த பிழைகளை யெல்லாம் பொறுத்தருளும்படி பிரார்த்தித்து, அநந்தரம் ‘திரௌபதிக்குப் புடவை சுரந்தாப்போல மாயவனருளாற் பெருகிய இப்பொருளைக் கோசகிருஹத்தில் வைக்கலாகாது’ என்று துணிந்து அப்பொருள் முழுவதையும் இவரைப் பட்டினி வைத்த பாவந்தீருகைக்காகப் பலபல பாகவதர்கட்குக் கொடுத்துப் பரிசுத்தனாயினன்.

வயலாலி மணவாளனை வழிபறித்தல்

பிறகு பரகாலர், சேஷித்த பொருளைக்கொண்டு ததீயாராதனம் நடத்தி வருகையில் எல்லாம் செல்வாய்விட்டதனால் கைப்பொருளொன்றுமின்றி வழிபறித்தாகிலும் பொருள் ஸம்பாதித்து அக்கைங்கர்யத்தைத் தடையற நடப்பிக்கத் துணிந்து, நீர்மேல் நடப்பான், நிழலிலொதுங்குவான், தாளுதுவான், தோலா வழக்கன் என்ற நால்வரை உற்றதுணைவராக உடன்கொண்டு ஆங்காங்குச் சென்று வழிச்செல்வோரைச் சூறையாடிக் கொணர்ந்த பொருளால் திருமாலடி யார்களைப் பூசிக்கும் நோன்பை நோற்று வந்தார். இவர் களவு செய்வதும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆராதிப்பதற்கே யாதலால் நல்வினையாகவே கொண்டு இவர்க்கு விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணி இவரை அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி இவர் தன்னை வழிபறிக்குமாறு தான் ஒரு அந்தணனாக வேடம்

பூண்டு பல் ஆபரணங்களையும் தரித்து மணவாளக்கோலமாய் மனைவியுடனே இவரிருகிற வழியே எழுந்தருள், திருமணங் கொல்லையில் திருவரசமரத்தின் கீழ்ப் பதுங்கியிருந்த குழுதவல்லி மணவாளர் கண்டு களித்து ஆயுதபாணியாய்ப் பரிவாரத்துடனே வந்து அவர்களை வளைத்து வஸ்திரபூஷணங்களை யெல்லாம் அபஹரிக்கையில் அம்மணவாளப்பிள்ளை காலில் அணிந்துள்ள மோதிரமொன்றைக் கழற்ற முடியாமையால் அதனையும் விடாமற் பற்களாலே கடித்து வாங்க அம் மிடுக்கை நோக்கி எம்பெருமான் இவர்க்குக் கலியன் என்றொரு பெயர் கூறியருளினான். அதற்குப் பிறகு இவர் பறித்த பொருள்களையெல்லாம் சுமையாகக் கட்டி வைத்து எடுக்கப்பார்க்கையில் அப்பொருட்குவை இடர்விட்டுப் பெயராமல் மலைபோல் அசையாமலிருக்க, அதுகுறித்து ஆச்சரியப்பட்டுத் திருமங்கை மன்னன் அவ்வந்தணனை நோக்கி ‘நீ என்ன மந்திரவாதம் பண்ணினாய்?’ என்று விடாது தொடர்ந்து தன் கையிலேந்திய வாட்படையைக் காட்டி அச்சமுறுத்தி நெருங்க, அப்பொழுது ஸர்வேசுவரஸ்வரூபியான அந்த அந்தணன் ‘அம்மந்திரத்தை உமக்குச் சொல்லுகிறோம் வாரும்’ என்று அருகிலழைத்து ஸகல வேதஸாரமான திருவஷ்டாஷ்டர மஹாமந்திரத்தை, முன்பு நரநாராயணராய்த் தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்ட குறைதீர இவர் செவியிலே உபதேசித்து உடனே கருடாருடனாய் இவர்முன் எழுந்தருளி ஸேவை ஸாதித்தான்.

ஆழ்வார் திவ்யப்ரபந்தங்களருளிச் செய்யத் தொடங்குதல்

அங்ஙனம் மந்திரோபதேசம் பெற்றதனாலும் அந்த திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை ஸேவித்ததனாலும் முன்பு காலாழியைப் பற்களால் கழற்ற நேர்ந்தபோது பகவத் பாதாரவிந்தத்தில் வாயை வைத்ததனாலும் கலியன் அஜ்ஞானவிருள் நீங்கித் தத்துவஞானச் சுடரெழுந்து எம்பெருமானைப் பரிபூரணமாக அநுபவித்து அவ்வநுபவத்தாலுண்டான ஆநந்தாதிசயத்தை வெளியிடுமாறு ஆசுகவி, மதுரகவி, சித்திரக்கவி, விஸ்தாரக்கவி என்னும் நால்வகைக் கவிக்களையும் பாடவல்ல பாண்டித்யமுடையவராய் ‘‘வாடினேன் வாடி வருந்தினேன்’’ என்று தொடங்கிப் பாடலுற்று, வடமொழி வேதங்கள் நான்குக்கும் ஆறு அங்கங்கள் அமைந்திருக்கின்றது போல அவ்வேதங்களின் உட்பொருளால் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கும் தமது பிரபந்தங்கள் அங்கங்களாக அமையும்படி பெரியதிருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம் திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம் என்னும் ஆறு திவ்ய நூல்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி, ‘திருமங்கையாழ்வார்’ என்று திருநாமம் பெற்றார். அவற்றுள் முதற்பிரபந்தம் — பெரிய திருமொழி அது 1084 பாசரங்கள் கொண்டது.

ஆழ்வாருடைய திவ்யதேச யாத்திரை

ஆழ்வார் இப்பிரபந்தம் பாடுகையில் தாம் உஜ்ஜீவந ஹேதுவாகப் பெற்ற திருவஷ்டாஷ்டர மஹாமந்திரத்தின் வைபவத்தை முதல் திருமொழியிலே பன்னியுரைத்து, அநந்தரம் திவ்யதேச யாத்திரையாகச் சென்று ஆங்காங்கு பெருமானை மங்களாசாஸனஞ் செய்து பாசரங்கள் பாட உத்தேசித்து பிரிதி, பதரிகாச்ரமம், ஸாளக்ராமம் தைமிசாரணியம், சிங்கவேழ்குன்றம், திருவேங்கடம் என்னும் வட நாட்டுத் திருப்பதிகளிற் சென்று எம்பெருமான்களை ஸேவித்துப் பாசரம்பாடி, தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் திருவெவ்வுனர்க்கு வந்தபின் திருநின்ற ஓரைச் சேர்ந்தார்.

அத்திருப்பதியிலெழுந்தருளியுள்ள பத்தராவிப் பெருமாள் அப்பொழுது ஆழ்வார்க்கு முகங்கொடாமல் பிராட்டியோடு ஸரஸ் ஸல்லாபஞ் செய்துகொண்டு பராமுகமாயிருக்க, அப்பால் அழ்வார் திருவல்லிக்கேணிக் கெழுந்தருளி மங்களா சாஸனஞ் செய்து திருநீர்மலை யெம்பெருமானையும் துதித்து அநந்தரம் திருக்கடன் மல்லையடைந்து பெருமானை ஸேவித்து நின்றார். அப்பொழுது திருநின்றவூரெம் பெருமான் திருமாமகளால் தூண்டப்பட்டு இவ்வாழ்வார் திருவாக்கினால் பாடல் பெற்றுச் சிறப்புறக்கருதி அக்கடன் மல்லையில் வந்து ஸேவை ஸாதிக்க, கலியன் அப்பெருமானையும் அங்கே கண்ணாரக்கண்டு களித்து அவ்வூர் விஷயமான திரு மொழியிலே “நின்றவூர் நித்திலத்தைத் தொத்தார் சோலைக் காண்டவத்தைக் கனலெரிவாய்ப் பெய்வித்தானைக் கண்டது நான்கடன்மலைத் தலசயனத்தே” என்று பாடினார்.

ஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை வெல்லுதல்

இவ்வாறே மற்றுஞ் சில தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகளையும் நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளிரண்டையும் கடந்து சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளில் தில்லைச் திருச் சித்திரகூடம் பாடியபின்பு சீர்காழி வழியாக எழுந்தருளுகையில் வழக்கப்படி பரிஜனங்கள் இவர் முன்னே “நாலு கவிப்பெருமாள் வந்தார்! பரவாதி மத்தகஜ கண்டிரவர் வந்தார்!” இதயாதி பல பிருதாவளிகளை எடுத்தேத்திக்கொண்டு செல்லா நிற்கையில், அவ்வூரிலுள்ள ஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாரென்கிற சைவ சமயாசிரியருடைய அடியார்கள் வந்து “எங்கள் நாயனாருள்ளவிடத்தே நீர் விருதுதிச் செல்லலாகாது” என்று தடைசெய்ய; அதுகேட்டுப் பரகாலர் சம்பந்த ருள்ளவிடத்தே சென்று அவரோடு வாதப்போர் செய்யத் தொடங்குகையில், நாயனார் ஆழ்வாரை நோக்கி “உமது கவித் திறத்தை யான் காணுமாறு முந்துற முன்னம் ஒரு பாடல் பாடும்” என்று சொல்ல, உடனே ஆழ்வார் “ஒரு குறளா யிருநில மூவடி மண்வேண்டி” என்று தொடங்கி அருகிலிருக்கிற காழிச்சீராம விண்ணகரமென்ற திருப்பதியிலுள்ள தாடாளப்பெருமாள் விஷயமாகப் பதிகம் பாடக்கேட்டு ஞானசம்பந்தர் மிக அதிசயித்து “உமக்கு இந்த விருதுகள் யாவும் தகும் தகும்” என்று சொல்லித் தமது வேலாயுதத்தை இவர்க்குத் திருமுன் காணிக்கையாக ஸமர்ப்பித்து நன்கு பஹுமானித்து உபசரித்து வழிபட்டு வழி விட்டுமீள இம்மெய்யடியவர் வெற்றிவேல் பறித்துக்கொண்ட தமது கொற்றம் முற்றுந் தோன்ற “செங்கமலத்தயனனைய மறையோர் காழிச் சீராம விண்ணகரின் செங்கண்மலை, அங்கமலத் தடவயல் சூழாவி நாடனருள்மாரி அரட்டமுக்கி யடையார்சீயம், கொங்குமலர்க்குழலியர் வேள் மங்கை வேந்தன் கொற்றவேல் பரகாலன் கலியன் சொன்ன, சங்கமுகத்தழிழ்மலை பத்தும் வல்லார் தடங்கடல் சூழலகுக்குத் தலைவர் தாமே” என்று தமது பாயிரத்தோடு அத்திருமொழியை முடித்துச் சயபேரி முழங்க அப்பாலெழுந்தருளித் தமது திருவவதார ஸ்தலத்திற்கு அடுத்த திருவாலியைச் சார்ந்து திருநாங்கூர்த் திருப்பதிகள் முதலியவற்றைப் போற்றித் திருவிந்தனாரையடைந்தார்.

திவ்யதேசத் திருப்பணி

அப்பொழுது அத்திருப்பதி யெம்பெருமான் ஆழ்வார்க்குத் தன்னை ஒருகால் காட்டி மறைய, அவர் திருப்பதி பெருமல் மனக்குறையோடு “வாசிவல்லீரிந்தனாரீர் வாழ்ந்தே போம் நீரே” என்று தமது குறைபாடு தோன்றப்பட, அதற்கு இரங்கிப் பெருமான் நிரந்தர ஸேவைஸாதிக்க அது பெற்று நிரம்பிய மனத்தராய்ப் பல திருப்பதிகளின் வழியாகத் திருவரங்கம் பெரிய கோயில் சேர்ந்து நம்பெருமாள்

பக்கலிலே மிக்க ஈடுபாடுகொண்டு பலபதிகங்கள் பாட அது கேட்டுத் திருவுள்ள முகந்து அப்பெருமான் திருமுக மலர்ச்சியோடு ஆழ்வாரைக் குளிர நோக்கி “நமக்கு விமானம் மண்டபம் கோபுரம் பிராகாரம் முதலிய கைங்கரியங்களைச் செய்யும்” என்று நியமித்தருள,

[ஐதபாஹ்ய ஐநாதிமணிப்ரதிமா அபி வைதிகயந்திவ ரங்கபுரே. மணிமண்டப வப்ர கணுத் விததே பரகாங்கவி: ப்ரணமேமஹி தாந்] என்று ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் பட்டர் மங்களா சாஸனஞ் செய்துள்ளபடியே திருப்பணிகளைக் குறைவற முடித்தார்.

இந்தத் திருப்பணி நடத்தின விதம்:— நாகப்பட்டணத்தில் புத்தர்கள் பொன்னி னாலே மிகப் பெரிய பிரதிமைகளைச் செய்து வைத்து வணங்குகிறார்களென்றும் அவற்றை பறித்துவந்தால் யதேஷ்டமாகத் திருப்பணிகள் நிறைவேற்றலாமென்றும் அறிந்து ஆழ்வார் தமது பரிஜனங்களுடன் நாகப்பட்டணத்திற்கெழுந்தருளி இரவில் தந்திரத்தினால் அந்த ஸ்வர்ண விக்ரஹங்களை யெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு அவற்றினால் திருப்பணிகள் செய்து வந்தார். அவ்வாறு செய்து வரும் போது சில சிற்பிகளுக்குக் கூலி கொடுப்பதற்கில்லாமையால் அந்தச் சிற்பிகளைப் பரமபதம் சேர்ப்பதாகச் சொல்லி அவர்கள் இசைவினமேல் அவர்களைப் படகில் ஏற்றிக் காவிரியின் பெருவெள்ளத்தில் கொண்டுபோய்க் கவிழ்க்க, அதில் விழுந்த சிற்பிகளெல்லோரும் அக்கணமே சோதிவடிவம் பெற்று விமானமேறி, கரையில் நின்று பார்த்தவர்களெல்லோரும் அதிசயப்படும்படி பரமபதம் சென்றனர்.

இங்ஙனே பலபல அதிசயச் செயல்களைச் செய்து விமான கோபுர ப்ராகார மண்டபாதி திருப்பணிகளைக் குறையறச்செய்து தலைக்கட்டி, பிறகு பெருமாள் பக்கல் விடைபெற்று மீண்டும் திவ்யதேச யாத்திரை தொடங்கித் தென் திருப்பேர், நந்திபுர விண்ணகரம், திருவிண்ணகர் என்ற இத்தலங்களை மங்களாசாஸனஞ் செய்தபின் திருநறையூர் சேர்ந்து நம்பி விஷயமாக நூறு பாசுரம் விண்ணப்பஞ் செய்து, திருச்சேறை, தேரழுந்தூர் சிறுபுலியூர் எனனும் திருப்பதிகளின் வழி யாகத் திருக்கண்ணமங்கை புக்கு அத்திருப்பதி யெம்பெருமானைப் பாடித் துதிக் கையில் திருநின்றவூர்ப் பத்தராவிப் பெருமாள் முன்பு (திருக்கடன் மல்லையில்) யருபாடல் பெற்றது போதாதென்று மறுபடியும் ஆழ்வாரெதிரில் வந்து காட்சி ஒளிக்க ஆழ்வார் “நின்றவூர் நின்ற நிலத்திலத் தெர்த்தினைக்...கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே” என்று அப்பெருமானையுஞ் சேர்த்துத் துதி செய்தனர். அப்பால் திருக்கண்ணபுரம் திருக்கண்ணங்குடி திருநாகை யென்னுஞ் சோழ நாட்டுத் திவ்ய தேசங்களையும் திருப்புல்லாணி திருக்குறுங்குடி யென்னும் பாண்டிய நாட்டுத் தலங்களையும் திருவல்லவாழ் என்னும் மலைநாட்டுத் திருப்பதியையும் மங்களாசாஸனஞ் செய்து மிகமகிழ்ந்து பின்னும் திருமாலினுஞ்சோலை திருக் கோட்டியூர் முதலானவற்றைத் தொழுது மற்றும்பல திருப்பதிகளையும் வணங்கி, எம்பெருமானுடைய அர்ச்சாவதாரங்களோடு விபவாவதாரங்களையுங் கருதி உள்ளங் கரைந்து பல பாசுரங்கள் பாடிக்கொண்டு ஆச்சரியமான அநுபவத்தில் ஆழ்ந் திருக்கையில், — எம்பெருமான் இவர்க்கு உண்டான இவ்வநுபவம் நித்யமாய்ச் செல்லுமாறு இவரைத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோக நினைத்து அதற்காக இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்தின் கொடுமையை இவர்க்கு அறிவிப்போமென்றெண்ணி அப்படியே அறிவிக்க, அதனை யறிந்த ஆழ்வார் இந்தக் கொடுவுலகத்திலோ எம்பெருமான் நம்மை வைத்திருக்கிறது! என்று மிகவும் அஞ்சிநடுங்கி இறுதித் திருமொழியிலே, ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போலஞ்சுகின்றேன்” “பாம்போடொரு

கூரையிலே பயின்றாற்போல்” “இருபாடெரி கொள்ளியினுள்ளெறும்பேபோல்”
 “வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போலே” என்றிப்படி பலவற்றையும் தம்முடைய
 அச்சத்திற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டி “அந்தோ! அடியேற்கு அருளாய்
 உன்னருளே” என்று பரம்பத ப்ராப்திக்கு உறுப்பான பரிபூர்ணகிருபையைப்
 பிரார்த்தித்துப் பெரிய திருமொழியைத் தலைக்கட்டினார். நம்மாழ்வார் திருவாய்
 மொழி பாடித் தலைக்கட்டி அவாவற்று வீடுபெற்றாற்போல இவ்வாழ்வார் திருநெடுந்
 தாண்டகம் பாடித் தலைக்கட்டி வீடு பெற்றாராகிறார். ... * ... *

திருமங்கையாழ்வார் வைபவம் முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணாங்கராசாரியர் எழுதிய

குருபரம்பரா ப்ரபாவஸாரத்தில்

ஆழ்வார்கள் வைபவம் முற்றிற்று.

— ஸ்ரீமத் நாதமுனிகள் தொடங்கி மணவாளமாமுனிகள்
 வரையிலுமுள்ள பூருவாசாரியர்களின் பிரபாவம்
 இனி வருமாறு காண்க —

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பூர்வாசார்ய வைபவம்

(ஸ்ரீகாஞ்சீ. ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
தொகுத்தெழுதியது.

ஸ்ரீ நாதயாமுந்யதீச்வரகூநாத பட்டார்யமுத்யதருவ்ய சரீத்ரஸாரம்,
பூர்வார்யஸூக்திமவலம்ப்ய லீகாமி தாவத் ஸம்ஷேபதஸ் ஸுலலிதம் விதுஷாம் நியோகாத்.

— முன்னுரை —

ஆழ்வார்களின் வைபவத்தை முன்னமே விளக்கியுள்ளோம். அந்த ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூக்திகளைப் பல துறைகளில் வளர்த்தருளி நம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்சனத்தை உத்தரிப்பித்தருளின ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் தொடக்கமான பூருவாசாரியர்களின் வைபவத்தை எளிய தெளிய நடையில் விளக்குவோமாக.

ஆசார்ய கோஷ்டியில் முதல்வர் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள். ஆழ்வார்களின் காலத்திற்குப் பிறகு நெடுநாள் வரையில் தர்சன நிர்வாஹகர்களான ஆசார்யர்கள் ஒருவருமில்லாமல் இவ்வுலகம் இருள்முடியே இருந்ததனால் பேரருட்கடலான எம்பெருமான் இவ்விருகை நீக்கி ஞானவொளியை வளர்க்கத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் முதலான ஸதாசார்யர்களைத் திருவவதரிப்பித்தருளி அவர்களின் உபதேசங்களாலும் ஸ்ரீ ஸூக்திகளான திவ்யக்ரந்தங்களாலும் அநுஷ்டாநங்களாலும் அநுஷ்டாபனங்களாலும் ஜகத்தை வாழ்வித்தருளினான். அவர்களுடைய ப்ரபாவம் நமக்கு நித்யாநுஸந்தேயமாகக்கடவது. *

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் வைபவம்

* நாதோபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம் தர்சனம் ந: * என்று வேதாந்த வாரியரும் * அருள்பெற்ற நாதமுனி முதலாம் நந்தேசிகரையல்லால் பேதைமனமே யுண்டோ பேசு * என்று மணவாள மாமுனிகளும் அருளிச்செய்தபடியே நம்முடைய தர்சனம் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளையே தலைவராகக் கொண்டது. இவர், வீரநாராயணபுர மென்கிற காட்டுமன்னார் ஸன்னிதியில் ஆனிமாதம் அநூராதா நக்ஷத்திரத்தில் ஈச்வரமுநிகளுக்குத் திருக்குமாரராய்த் திருவவதரித்து, காலங்களில் செளளம் உபநயநம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்று வேத வேதாங்கங்களையும் ஸாமாந்ய சாஸ்த்ர அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்து மஹாவித்வானாக எழுந்தருளியிருந்தார். இவருடைய திருக்குமாரரது திருநாமம் ஈச்வரபட்டாழ்வான். அவருடைய திருக்குமாரரே ஆளவந்தார்.

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் தம் இருப்பிடந்தன்னில் மன்னாரென்கிற எம்பெருமானுக்கு ஸகலவிதமான கைங்கரியங்களையும் செய்துகொண்டு வாழ்ந்தருளினார்.

காலத்தில் வடநாட்டுத் திருப்பதிகளையெல்லாம் ஸேவிக்க ஆவல்கொண்டு மன்னனார் திருவடிகளிலே நியமனம் பெற்று ஸபரிவாரராய்ப் புறப்பட்டு வடக்கே ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில் தம் இருப்பிடத்திற்கே மீண்டெழுந்தருளும்படி எம்பெருமான் நியமித்தருளினபடியாலே திரும்பி யெழுந்தருளி தென்திசைத் திருப்பதிகளையும் மங்களாசாஸனம் செய்தருளி மன்னனார் ஸந்நிதியிலே வந்து சேர்ந்து பகவத் பாகவத கைங்கர்ய நிர்வாஹத்தோடு அத்யாத்மசாஸ்த்ர ப்ரவசனங்களும் செய்துகொண்டிருந்தார்,

இப்படியிருக்கையில் அவ்விடத்திற்குத் திருநாராயணபுர ப்ராந்தத்தில் நின்றும் சில ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் வந்து மன்னனார் ஸன்னிதியில் தங்களுக்குத் தெரிந்த ஸ்தோத்ரங்களை யெல்லாம் அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில் நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழியில் * ஆராவமுதே அடியேனுடலம் * என்கிற பதிகத்தையும் செவிக்கினிய இசையுடனே அநுஸந்தித்தார்கள். அதில் முடிவு பாசுரத்தில் *குழலில் மலியச்சொன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்தும்* என்று அவர்கள் அநுஸந்தித்ததைக் கேட்ட நாதமுனிகள், இப்படி ஆயிரம் பாசுரங்கள் அவதரித் திருப்பதாகத் தெரிந்ததனால் அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை நோக்கி ‘ஸ்வாமிகளா! உங்களுக்கு ஆயிரம் பாசுரமும் முகபாடமாக வருமோ?’ என்று கேட்டார். அவர்கள் “இப் பத்துப்பாசுரந்தவிர வேறொரு பாசுரமும் அறியோம்” என்றார்கள்.

அதற்குமேல் “உங்கள் நாட்டில் இந்த ஸ்ரீகோசமாவது உண்டோ? ஆயிரமும் ஓதியிருப்பார் அவ்விடத்தில் ஆரேனுமுண்டோ?” என்று நாதமுனிகள் கேட்க, அப்படியொன்றுமில்லை யென்று அவர்கள் விடை கூறிவிட்டு எம்பெருமானுடைய தீர்த்தப்ரஸாதங்களை ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு வழியடைவே சென்றார்கள்.

அது முதலாக நாதமுனிகளுக்கு இரவும் பகலும் இதுவே சிந்தையாயிற்று. “குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன ஆயிரம்” என்று செவிப்பட்டபடியாலே அந்த சடகோபர் [நம்மாழ்வார்] திருவவதரித்த குருகூரிலே சென்று விசாரித்தோமாகில் அங்கே கிடைக்கக் கூடுமென்று கருதி எம்பெருமானிடம் விடைபெற்று ஆழ்வார் திருநகரிக்கு எழுந்தருளினார்.

அங்கே பொலிந்து நின்ற பிராணையும் நம்மாழ்வாரையும் ஸேவித்து நிற்கையில், ஸ்ரீமதுரகவிகளின் சிஷ்ய பரம்பரையிலே ஒருவரான ஸ்ரீபராங்குச தாஸரென்பவர் நேர்பட, அவரைத் தெண்டனிட்டுத் தாம் எழுந்தருளின கார்யத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து “இவ்விடத்தில் ஆயிரமும் தெரிந்தவர்களுண்டோ? ஸ்ரீ கோசமாவது உண்டோ?” என்று கேட்க, அதற்கு அவர் சொன்னதாவது;— “திருவாய்மொழியும் மற்றமுண்டான திவ்யப்ரபந்தங்களும் பிரசாரம் மறைந்து நெடுநாளாய்விட்டது; ஆனாலும் எங்கள் குலக்கொழுந்தான ஸ்ரீமதுரகவிகள் அருளிச்செய்த கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு என்னும் பிரபந்தமுண்டு; அதனை ஆழ்வார் திருமுன்பே ஆழ்வார் திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டு நியமத்துடனே பன்னீராயிரம் விசை ஜபித்தால் ஆழ்வார் ப்ரஸந்நராகி அருள்புரியக்கூடுமென்று கேட்டிருந்ததுண்டு” என்றார்.

அதுகேட்ட நாதமுனிகள் திருவுள்ளம்தேறி ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கின மனத்தராய் அவரைத் திருவடி தொழுது “ஸ்வாமிந்! அந்தக் கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு பிரபந்தத்தை அடியேனுக்கு அநுக்ரஹித்தருள வேணும்” என்று விநயமுடன் வேண்ட, அவரும் திருவுள்ளமுவந்து இவர்க்கு அந்தப் பிரபந்தத் தைப் பாடம் செய்வித்தார். இவரும் அதிகரித்துத் திருப்புளியாழ்வாரடியிலே நியமமுடன் பன்னீராயிரம்முறை அந்தப் பிரபந்தத்தை யநுஸந்தித்துத் தலைக் கட்டினவாறே இவரது ஆர்த்திக்கு இரங்கின நம்மாழ்வார் பெரிய பிராட்டியா ருடைய கட்டளையினாலும் பரோக்ஷமாக ஸந்நிதிபண்ணி அசரீரிவாணி சொல்லுவது போல “உமது அபிமதம் இன்னதென்று தெரிவிக்கவேணும்” என்று சொல்ல நாதமுனிகள் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக நின்று கூப்பியடிகையராய் “ஸ்வாமிந்! திருவாய்மொழி முதலிய திவ்யப்ரபந்தங்களை அடியேனுக்கு ப்ரஸாதித்தருள வேணும்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வாரும் பரமபீதராய் அவர்க்கு திவ்யமான ஞானக்கண்ணைக்கொடுத்து ரஹஸ்யத்ரயத்தையும் நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தங்களையும் தர்சனத்தின் ஆழ்பொருள்களையும் அஷ்டாங்க யோக ரஹஸ்யத் தையும் யோகதசையிலே ப்ரஸாதித்தருளி அந்தர்த்தநமாயினார்.

ஸ்ரீ வேதாந்த வாசிரியர் பணித்த ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி யென்னும் ரஹஸ்யத் திலே—“வேதாந்த ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு இந்த யுகாரம்பத்திலே ப்ரஹ்மநந்தயாதி களுக்குப் பின்பு நம்மாழ்வார் ப்ரவர்த்தகரானார்” என்றும், “இப்பரம்பரையாலும் ப்ராதூர்ப்பாவ விசேஷத்தாலும் நாதமுனிகளுக்கு நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானார்” என்றும் மேலே குருபரம்பரா ஸாரத்திலே—“இவ்வாசார்யர்களில்.....நாதமுனி களுக்கு ஸ்ரீ மதுரகவிகள் முதலாக வுண்டான ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையாலும் திருவாய்மொழி முகத்தாலும் யோகதசையிலே ஸாக்ஷாத்த்குதராயும் நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானார்” என்றும் எழுதிவைத்துள்ளவை காண்க.

“வ்யோம்ந: பரஸ்தாத் ஸவீதம் ஸமேத்ய லக்ஷ்மயா நியோகாத் குருகாதிராஜ:

ஸமந்த்ரரத்தந்தவ்யமாஹு யஸ்மை நாதாய தஸ்மை முந்யே நமோஸ்து.”

என்கிற தனியனும் இங்கே அநுஸந்தேயம். இப்படி நம்மாழ்வார் பக்கலிலே ஸர்வஸ்வமும் லபிக்கப்பெற்ற நாதமுனிகள் சிலகாலம் திருநகரியிலேயே வஸித் திருந்து அங்குள்ளார்க்கு அருளிச் செயல்களை ப்ரவசனம் செய்தருளி, பிறகு ஸ்வதேசத்திற்கு மீண்டெழுந்தருள நியமனம் பெற்று வழியடைவிலுள்ள திருப்பதி களையெல்லாம் மங்களாசாஸனம் செய்துகொண்டும் ஆங்காங்கு அருளிச்செய லமுதப் பெருக்கை வர்ஷித்துக்கொண்டும் மன்னனார் ஸந்நிதியிலே வந்து சேர்ந்து அந்த திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பலமுகமாகப் பரவச்செய்ய பகவந்தியமனம் பெற்று, தம்முடைய மருமக்களான கீழையகத் தாழ்வாரையும் மேலையகத் தாழ்வாரையும் அழைத்து “ஆழ்வார் நம்மை விசேஷ கடாக்கம் பண்ணியருளி ப்ரஸாதித்த இந்த திவ்யப்ரபந்தங்களை இயலுமிசையுமாக்கவேணும்; திவ்யகானத்திலேயிட்டுப் பாடவேணும்” என்று நியமித்து அப்படியே பரிசயம் செய்வித்து இத்தை லோக ப்ரஸித்தமாக்கியருளினார்.

வடமொழி வேதத்திற்கு வேதவ்யாஸ பகவான் போலே தமிழ்மறைக்கு ஸ்ரீமத் நாதமுனிகள்—என்று ப்ரஸித்தமாயிற்று.

நாதமுனிகள் தேவகானத்திலே ஒப்புயர்வற்ற பாண்டித்யம் பெற்றிருந்த படியைக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தரசன் முதலான மஹாப்ரபுக்கள் பரீக்ஷித் தறிந்து இவரை ஸத்தரிக்க விரும்பின வளவிலே இவர் அந்த ஸத்தாரத்திலே நசையற்றவராய் மன்னனார் திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யமே நிதியாகக்கொண்டு பரமைகாந்தியாய் வாழ்ந்திருந்தார்.

இவருடைய திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்தவர்கள் எண்மர் : அவர்களின் திருநாமங்களாவன—1. உய்யக்கொண்டார், 2. குருகைகாவலப்பன், 3. நம்பி கருணாகரதாஸர், 4. ஏறுதிருவுடையார். 5. திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், 6. வானமாமலை தேவியாண்டான், 7. உருப்புட்டுராச்சான் பிள்ளை, 8. சோகத் தூராழ்வான்.

இந்த சிஷ்யர்களுக்கு நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தங்களையும் ஒதுவித்து வேத சாஸ்த்ரங்ஸினையும் அதிகரிப்பித்து வாழ்வித்தருளினார். ந்யாயதத்துவம் என்கிற க்ரந்தம் இவரருளிச் செய்ததாகச் சொல்லுவார்கள், அது இப்போது லோபமடைந் துள்ளது. அந்தக்ரந்தத்தின் மங்களச்லோக மொன்று தெரியவருகின்றது, *யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷண ஸதா ஸ்வத*, தம் ப்ரணமய ஹரிம் சாஸ்த்ரம் ந்யாயதத்வம் ப்ரசக்ஷமஹே* என்பதாம். (இன்னுஞ்சில சுலோகங்களும்) வேதாந்த வாசிரியர் காலம் வரையில் இந்த க்ரந்தம் ப்ரசாரத்திலிருந்து வந்ததாக ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம் முதலிய க்ரந்தங்களினால் தெரியவருகின்றது.

லோகேவதீர்ண பரமார்த்தஸமக்ர பக்தி யோகாய நாதமுநயே யமிநாம் வராய என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடியே இவர் யோகத்திலே நெடுங் காலம் எழுந்தருளியிருந்தார். குருகைகாவலப்பனென்கிற சிஷ்யர்க்கு யோக ரஹஸ்யத்தை அப்யஸிக்கும்படி நியமனம் தந்து அஷ்டாங்க யோகக்ரமத்தை அவர்க்கு அருளிச்செய்தருளினார். தம்முடைய திருக்குமாரராகிய ஈச்வர பட்டாழ் வாளைப் பார்த்து “உமக்கு ஒரு குமாரர் தோன்றுவர், அவர்க்கு யமுனைத் துறைவர் என்று திருநாமம்சாத்த வேணும்” என்று நியமித்து, உய்யக்கொண்டாரை நோக்கி அந்தத்திருப்பேரனார்க்கு தர்சனார்த்தங்களை யுபதேசிக்கும்படிக்கும் நியமித்தருளி முன்போல் யோகத்தில் அமர்ந்தார்.

இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் சோழராஜன் ஸபரிவாரனாய் வேட்டையாட வந்து திரும்பிப்போகையில், இவருடைய பெண்பிள்ளைகள் வந்து “ஐயா! நம் அகத்திலே ஒரு குரங்கும் இரண்டு வில்லிகளும் ஒரு பெண்பிள்ளையுமாக வந்து நாதமுனிகள் எங்கேயென்று தேடிப்போனார்கள்” என்று சொல்ல, அதுகேட்ட நாதமுனிகள் *அக்ரத: ப்ரயயௌ ராமஸ் ஸீதா மத்யே ஸுமதயமா, ப்ருஷ்டதஸ்து தனுஷ்பாணிர் லக்ஷ்மணோநுஜகாமஹ* என்று சொல்லப்பட்ட பெருமானும் பிராட்டியும் இகையபெருமானும் சிறியதிருவடியுமாக இந்நால்வர் வந்திருக்கக் கூடுமென்று எண்ணி அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து செல்வதாகப் புறப்பட்டு,

வழியில் எதிர்ப்பட்டவர்களை யெல்லாம் 'இங்ஙனே போகிறவர்களைக் கண்டீர்களோ?' என்று கேட்க, அவர்களும் 'போகிறார்கள், போகிறார்கள்' என்றே சொல்ல, விரைந்து வெகுதூரமெழுந்தருளிக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் கீழ்வாசல் வரையில் எழுந்தருளி, அங்குள்ளவர்களை நோக்கி விசாரிக்கையில், அவர்கள் 'நாங்கள் பார்க்கவில்லையே' என்று சொல்ல, போகிற வில்லிகளும் காணக்காண மறைந்தவாறே இவரும் ஏங்கிவிழுந்து மோஹித்து அதுவே ஹேதுவாக அவ் விடத்திலேயே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார்.

இந்தச் செய்தியை சிஷ்யவர்க்கங்கள் கேட்டு வியாகுலப்பட்டு அங்கே சென்று அந்த விமல சரம விக்ரஹத்தை ஸேவித்துச் சோகித்து, க்ரமத்திலே தரிப்புப்பெற்று சரம கைங்கர்யங்களைக் குறையற நிறைவேற்றினார்கள்,

குருகைகாவலப்பன் என்கிற சிஷ்யரொருவர் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் எப்போதும் யோகத்திலெழுந்தருளி யிருக்குமிடத்துக்கு ஸமீபத்திலே யோக நிஷ்ணாதராய் எழுந்தருளியிருந்தார். *
... ..

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் வைபவம் முற்றிற்று.

உய்யக்கொண்டார் மணக்கால்நம்பிகளின் வைபவம்.

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளின் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்திருந்த முதலிகளுள் தலைவரான உய்யக்கொண்டார் சித்திரையில் கார்த்திகை நன்னாளில் திருவவதரித்தார். நாதமுனிகள் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸகலார்த்தங்களையும் பெற்று க்ருதார்த்தராய் அருளிச் செயல்களை ப்ரவசனஞ் செய்துகொண்டு தர்சநப்ரவர்த்தகராய் யெழுந்தளியிருந்தார்.

இவருடைய சிஷ்யர்களில் மணக்கால் நம்பிகள் தலைவராயிருந்தார். அவர் உய்யக்கொண்டார் திருவடிகளிலே பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரகாலம் இடைவீடின்றி அத்தாணிச் சேவகராய் வழுவினா வடிமைகள் பலவுஞ்செய்து கொண்டிருந்தார் என்று ப்ரஸித்தி. உய்யக்கொண்டாருடைய தேவிகளான ஆண்டாள் ஆசார்யன் திருவடிச் சார்ந்தவளவிலே திருமானிகைக் கைங்கர்ய நிர்வாஹங்களை யெல்லாம் இவர் தாமே தம்மதாக்கிக்கொண்டு நடத்திவருகையில், உய்யக்கொண்டாருடைய பெண்பிள்ளைகளிருவரையும் நீராட்டி யழைத்துக்கொண்டு வருகிற வழியிலே வாய்க்கால் சேருயிருக்க, அதில் நடந்து வரமாட்டாமல் தளர்ந்துநின்ற அப்பெண்பிள்ளைகளை நம்பி தாம் படியாகக்கிடந்து தம் முதுகிலே அடியிட்டுச் செல்லும்படி செய்துவர, இச்செய்தியை உய்யக்கொண்டார் கேட்டு மிகவுழகந்து அந்தவுகப்பின் மிகுதியாலே தம் திருவடிகளை அவருடைய சென்னிக்கு மலர்ந்த பூவாக்கி அவரை மகிழ்வித்தருளினார்.

நாளடைவிலே உய்யக்கொண்டார் திருநாட்டுக் கெழுந்தருள் விருக்கையில் மணக்கால் நம்பியை அருகேயழைத்து 'வாரீர்! இங்குள்ள முதலிகளைக் கூட்டிக் கொண்டு நீர் தர்சனம் நிர்வஹிக்கக்கடவீர்; நம் நாதமுனிகளுக்கு ஒரு திருப்பேரணர்

அவதரிப்பர்; அவர்க்கு யமுனைத்துறைவரென்று திருநாமஞ் சாத்தும்படிக்கும் ஸகலதர்சநார்த்தங்களையும் ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் உபதேசிக்கும்படிக்கும் நாதமுனிகள் தமது சரமதசையிலே நமக்கு நியமனம் தந்தருளினார்; அக் கட்டளையை நிறைவேற்றும் பாக்கியம் நான் பெற்றிலேன். இந்தபாக்கியம் உமக் காகக்கடவது; நீர் அவரை அபுவர்த்தித்தாகிலும் ரஹஸ்யார்த்தங்களை உபதே சிக்கவேணும்' என்று நியமித்தருளி ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளின் திருவடிகளைச் சிந்தித் துக்கொண்டே திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார்.

இத்துயரம் பொறுக்கமாட்டாத நம்பி முதலான திருவடிகள் மிகவும் சோகித்துத் தேறி நின்று சரமகங்கர்யங்களைக் குறையற நடத்திப் போந்தார்கள். மணக்கால் நம்பியும் ஸ்வாசார்ய நியமனத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக நாதமுனி களின் திருப்பேரனாறு திருவவதாரத்தைப் பரதிக்ஷித்துக் கொண்டிரா நின்றார்.

யமுனைத்துறைவர் வைபவம்

மணக்கால் நம்பி தர்சந ப்ரவர்த்தகரா யெழுந்தருளியிருந்த காலத்திலே, ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் திருக்குமாரரான ஈசுவா பட்டாழ்வார்க்கு ஆடிமாதத்து உத்த ராடத்திலே ஒரு திருக்குமாரர் தோன்ற அதுகேட்டு உள்ளம் பூரித்த நம்பிகள் அங்கேற வெழுந்தருளி அக்குழந்தைக்கு ஜாதகர்மத்தைச் செய்வித்து, பத்து நாளுங் கடந்த விரண்டாநாளில் நாதமுனிகளின் நியமனப்படியே யமுனைத் துறைவரென்று நாமகரணமுஞ் செய்வித்தார்.

பிறகு அத்தெய்வக் குழவி சுக்லபக்ஷ சந்திரனைப்போன்று நாடோறும் மிக விளங்கி வளர்ந்து வருகையில் அந்நப்ராசநம் செளளம் உபநயநம் முதலியவை உரிய காலங்களிலே நடைபெற்று அதிமேதாவியாய் வேதமோதுகையிலேயிழந்து இரண்டாஞ் சந்தை சொல்லவேண்டாதே ஒருருவிலேயே அதிகரிக்கலாயிற்று.

இங்ஙனே அங்கோபாங்கங்களையும் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கையில் திருத்தகப்பனார் திருநாட்டுக்கெழுந்தருள், அவருடைய சரமகைங்கரியங்களையும் குறைவற நிறைவேற்றி, ஸாமாந்ய விசேஷ சாஸ்த்ரங்களை அதிகரிப்பதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்து வந்தார் யமுனைத்துறைவர். அக்காலத்தில் மஹா பாஷ்ய பட்டர் என்னுமாசிரியர் சாஸ்த்ரப்ரவசந ப்ரவீணராயிருக்கையாலே அவரிடத்தில் இவர் சாஸ்த்ரங்கள் வாசித்து வந்தார். சோழராஜனது ஆஸ்தா னத்தில் மஹா வித்வானாயிருக்கும் ஆக்கியாழ்வானென்னும் பண்டிதன் அந்நாட்டி லுள்ள வித்வான்களை வென்று அவர்களெல்லாரும் தனக்குக் கப்பமிறுக்கும்படி செய்துகொண்டிருந்ததனால், ஒருநாள் யமுனைத்துறைவருடைய ஆசிரியரான மஹாபாஷ்யபட்டரிடத்திலே கப்பம் வாங்குவதற்குச் சேவகன் வந்து நிற்க, அவ்வாசிரியரும் கையில் காசில்லாமையாலே ஒன்றும் தோன்றாது மனம் நொந் திருக்க, யமுனைத்துறைவர் விஷயமறிந்துகொண்டு அந்தச் சேவகன் கொணர்ந்த பத்திரிகையைக் கிழித்தெறிந்துவிட, அவன் ஆக்கியாழ்வானிடஞ் சென்று செய்தி

யறிவிக்க, அவன் “அந்த வித்தியார்த்தி வெறுங்கவியா? சாஸ்த்ரம் வல்லவனா? இதை நன்கு தெரிந்துகொண்டுவா” என்றுசொல்லி அந்தச் சேவகனைத் திருப்பி யனுப்ப, அவன் திரும்பிவந்து விசாரிக்கையில், யமுனைத்துறைவர் * நவயம் கவயஸ் து கேவலம் ந வயம் கேவலதந்த்ரபாரகா: அபி து ப்ரதிவாதிவாரண ப்ரகடாடோபவிபாடநக்ஷமா:” என்கிற இந்தச் ச்லோகத்தை ஓர் ஏட்டிலே யெழுதிப் போக விட்டார். [இதன் பொருள் : நாம் வெறும் கவியுமல்லோம், வெறும் சாஸ்த்ரஜ்ஞரு மல்லோம்; பிரதிபக்ஷிகளாகிற மதயானைகளின் செருக்கையடக்கவல்ல சிங்கமென்று கொள்க என்றபடி.]

இதை வாசித்துப்பார்த்த ஆக்கியாழ்வான் இப்படியும் ஒரு வித்வானுளனோ! என்று வியப்புக்கொண்டு இவ்விஷயத்தை அரசனுக்கு அறிவிக்க, அரசனும் அந்த யமுனைத்துறைவர் விரைவாகத் தம்மிடம் வருகவென்று கட்டளை தெரிவித்து எழுந்தருள்வதற்காகப் பல்லக்கும் அனுப்ப, ஸ்வாமி அதிலேயெழுந்தருளி ராஜத்வாரத்திலே வந்து சேர்ந்து,

ஆசைலாத் அநீகந்யாசரணகிலையந்யாஸதந்யோபகண்டாத்

ஆரக்ஷாநீதஸீதாமுக கமலஸமுல்லாஸஹேதோச்ச ஸேதோ: !

ஆ ச ப்ராச்ச்யப்ரதீச்சயக்ஷிதீதரயுகனாத் சந்த்ர ஸாச்ச்யாவதம்ஸாத்

மீமாம்ஸாசாஸ்த்ரயுகம்ச்ரம விமலமநா: ம்ருக்யதாம் மாத்ருசோந்ய: !!

[இதன் கருத்து—இமவந்தந்தொடங்கி யிருங்கடலளவான வடக்குத்தெற்குத் திசைகளிலும், கிழக்கு மேற்குத் திசைகளிலும் உபயமீமாம்ஸைகளிலும் பரிச்ரமப் பட்டுத் தேர்ச்சிபெற்ற என்னைப்போன்ற வேறொரு வித்வானைத் தேடிப்பிடியுங்கள், பார்ப்போம் என்றபடி.] இங்ஙனே இந்தச் ச்லோகத்தை யெழுதியனுப்ப, இதை ஆக்கியாழ்வான் கண்டு மிகவும் கோபாவேசம் கொண்டு வீண் டம்பமாக இப்படி யெழுதியனுப்புகிற பண்டிதரை நான் வாதப்போரில் வென்று செருக்கடக்கியே நிற்பேன்’ என்று அரசனிடம் கூற, அரசனும் யமுனைத்துறைவரை அருகில் வரவழைத்து ‘ஆஸ்த்தான வித்வானோடு நீர் தர்க்கம் செய்யவேண்டும்; உடன் படுகிறீரா?’ என்று கேட்க; ‘அதற்காகவே நான் வந்திருக்கிறேன்; என்ன தடை? எம்மிருவர்க்கும் வாதப்போர் நிகழவேண்டியது அவச்யமே; ஆனால் எங்களுடைய வெற்றிதோல்விகளை நிர்ணயிப்பதற்கு மத்யஸ்த பண்டிதர்கள் வேணுமே; இல்லை யேல் இந்த வாதத்திற்கு முடிவுஏது? ஆகவே, மத்யஸ்த வித்வான்களைத் திரட்டிக் காணீர்’ என்று ஸ்வாமி அரசனிடம் அறைந்தார்.

அரசனும் அப்படியே மத்யஸ்த வித்வான்களை யழைப்பித்து வித்யாஸ்தான மண்டபத்திலே அனைவரையும் வீற்றிருக்கச் செய்து தானும் தன் மஹிஷியுமாய் அங்குச்சென்று சீரிய சிங்காசனத்தில் அமர்ந்து இனி வாதப்போர் தொடங்கலா மென்று சாற்றினான். அப்போது ராஜாவுக்கும் ராஜமஹிஷிக்கும் பரஸ்பரம் ஒரு ஸமயபந்தம் நடந்தது. *ரூபமேவாஸ்ய ஏதந்மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே * என்னும் யடியான முகவொளியை யமுனைத்துறைவரிடத்திலே கண்ட ராஜமஹிஷியானவள் ‘இவர் தோல்வியடையார்’ என்றான். தன்னுடைய ஆஸ்தான வித்வானிடத்தில் பக்ஷபாதங்கொண்ட அரசன் ‘நமது வித்வான் ஒருநாளும் தோலார்’ என்றான். முடிவாக, வெற்றிபெறும் வித்வானுக்குப் பாதி ராஜ்யம் தருவேனென்றுங் கூறினான்.

இவ்வளவிலே, ஆக்கியாழ்வான் யமுனைத்துறைவரைநோக்கி, “நாம் சாஸ்திரார்த்தங்களிலே வாதாடுவதற்கு முன்னே லௌகிகத்திலும் சிறிது வாதாடக் கடவோம். நீர் அன்றென்பதை நான் ஆமென்னக்கடவேன். நீர் ஆமென்பதை நான் அன்றென்னக் கடவேன், வென்றவன் தோற்றவன் தலையிலே தாடனம் பண்ணுவது’ என்றொரு சிறுவார்த்தை கூற, அதுகேட்ட ஸ்வாமி உடனே 1. த்வந்மாதா ந வந்த்யா, 2. ராஜா ஸார்வபௌம:, 3 ராஜபத்நீ பதிவ்ரதா என்று லௌகிக வார்த்தைகள் மூன்று அருளிச்செய்தார். உன்னுடைய தாயார் மலடியல்லள் என்பது முதல் வாக்கியம். இதை அவன் மறுக்கவேண்டுமானால் ‘அன் தாய் மலடியே’ என்னவேணும். இவ்வரசன் பூமண்டலம் முழுவதையும் ஆள்பவன் என்பது இரண்டாம் வாக்கியம். இதை மறுத்தால் அரசனுடைய சீற்றத்திற்கு இலக்காகவேணும். இவ்வரசி கற்புடையவள் என்பது மூன்றாவது வாக்கியம். இதை மறுத்தால் அவளுடைய நிக்ரஹத்திற்குப் பாத்திரமாக வேண்டிவரும். ஆகவே ஒன்றுக்கும் மறுவாய் திறக்கமாட்டாமல் தலைகுனிந்து நின்றான் ஆக்கியாழ்வான்.

பிறகு சாஸ்திரார்த்தங்களிலும் வாதப்போர் நடக்க, அதிலும் அவன் விரைவாகவே தோற்றனாக, அப்போது ஸ்வாமி “அடா அல்பஜ்ஞனே! வென்றவன் தோற்றவன் தலையிலே தாடனம் பண்ணக்கடவதென்று ஸமயபந்தம் செய்தாய், நீ ராஜபுரோஹிதனாய் வயதில் முதிர்ந்தவனாயுமிருத்தலால் நான் அதுசெய்ய வல்லேனல்லேன்” என்றருளிச்செய்ய, இதைக்கேட்ட வித்வான்களைவரும் உகந்து இவரை ப்ரஹ்ம ரதத்திலேற்றி உத்ஸவம் நடப்பிக்க, அப்போது ராஜமஹிஷி “என்னை ஆளவந்தீரோ?” என்று ஸ்வாமியை எடுத்திணைத்துக்கொண்டு தன் கொழுநனுடன் மணிமாடமாளிகைக்குள்ளே புகுந்தாள். அன்றுதொடங்கி இவர் ஆளவந்தார் என்ற சிறப்புத் திருநாமம் பெற்றார். அரசனும் ஏற்கெனவே வாக்களித்திருந்தபடி இவர்க்குப் பாதிராஜ்யம் கொடுத்து ஆதரிக்க, ஆளவந்தார் ஸஹதர்மசரீ ஸமந்விதராய் ராஜபோகத்திலே ஸுகமாக எழுந்தருளியிருந்தார்.

இவ்வதிசயங்களை யெல்லாங் கேட்டுணர்ந்த மணக்கால்நம்பி பாமானந்தப் பட்டு ஆளவந்தாரைக்காணவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு அங்கேறவெழுந்தருள, அங்கு ஸாம்ராஜ்யத்துக்குத் தக்கபடி கட்டுங் காவலுமாயிருந்ததனால் உள்ளே புகப்பெருமல் ஆளவந்தாரைக் காணமுடியாமல் சிலநாள் வருந்தியிருந்து உபாய சிந்தை பண்ணுகையில், திருமடைப்பள்ளியில் ஸ்வாமிக்குத் திருப்போனகம் சமைக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர் மூலமாக ‘ஆளவந்தார் விரும்பி யமுதுசெய்யும் கறியமுது தூதுகளை’ என்றறிந்து, நம்பியும் அன்றுமுதல் ஆறுமாஸகாலம் தூதுகளைக் கீரையிட்டுவந்தார். இப்படி நடத்தினவிடத்திலும் ஒரு விசாரமும் காணாமையாலே திருவுள்ளம் வருந்திச் சிலநாள் தவிர்ந்திருந்து பார்ப்போமென்று தூதுகளையிடாமல் வாளாவிருந்தார். அப்போது ஆளவந்தார் அமுது செய்கையில் ‘தூதுகளையில்லாமற் போனதேன்?’ என்று தளிகை செய்பவரைக் கேட்க, ‘ஒருகிழவர் ஆறு மாதமாக நாடோறும் கொணர்ந்து கொடுத்துவந்தவர் இப்போது தவிர்ந்தார்’ என்று தளிகைக்காரர் கூற, ஆளவந்தார் அதுகேட்டு விஸ்மயப்பட்டு ‘அப்படியா? இனியொருகால் அவர் வந்தாராகில் நமக்குத் தெரிவிப்பது’ என்றருளிச் செய்துவைத்தார்.

மணக்கால்நம்பி மறுபடியும் ஆசைகொண்டு 'இன்னமுஞ் சிலநாள் பச்சையிட்டுப் பார்ப்போம்' என்று தூதுகொண்டு ஸமர்ப்பிக்க வெழுந்தருள், தனிகைக்காரர் ஆளவந்தார்க்குச் செய்தியறிவித்தவாறே அவரை உள்ளேபுக விடவேணும் என்று நியமனமாக, நம்பியும் உள்ளே சென்று நின்றார். ஆளவந்தார் நம்பியின் விலகிணை தேஜஸ்ஸைக் கண்டவாறே பரவசராய்த் தெண்டனிட்டு ஆஸனமளித்து 'தேவரீர் இத்தனைநாளாக நமக்குப் பச்சையிடுகிறது என்ன அபேஷைகொண்டு? அபேஷைதமானதை யறிவித்தால் யதாசக்தி ஸமர்ப்பித்துக்கொள்வேன்' என்றருளிச்செய்ய, நம்பியும் 'நமக்கு ஒன்றும்வேண்டா; நாம் உமக்குக் கொடுக்க வந்தோமேயன்றி உம்மிடத்துக் கொள்ளவந்தோமல்லோம்; உமது பூருவர்கள் தேடிவைத்த அர்த்தமிருக்கின்றது; அந்த நிதி கிடக்கிறவிடமும் நானறிவேன்; அதனை நீர் கைக்கொண்டருளுமளவும் நித்யமாக நான் இங்கே தடையொன்றுமின்றி வந்து போம்படி அப்பணையிடவேணும்' என்ன; ஆளவந்தாரும் அப்படியே வாசலில்தகையாதபடி கட்டளையிட, நம்பியும் அன்றுமுதல் கீதையின் செம்மைப்பொருள் தெரியும்படி பதினெட்டு அத்யாயமும் எடுத்துரைக்க, ஆளவந்தாரும் ஆரணஸாரமான கீதையின் உட்பொருள் கேட்டருளி திதே திதே ஆர்த்தி அதிகரிக்கப்பெற்று 'அப்பரம்பொருளை ஸாஷாத்தகரிக்குமுபாயமில்லையோ?' என்று நம்பியைக் கேட்க, நம்பியும் ஸாஷாத்தகரிக்கலாமுபாயமுண்டு என்று ஏகாந்தத்திலே சில ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களை ப்ரஸாதித்தருள், அதுகேட்ட ஆளவந்தார்க்கு, நெல்லுக்குப் பால் கட்டக்கட்டத் தலைவணங்குமாபோலே சரணுகதியின் சுவை நெஞ்சிலே படப்பட பரமாத்மநி அநுராகமும் இக்கொடிய ஸம்ஸாரத்தில் விராகமும் பிறந்ததாக, அந்தப் பரிபக்குவ நிலைமைக்குத் திருவுள்ளமுவந்த நம்பி இதுவே ஸமயமென்றுகொண்டு அவரைத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலேற அழைத்துக்கொண்டு சென்று பெரிய பெருமானை ஸேவிக்கப்பண்ணி, 'உமது பூருவர்கள் தேடிவைத்த மஹாநிதி இதுகாணும்' என்று காட்ட ஆளவந்தாரும் ஸேவித்து உள்ளம்பூரித்து, பழுதே பலபகலும் போயினவே! என்று இழந்த நாளைக்கு அநுதபித்துக் கண்ணுங்கண்ணீருமாய் அரங்கத்தம்மாளை யநுபவித்து *யதஹ ரேவ விர ஜேத் ததஹரேவ ப்ரவ்ரஜேத்* என்றதை யடியொற்றி ஸம்ந்யாஸாச்ரம ஸ்வீகாரம் செய்தருளி "அண்டர்கோனணியரங்க னென்னமுதினைக்கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே" யென்றுகொண்டு தென் திருவரங்கமே பதியாக வாழ்ந்து போந்தார்.

அப்போது, பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, திருமலைநம்பி, திருமலையாண்டான், திருக்கச்சிநம்பி, வானமாமலையாண்டான், தெய்வவாரியாண்டான் முதலான இருபது முதலிகள் ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆச்ரயித்து வாழ்ந்தார்கள்.

இவர்களெல்லாரும் வித்வான்களுமாய் தர்சனதுரந்தரர்களுமாயிருக்கிற காலத்திலே மணக்கால்நம்பி ஆளவந்தாரை நோக்கி 'வாரீர் ! இன்னமொரு ரஹஸ்ய விசேஷம் குருகை காவலப்பணித்திலே யுண்டு; அங்கே போய்க்கேளும்' என்றருளிச்செய்ய, அதற்கு ஆளவந்தார் 'அந்த ரஹஸ்ய விசேஷம் தேவரீர்க்கு

இல்லாதேபோவானேன்?' என்ன, நம்பியும் 'உமது பிதாமஹரான ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் அந்த விசேஷத்தை அப்பன் பக்கலிலேயே வைத்துப்போனார்' என்ன; ஆகில் அங்கே கேட்போமென்று ஸமய ப்ரதீக்ஷராயிருந்து கோயிலிலேயே தர்சனம் நிர்வஹித்து வந்தாராவந்தார்.

மணக்கால்நம்பி திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்த முதலிகள்—ஆளவந்தார், தெய்வத்துக்கரசுநம்பி, கோமடத்துத் திருவிண்ணகரப்பன், வங்கிப்புரத்தாச்சி முதலானோர். நம்பி இவர்களுக்கு அருளிச்செயல்களையும் மற்றுமுள்ள விசேஷார்த்தங்களையும் ப்ரஸாதித்தருளி *நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகும் நாள் அணித் தானவாறே * ஆளவந்தாரை நோக்கிப் பல ஹிதங்களுரைத்து 'உம்மைப்போலே ஒரு தர்சனப்ரவர்த்தகரை உண்டாக்கிக் கோயிலை விடாதேயிரும்' என்று நியமித்து உய்யக்கொண்டார் திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டே திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார். இவருடைய திருநகைத்திரம் மாசியில் மகம். இவரது தனியன். *அயத்ந தோ யாமுந மாத்மதாஸம் அலர்க்கபத்ரார்ப்பண நிஷ்க்ரயேண, ய: கீர்தவாந் ஆஸ்திதயௌவராஜ்யம் நமாமி தம் ராமமமேயஸத்வம் * என்பதாம்.

— ஆளவந்தார்வைபவத் தொடர்ச்சி —

குருகைகாவலப்பனிடத்திலே யோகரஹஸ்யம் பெறக்கடவீர்' என்று மணக்கால் நம்பி முன்பு நியமித்திருந்ததை நினைத்த ஆளவந்தார், அப்பன் யோகத்திலே யெழுந்தருளியிருக்குமிடமான கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேறச்செல்ல, அப்பனும் அங்கே ஒரு குட்டிச் சுவரிலே யோக நிரதராய் எழுந்தருளியிருக்க, அப்போது அவர்க்கு ஸமாதிபங்கம் பண்ணவொண்ணு தென்றெண்ணிய ஆளவந்தார் அந்தச் சுவர்க்கு இப்பால் நிற்க, யோகநிஷ்டரான அப்பனும் திரும்பிப்பார்த்து 'இங்குச் சொட்டைக்குலத்தார் ஆரேனும் வந்தாருண்டோ?' என்று கேட்க, 'உடனே ஆளவந்தார், அடியேன்! என்று எதிரே சென்று தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து 'அடியேன் இங்கு விடைகொண்டது தேவரீருக்குத் தெரியாதபடி பின்னே நிற்க, தேவரீர் அறிந்தது எங்ஙனே?' என்று கேட்க, அதற்குக் குருகைகாவலப்பனருளிச் செய்த வார்த்தை;—எம்பெருமானும் நானுமாக அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தால் பெரிய பிராட்டியார் திருமுலைத் தடத்தாலே நெருக்கியணைத்தாலும் அவளது முகத்தையும் பாராத ஸர்வேச்வரன் என் கழுத்தையழுக்கி நாலு மூன்றுதரம் நீரிருந்த பக்கமாக எட்டிப்பார்த்தான். அப்படி அவன் பார்க்கும்போது சொட்டைக் குலத்தார் ஆரேனும் வந்திருக்கவேணும் என்றிருந்தேன்காணும் என்றார். [ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளின் குலம் சொட்டைக்குலமெனப்படும். ஆழ்வார் பக்கலில் எம்பெருமான் பண்ணியிருந்த விசேஷ கடாஷும் அவர்க்குப் பிறகு ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் திருவம்சத்தில் பெருகத் தொடங்கிற்றென்பது இங்கு அறியத்தக்கது.]

அதுகேட்டு ஆளவந்தார் மிகவுகந்து 'அடியேனுக்கு இந்த யோகரஹஸ்யத்தை யருளிச்செய்யவேணும்' என்று அப்பன் ஸ்ரீபாதத்திலே விழுந்துகிடக்க, அவரும் அப்படியே செய்கிறோமென்று முடிபிடித்தெடுத்து "நம்முடைய சரீராவஸாநத்திலே சொல்லுகிறோம், வருகிறதைப் பூசத்தன்று அபிஜிந்முஹூர்த்தத்திலே

நமக்கு சரீராவஸாநமாம், அதற்கு 'முன்னாக எழுந்தருளவேணும்' என்று திருமுக மெழுதிக் கொடுத்தருள, ஆளவந்தாரும் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு கோயிலேற வெழுந்தருளிநார். அங்கு நம்பெருமாள் திருவத்யயனத் திருநாளிலே அரையர் ஸேவையில் * கெடுமிடராயவெல்லாம் * என்கிற திருவாய்மொழியை அரையர் ஸேவித்துக்கொண்டிருக்கையில் அந்த கோஷ்டியில் ஆளவந்தாரு மெழுந்தருளியிருக்க, *கடுவினை களையலாகும்* என்கிற பாட்டளவிலே 'எழிலணியனந்தபுரம் படமுடையரவிற் பள்ளியின்றவன் பாதங்காண நடமினோ நமர்களுள்ளீர்! நாமும்க் கறியச் சொன்னோம்'' என்பதை அரையர் ஆளவந்தார் திருமுக மண்டலத்தைப் பார்த்துப் பலகாலும் ஊன்றியுறுத்திப் பாட, ஆளவந்தாரும் இதைக் கேட்டருளி 'ஆழ்வார்களுடைய தமர்களிலே நாம் அந்வயிக்க வேண்டில் திருவனந்தபுரஞ் சென்று ஸேவித்து வர ப்ரப்தம்' என்று சொல்லிக்கொண்டே அப்போதே கோஷ்டியில் நின்று மெழுந்து பெரிய பெருமாள் பக்கலிலே விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுப் பயணகதியிலே திருவனந்தபுரத்திற் கெழுந்தருளி அனந்தபத்மநாபனை மங்களாசாஸனஞ்செய்து அங்கே வாழ்ந்துபோருகையில், முன்பு குருகைகாவலப்பன் யோக ரஹஸ்யோபதேசத்திற்காக நாளிட்டுக் கொடுத்திருந்த சிறுமுறியைப் பார்க்க நேர்ந்து எடுத்துப்பார்த்த வளவில், அதுவே நாளாக இருந்தபடியாலே துணுக் கென்று அலமந்து 'ஒரு புஷ்பக விமானம் பெற்றிலோமே' என்று சோகித் தெழுந்தருளியிருந்தார். பிறகு சிலநாள் கழித்துத் திருவரங்கப் பெருநகரிலே சென்று சேர்ந்து, இனிமேல் நம்முடைய தர்சனத்திற்கு ப்ரவர்த்தகராவார் ஆக்கொல்? என்று சிந்தை குடிகொண்ட சிந்தையரா யெழுந்தருளியிருந்தார், *

ஸ்ரீராமாநுஜர் வைபவம்

ஆதிசேஷன் ஸ்ரீ ராமாநுஜராக அவதரித்தல்

ஆளவந்தார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்த முதலிகளில் பெரிய திருமலைநம்பி யென்னுமாசிரியர் திருமலை திருப்பதியிலே திருவேங்கடமுடையானடிக்கீழ்க் கைங்கரியஞ் செய்துகொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றார். அவருடன் பிறந்த பெண்பிள்ளைகள் இருவர். அவர்களுள் ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியாரென்கிற மூத்தவள் ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஆஸூரி கேசவப்பெருமானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தாள். பெரிய பிராட்டியாரென்கிற இளையவள் மழலை மங்கலத்தில் கமலநயந பட்டரைத் திருமணம் புணர்ந்தாள். இவ்விருவரும் தம்தம் புக்ககங்களிலே வாழுகாலையில் ஆதிசேஷன் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தைத் தெருள் தருமா ஞாலமாக்குவதற்காக இந்திலவுலகத்திலே அவதரிக்கவேண்டி ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டியாருடைய திருமருவு கருவிலே புகுந்து *கலியுங்கெடுங் கண்டு கொண்மின்* என்ற ஆழ்வார் பாசுரத்தை ஸார்த்தகமாக்குவதற்கு சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை நன்னாளில் திருவவதரித்தனன். * அறுசமயச் செடியதனை யடியறுக்கவும், அடர்ந்துவரும் குதிட்டிகளை அறத்துறக்கவும், செறுகலியைச் சிறிதுமறத் தீர்த்து

விடவும், தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைக்கவும், மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய் மொழியவும், மாறனுரைசெய்த தமிழ் மறை வளர்க்கவும் அழகாரு மனந்தாழ்வான் அறமிகுநற் பெரும்பூதூரில் இங்ஙனே ஏழ்பாருமுய்ய வுதித்தருளின நன்னாளானது * ஆழ்வார்கள் தாங்களவதரித்த நாட்களிலும் வாழ்வானநாள் நமக்கென்று நாற்றிசையும் கொண்டாட நின்றது. இத்திரு நன்னாளின் சிறப்பை மணவாள மாமுனிகளின் ஒரு சீரிய செய்யுளினால் வெளியிட்டருளியுள்ளார்; அதாவது:—

“சங்கர பாக்கரயாதவபாட்டப்ரபாகரர் தங்கள் மதம்
சாய்வுறவாதியர் மாய்குவரென்று சதுமறை வாழ்ந்திடுநாள்
வெங்கலியிங்கினி வீறு நமக்கிலை யென்று மிகத் தளர்நாள்
மேதினி நஞ்சுமையாறு மெனத்துயர் விட்டு விளங்கிய நாள்
மங்கையராளி பராங்குச முன்னவர் வாழ்வு முளைத்திடு நாள்
மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை மற்று முவந்திடுநாள்
செங்கயல் வாவிகள் சூழ்வயல் நாளுஞ்சிறந்த பெரும்பூதூர்
சீமானினையாழ்வார் வந்தருளிய நாள் திருவாதிரை நாளே.”

என்பதாம்.

அவதாரஹஸ்ய சிந்தனம்

இங்ஙனம் தோன்றிய பேராசிரியர் ஆதிசேஷனுடைய அபராவதாரமென்றும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் ப்ராதுர்ப்பாவமென்றும் விஷ்வக்ஸேநருடைய தோற்றமென்றும் இப்படிப் பலவாருகப் பெரியோர் பணிப்பர். நூற்றந்தாதியில் * அடையார் கமலத்தலர் மகள் கேள்வன் கையாழியென்னும் படையோடு நாந்தகமும் படர் தண்டும் ஒண்சார்ங்க வில்லும் புடையார் புரிசங்கமுமிந்தப் பூதலங் காப்பதற் கென்றிடையே யிராமானுச முனியாயினவிந்நிலத்தே* என்னும் பாசுரத்திலும், *ப்ரதயந் விமதேஷு வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே* என்ற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தியிலும் ஸ்வாமி பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் திருவவதார மென்னும் விஷயம் காட்டப்பட்டுள்ளது. *விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத்* என்கிற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தியொன்றில் விஷ்வக்ஸேநாவதாரமென்னும் விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது. திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதார மென்னும் விஷயத்தைப் பற்பல ஆசிரியர்கள் பேசியுள்ளார்கள். ஸ்வாமியின் அந்தரங்க சிஷ்யர்களில் ஒருவரான திருமலை அனந்தாழ்வான் தாமருளிய வேங்கடாசல இதிஹாஸமாலா* என்னும் திவ்யக்ரந்தத்தில் திருவனந்தாழ்வானே ஸ்ரீராமானுஜராகத் திருவவதரித்தானென்பதை மிக விரிவாக அருளியுள்ளார். *சூழ்மயாம் பூதபூர்யாம் அதிதரணிதலம் சேஷ ஆவீர்ப்பூவ* இத்யாதிகள் காண்க. எம்பெருமான் தனது அத்தாணிச் சேவகனும் படுக்கையுமான திருவனந்தாழ்வானை நோக்கி நீ நிலவுலகத்தற சென்று பிறந்து எவ்வுயிரையும் ஸம்ரக்ஷிக்கக் கடவை என்று நியமித்தருள, அந்த நியமனத்தைச் சிரமேற்கொண்ட ஆதிசேஷன் சித்திரை மாதத் திருவாதிரையன்று ஸ்ரீகேசவ ஸேவயாஜிகளுக்குப் புதல்வராகப் பிறந்தானென்பது அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகளின் பொருள். இப்படியே மற்றொரு சிஷ்யரான வடுகநம்பி யருளிச்செய்த ச்லோகருப

மான யதிராஜவைபவ க்ரந்தத்தில் *சேஷம்சக: கேசவ யஜ்வதேவ்யாம்* என்றுள்ளது. வேதாந்த தத்துவப் பொருள்களை நிலைநாட்டுதற்காகவும் துர்மதங்களைத் தெரிவிப்பதற்காகவும் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்சபூதராய்த் தேஜோநிதியான ஒரு மஹான் கேசவ ஸோமயாஜிகளின் தேவியாரிடத்தில் அவதரித்தார் என்பது இந்த ச்லோகத்தின் பொருள். இவ்வடுகநம்பிகள் தாமே அருளிச்செய்த ஸ்ரீராமாநுஜ அஷ்டோத்தர சதநாம ஸ்தோத்ரத்தில் *பேளத்தவாந்த ஸஹஸ்ராம்க: சேஷரூப ப்ரதீச்சக: * என்பது இருபத்துமூன்றாம் ச்லோகம். எம்பெருமானுடைய பூர்ண கடாஷை பாத்ர பூதராய் அவர் திறத்துத் தேவுமற்றறியாதே யீடுபட்டிருந்த மஹா ப்ராஜ்ஞரான கருடவாஹந பண்டிதர் பணித்த தீவ்யஸூரிசரித மென்னும் மஹா காவ்யத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜவைபவம் சொல்லுமிடத்து *பேளஜங்கம் வபுரஹாய சேஷபோகீ யத்ரூபம் த்ரிபுவநவந்திதம் ஜகாம் * [திருவனந்தாழ்வான் தனது உரகவுடலை விட்டொழித்து இராமாநுச முனியாந்திருவுருவத்தை யடைந்தான்] என்றும், மேலே யாதவப்ரகாசனை நோக்கி ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு கூறினதைக் கூறுமிடத்து “உமது பக்கத்திலிருப்பவரும் லோக ஸம்ரக்ஷணர்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்சமாக வந்து திருவவதரித்தவனுமான [ராமாநுஜ னென்கிற] இந்த மஹானிடத்தில் நான் அஞ்சுகின்றேன்’ என்றும் சொல்லப்பட்டது. வேதாந்தவாரியர் திருவடியான ப்ரஹ்மதந்த்ர ஜீயர்பணித்த தீவ்யஸூரி ஸ்தோத்ரத்தில் *சைத்ரார்த்தா ஸம்பவம் விஷ்ணோ: தர்சநஸ்தாப நோத்ஸுகம், துண்டரமண்டலே சேஷமூர்த்திம் ராமாநுஜம் பஜே* [எம்பெருமானுடைய தர்சனத்தை ஸ்தாபித்தருளச் சித்திரை மாதத் திருவாதினையில் தொண்டைநாட்டில் அவதரித்த ஆதிசேஷமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீராமாநுஜரைத் தொழுகின்றேன்] என்று சொல்லிற்று. இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் *நல்லார் பரவு மிராமாநுசன்* என்ற எண்பதாம் பாசுரத்தின் பிள்ளை லோகஞ்சீயர் வியாக்கியானத்தில் *அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ் து தத:பரம், பலபத்ரஸ் த்ருதீயஸ்து கல்ௌ ராமாநுச: ஸ்மருத: * என்கிற ஆர்ஷவசனம் உதாஹ்ருதமாகக் காண்கிறது.

இங்ஙனே பல ஆசிரியர்கள் ஸ்வாமியை ஆதிசேஷாவதாரமாக அருளிச்செய்திருக்க, நூற்றந்தாதியிலும் யதிராஜஸப்ததியிலும் பஞ்சாயுதாவதாரம் விஷ்வக் ஸேநாவதாரம் என்றிப்படி அருளிச்செய்தது ஏன்? என்று சங்கை தோன்றும்; இதற்குப் பெரியார் பகரும் ஸமாதானமாவது—சரித்திர நூல் என்பது வேறு, ஸ்தோத்ரநூல் என்பது வேறு. சரித்திரநூல்களில் அவதார ரஹஸ்யம் உள்ளது உள்ளபடி உரைக்கப்படும். ஸ்தோத்ர நூல்களிலோவென்னில் கவிகளின் புத்தி சம்த்காரத்திற்குத் தக்கபடியும் ஆசிரியரின் ப்ரபாவ விசேஷங்களுக்கு ஏற்றபடியும் பலவகையான வர்ணனைகள் இருக்கக்கூடும். சரித்திர நூல்களால் அறுதியிடப் படுகிற அவதார ரஹஸ்யதத்துவங்களை ஸ்தோத்ர நூல்களிலுள்ள உக்திகள் உபமர் த்திக்கமாட்டாவென்று.

நாமகரணமும் சாஸ்தராப்யாஸமும் க்ருஹஸதாச்ரமப்ரவேசமும்

ஆஸூரி கேசவப்பெருமாள் இங்ஙனே தமக்குத் தோன்றிய திருக்குமார்க்கு யதாவித ஜாதகம் செய்தருளினார். இச்செய்தியைப் பெரியதிருமலைநம்பி கேட்

டருளிப் பரமஸந்தோஷத்துடனே திருமலையில் நின்றும் ஸ்ரீபெரும்பூதாரேற வெழுந்தருளி ஸர்வ லக்ஷணஸம்பந்தமான திவ்யசிசுவின் முகவொளியைக் கண்டு வியந்து உள்ளம் பூரித்துப் பன்னிரண்டாம்நாளில் 'ஸ்ரீராமாநுஜன்—இளையாழ்வான்' என்று நாமகரணஞ் செய்தருளினர். மற்றும் அந்நப்ராசன சௌளோபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்களுமெல்லாம் காலகாலங்களிலே நடைபெற்று "சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லா வறநெறியாவுந்தெரிந்தவன்" என்று அமுதனார் நூற்றந்தாதியிலருளிச் செய்கிறபடியே ஸாங்கோபாங்க ஸகல வித்யா பாரங்கதராய் ப்ராப்த காலத்திலே க்ருஹஸ்தாச்சரமத்தையும் ஸ்வீகரித்து, பெருமாள் கோயிலுக்கருகான திருப்புட்குழியிலே யாதவப்ரகாச னென்பானொரு ஏகதண்டி-ஸம்ந்யாஸி பூர்வபக்ஷ வேதாந்த க்ரந்த ப்ரவசனம் செய்துபோருகிருரென்று கேட்டு இளையாழ்வார் தாமும் அங்கே யெழுந்தருளி அவர்பக்கல் ச்ரோதாவாய் அந்வயித்திருந்தார்.

கோவிந்தபட்டருடைய வரலாறு (எம்பாரைப்பற்றி)

இப்படி யாதவப்ரகாசரிடத்தில் ஸ்வாமி வேதாந்தச்ரவணம் செய்துகொண்டிருக்கையில் மழலைமங்கலத்திலிருந்து ஸ்ரீகோவிந்த பட்டரென்கிற ஆசிரியரும் ஸஹாத்யாயியாக ஸ்வாமியோடே வந்து சேர்ந்தார். இவரே எம்பார் என்று ப்ரஸித்திபெற்றவர். ஸ்வாமியின் மாதுலரான திருமலைநம்பிக்கு இரண்டு ஸஹோதரிகளென்றும் ஒரு ஸஹோதரி மதுரமங்கலமென்னும் அக்ரஹாரத்தில் வாழ்க்கைப் பட்டிருந்தாளென்றும் கீழே சொன்னோம். தை மாதத்துப் புனர்வஸு நக்ஷத்திரத்தில் இப்பிராட்டி யின்ற புதல்வரே எம்பாரென்கிற கோவிந்தபட்டர். இவர் ப்ராப்தகாலங்களிலே உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்கள் பெற்று வேத வேதாங்கங்களை யதிகரித்து மஹாவித்வானாயிருந்தார். ஸ்வாமிக்குத் சிறியதாயார் திருக்குமாரரான விவர், திருப்புட்குழியில் தமையனார் யாதவப்ரகாசரிடத்தில் வேதாந்தமதிகரிக்கிருரென்று கேட்டுத் தாமுங்கூட அதிகரிக்க விரும்பி அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தாராயிற்று.

யாதவப்ரகாசர் அபார்த்தங்கள் கூறுதல்

யாதவப்ரகாசர் மாயாவாதிமதஸ்தராகையாலே வேதாந்தவாக்கியங்களுக்குப் பல விடங்களில் பொருந்தாத பொருள்களை ப்ரவசனம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவற்றைக் கேட்கும்போது பரிதாபம் பொறுக்கமுடியாததாயிருக்கும். 'பொருந்தும் பொருள் இதுவன்றோ' என்று தாம் எடுத்துரைப்பதுண்டு. அப்போது ஹுங்காரம் பண்ணிநிற்பார் யாதவர். இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் *கப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷிணீ* என்கிற ச்ருதிவாக்யத்திற்குப் பொருள் கூருநின்ற யாதவர் "குரங்கின் ப்ருஷ்டம்போல் சிவந்த கண்கள்" என்று இகழ்வான பொருளைச் சொல்ல, அது கேட்டுச் சிறிதும் பொறுக்ககில்லாத ஸ்வாமி மிக உஷ்ணமான கண்ணீர் பெருக நின்ற 'கப்யாஸ மென்பதற்கு இப்படியோ பொருள் கூறுவது? கம்பிராம்பஸ் ஸமுத்தூத-ஸும்ருஷ்டநாள்-ரவிகர விகஸிதமானதோர் செந்தாமரைப் பூப்போன்ற

திருக்கண்கள் படைத்தவன் என்றன்றோபொருள்' என்று வ்யுத்தத்திகளை விசதமாகக் கூறி உபபாதிக்க, அதுகேட்ட யாதவர் மிகச்சினந்து 'நாம் சொன்னபடியே கேட்டுக்கொண்டிருக்க முடியுமானால் வாசித்திரும்; இல்லையாகில் விட்டுப்போம்' என்ன, ஸ்வாமியும் சிந்தை கலங்கி விலகியிருந்தார்.

ஸ்வாமியை மாய்க்கும் விரகுபார்த்தல்

இப்படியிருக்கையில் அந்த யாதவப்ரகாசருக்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. அதாவது - இந்த ராமாநுஜன் விலக்ஷணமான மேதையும் அந்யாத்ருசமான ப்ரதிபையும் பொலிய நின்றான்; இவனால் அத்வைத தர்சனம் குன்றும்போலும்; ஆகவே இவன் முடியும் விரகு செய்வது நன்று - என்று. இதைப்பற்றி பலவாறு ஆலோசிக்கையில் இவ்வினையாழ்வானைக் கங்கையில் மணிகர்ணிகையிலே தள்ளி ம்ருத்யுவசமாக் துவதே பாதகமற்ற பணியென்று அறுதியிட்டு, ஒருநாள் ராமாநுஜரை வரவழைத்து 'நீர் இல்லாமல் எங்களுக்கு ஆற்றவொண்ணாதா யிருந்தது; முன்போல வந்திருந்து மனமொத்து வாசித்து க்ரந்தத்தை அவிச்சிந்நமாக நடத்திப்போரும்' என்று ஸதுபாயமாகச் சொல்லி ஸ்வகோஷ்டியிலே சேரவிட்டுக் கொண்டு பாட ப்ரவசனம் நடத்திவந்தார் யாதவர். ஏற்கெனவே தாம் எண்ணியிருந்தபடி நிறைவேற்றிக் கொள்ளுவதற்காக ஒருநாள் கோஷ்டியிலே கங்கா யாத்திரைப் புறப்பாட்டை பிரஸ்தாவித்து ஸ்வாமியுட்பட எல்லாருமிசைந்தவாறே ஸபரிவாரராய்ப் புறப்பட்டார் யாதவர். இனையாழ்வானும் கோவிந்தப்பட்டரும் கூடவே செல்லாநின்றார்கள். கடுகவே யாத்திரை நடவாநிற்கையில் விந்தய ப்ரதேசத்திலே போம்போது சில இங்கிதங்களாலே இந்த யாத்திரையின் நிமித்த மின்னதென்றுணர்ந்த கோவிந்தப்பட்டர் ஓரிடத்திலே இனையாழ்வாரும் தாமுமாய்ப் பின்தங்கி நின்று செய்தியை ரஹஸ்யமாக ஸ்வாமிக்குத் தெரிவித்து அகன்று போம்படி ஸூசிப்பிக்க, ஸ்வாமியும் அங்கு நின்றும் அப்போதே தனியே மீண்டெழுந்தருளினார். [யாதவப்ரகாசர் செய்தியைப் பிறகு சொல்வோம்.]

ஸ்வாமி ஓரிரனிலே கச்சிப்பதி சேர்தல்

நிர்ஜனமும் நிர்ஜலமுமான நீர் காட்டிலே பிரிந்துதிரும்பின ஸ்வாமி அவ் வழியை விட்டுக் குறுக்கே நெடுந்தூரஞ்சென்று ஒரு மரத்தடியிலே நின்றுபார்க்க, கண்ணுக்கெட்டினவளவு *அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை* என்னும்படியான நிலைமையாய் ஒருவரும் துணையின்றிக்கே *ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க்கடலு ளழுந்தும் நாவாய்போல் துளங்கி நின்று வழிதிகைத்து நிற்கையிலே, எம்பெருமான் இப்படிப்பட்ட பரமஸாத்விகர்களை விட்டுக்கொடுக்க மாட்டாதானெருவனாகையாலே இவர்க்குத் துணைசெய்ய விரும்பி ஒரு வில்லியின் வேடம்பூண்டு வாளும் வில்லுங்கொண்டு மனைவியுடனே முன்னே வந்து தோன்ற, ஸ்வாமியும் அந்த தம்பதிகளைக்கண்டு கலக்கந்தீர்ந்து உள்ளம் தேறிநின்று 'நீங்கள் எங்கு நின்றும் வருகிறீர்கள்? எங்கே போகிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் விடை கூறினதாவது—நாங்கள் உத்தரதேசத்து ஸித்தாச்சரமத்தில் நின்றும் வருகிறோம்; ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்திரத்தை நோக்கிச் செல்கின்றோம்—என்று. அது கேட்டு

மகிழ்ந்த ஸ்வாமி 'ஆகில் நானும் உங்களுடனே அவ்விடத்திற்கு வர நினைக்கின்றேன்; எனக்குத் துணையாயிருக்கமுடியுமோ?' என்று கேட்க, நல்லது, அப்படியே யாகலாம் என்று அவர்கள் சொல்லி முன்னடியிட ஸ்வாமியும் அவர்களைப் பின் செல்ல விந்தியாடவி நீங்கி மாலைப்பொழுதாயிற்று. அப்போது ஓரிடத்திலே தங்கி அறுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு நெடுந்தூரம் நடந்து சென்று பின்பு நள்ளிருளாயிருந்ததனால் மேலே வழி நடந்து செல்லமாட்டாமல் அங்கே அவர்களோடு கூடவே உபவாஸமாகத் தங்கியிருந்தார் ஓர் மரத்தடியின் கீழ்.

ஸ்வாமி கச்சிப்பதி சேர்தல்

அப்போது வில்லியின் மனைவி தாஹம் மேலிட்டுத் தண்ணீர் தண்ணீரென்று கணவனிடம் கூற, அவனும் "இப்போது தண்ணீர் கிடைக்கவில்லையே; சிறிது போது ஆறியிரு; விடிந்தவாறே நல்ல மதுரமான தீர்த்தம் கிடைக்கும்" என்று சொல்லித் தேற்றினான். அப்போது ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் மிகவும் வருத்த முற்றது. ஐயோ! நமக்கு மஹோபகாரிகளான விவர்களுக்கு நாம் விடாய் தீர்க்கும் படியான தேசமாக இல்லையே! என்கிற நிர்வேதத்தோடேயே சிறிதுபோது திருக்கண் வளர்ந்திருந்தார். பின்பு கனவிருளகன்று கீழ்வானம் வெள்ளென்று காலையம்பொழுதானவாறே மூவருமெழுந்து வழி நடக்கத்தொடங்க, அந்தத் தம்பதிகளிருவரும் அருகே ஒரு கிணற்றங்கரையிலே அமைத்துக்கொண்டு போய் விட்டு இவரைப் பார்த்து 'அருள்முகிலே! மிகவும் விடாய்த்திருக்கின்றோம்; இக் கிணற்றிலே யிறங்கி ஒருகை அள்ளித் தீர்த்தம் தருவீராக' என்ன, அவரும் உடனே கிணற்றிலிறங்கி இரண்டு திருக்கையாலும் தீர்த்தம் வாரியெடுத்து மூன்றுதரம் கொடுக்க, அவர்களும் வாங்கி விடாய்தீர்ப் பருகி உருக்காட்டாதேயொளிக்க, இவரும் கரையேறி வந்து பார்த்தவாறே எங்குந்தேடியும் அவர்களைக் காணாமல் சுற்றிலுங் கூப்பிட்டுத் திசைகளையுற்றுப் பார்க்கையில் மாடமாளிகைகளும் கோபுரங் களும் விசேஷஜன ஸஞ்சாரங்களும் காணப்பட முன்னே, தோற்றின சிலரை நோக்கி இவ்விட மெவ்வுரென்று கேட்க, 'புண்யகோடி விமானம் முன்னே தோற்ற நிற்க எவ்வுரென்று கேட்பதென்கொல்? இது சாலக்கிணறன்றோ, கச்சிப்பதி யன்றோ' என்று அவர்கள் சொல்ல, ஸ்வாமி மிகவுமாச்சரியப்பட்டு வழித்துணையான வில்லிக்கைப் பெருமானும் பிராட்டியுமாக ப்ரதிபத்திபண்ணி என்கொலம்மான் திருவருள்கள்! என்று தலைசீய்த்து *உருக்காட்டாதே யொளிப்பாயோ? என்று பலவாறு கூறிப் புலம்பி ஒருவாறு உள்ளந் தேறியெழுந்து சென்று தென்னத்தியூரர் கழலிணைக்கீழ் ஸேவித்து அப்பெருமானது திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காக நித்தியமும் சாலைக்கிணற்றில் நின்றுத் திருவாராதனத்திற்குத் தீர்த்தங்கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து வாரா நின்றார். (சாலைக்கிணறு, சாலக்கிணறு—இரண்டுமொக்கும்.)

யாதவப்ரகாசரது மேற் செய்தி

இளையாழ்வார் செய்தி இங்ஙனையிருக்க இனி யாதவப்ரகாசருடைய செய்தி கேண்மின்; நடுவழியிற் பிரிந்துபோன இளையாழ்வாரும் கோவிந்த பட்டரும் வரக் காணாமையென்று யாதவர் திரளுடனே ஓரிடத்திலே தங்கி யெதிர்பார்த்திருக்க, சிறிதுபோது கழித்து கோவிந்தபட்டர் வந்துசேர, 'வந்தீரோ? இளையாழ்வார்

எங்கே?' என்று அவரைக்கேட்க, 'அவரை நான் காணவில்லையே' என்று கூற, யாதவர் சில சிஷ்யர்களை இங்குமங்கும் போகவிட்டுத் தேடிப் பார்க்கச்சொல்ல, அவர்களும் தேடிப்பார்த்துக் காணாமல், ஐயோ! காட்டிலே என்ன தீங்கு வந்ததோ வென்று அனைவரும் வியாசுலராய், பகவத் ஸங்கல்பப்படி யாகிறதென்று சொல்லிக் கொண்டே மேலே நடந்து சென்று வழியடைவே கங்கைக்கரை சேர்ந்தார்கள்.

கோவிந்தபட்டர் லிங்கங் கொணர்தல்.

ஒருநாள் கோவிந்தபட்டர் கங்கையில் நீராடுகையில், அவரது கையிலே ஒரு லிங்கம் வந்துசேர, வியப்படைந்து இஃது என்னென்று யாதவர்க்குக் காட்ட, அதற்கு அவர் பரம ஸந்தோஷத்துடனே 'நீர் தைவஜ்ஞராகையாலே கங்கா ஸ்நாநபலன் கைசேர்ந்தாற்போலே கங்காதரக் கடவுளே கைபுதுந்தபடி காணும்' என்று சொல்லி இவரிடத்திலே விசேஷ ப்ரதிபத்தியுடனிருந்தார். அன்று முதல் எல்லாரும் கோவிந்தபட்டரை உள்ளங்கை கொணர்ந்த நாயனார் என்று பேரிட்டழைக்கத் தொடங்கினார்கள். [உள்ளங்கை குளிர்ந்த நாயனார் என்பாருமுளர்.]

யாதவரும் கங்காஸ்நாநம் பண்ணி யாத்திரையை முடித்து மீண்டு ஸ்ரீஜகந் நாதம் அஹோபிலம் வழியாக வர, கோவிந்தர் இந்த லிங்கத்தை ஒரு உசித ஸ்தலத்திலே பிரதிஷ்டை செய்வித்து வருகிறேன் என்ன, அவரும் அப்படியே செய்யுமென்று விடை கொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தாம் பரிவாரங்களுடனே பெருமாள் கோயிலேற வந்து சேர்ந்தார். கோவிந்தரும் தம்முடைய ஜன்மபூமியான மழலை மங்கலஞ் சென்று சேர்ந்து அந்த லிங்கத்தை அங்கே பிரதிஷ்டிப்பித்து, பிறகு காளஹஸ்தியென்கிற சிவஸ்தலத்திலே சென்று அவ்விடத்திலே சிவபிரானுடையவும் சைவர்களுடையவும் பஹுமானங்களைப் பெற்று அங்கே ஆலப வழிபாடு செய்பவர்களுள் தலைவராய் நின்றார்.

யாதவப்ரகாசரும் ராமாநுஜரும்

ஸ்ரீ காஞ்சீபுரியிலே யாதவர் இளையாழ்வாரைக்கண்டு வியந்து மகிழ்ந்து 'வாரீர்! விந்த்யாடவியிலே உம்மைக் காணுமையாலே பலவாறு அதிசங்கித்துக் கனக்கக் கேலித்திருந்தோம்; எப்படியோ சுகமாக வந்து சேர்ந்தீரே! இவ்வளவு காணப்பெற்றோமே!' என்று குரல் தழுத்துக்கூற, இவரும் வந்துசேர்ந்த வரலாற்றை [வில்லிகளின் செய்தியை] உள்ளபடியே யுரைக்க யாதவருங்கேட்டு இவருடையபடி லோகவிலக்ஷணமா யிருந்ததென்று உகந்து அவ்விராமாநுசனை மீண்டும் ஸ்வகோஷடியிலே கூட்டிக்கொண்டு க்ரந்த ப்ரவசநம் நடத்தி வாரா நின்றார்.

ஆளவந்தார் கச்சிக் கெழுந்தருளி மீளுதல்

யாத்திரை யடைவாகக் காஞ்சீபுரியில் நின்றும் நம்பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு இரண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் சென்று பெருமானைத் தொழுது ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே ஸேவித்து நிற்க, அவரும் வார்த்தா ப்ரஸங்கத்திலே பெருமாள் கோயிலில் விசேஷங்கள் என்னென்று கேட்க, அவர்களும் இளையாழ்வாருடைய ஞ்ரன்பு

பெருமை முதலிய வைபவங்களையும், *கப்யாஸஞ்சீ முதலானவற்றிலே யாதவ ப்ரகாசரை மேலிட்டுப் பொருள்பணித்த வகைகளையும் எடுத்துரைக்க, ஆளவந்தார் உள்ளம் பூரித்து, இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இவ்விருள் தருமாஞாலத் திலும் இப்படி யொருமஹாநுபாவர் தோன்றப் பெறுவதே! என்று வியந்து அப் பொழுதே அவரைக் காணவேணுமென்னும் ஆவலுடனே திவ்யதேசங்களை மங்களாசாஸனஞ் செய்துகொண்டே கச்சிப் பேரருளாளன் ஸன்னிதிக்கெழுந் தருளித் திருமலையிலே மங்களாசாஸனஞ் செய்து கீழே திருப்புற்றினருகே திருவனந் தாழ்வானையும் கரியமாணிக்கப் பெருமானையும் ஸேவியா நிற்க, அங்கே யாதவ ப்ரகாசர் தம் திரளுடனே பெருமானை ஸேவித்து அவ்விடத்தே ப்ரதக்ஷிணமாக வாராநிற்க, ஆளவந்தார் தம் அருகேயிருந்த திருக்கச்சி நம்பியை நோக்கி 'இத்திர ளிலே இளையாழ்வார் யாவர்?' என்று கேட்க, அவரும் 'அதோ சிவந்து நெடுகி ஆஜாநுபாஹுவாய் வருகிறவர் என்று காட்ட, ஆளவந்தாரும் திருவுள்ளம் பூரிப்பக் குளிர நோக்கியருளி *ஆம் முதல்வனிவன்* என்று விசேஷ கடாக்கை செய்தருளி, பேரருளாளப் பெருமானை நோக்கி *யஸ்ய ப்ரஸாதகலயா* என்றொரு ச்லோகத்தால் இளையாழ்வார் நம்தர்சநஸ்தாபகரம்படி அருள் புரிகைக்காகச் சரணாகதிசெய்து அப்போது இளையாழ்வார்க்கு ஒரு நல்வார்த்தை சொல்ல அவஸரம் காணாமையாலே மீண்டும் முதலிகளும் தாமுமாகக் கோயிலேற வெழுந் தருளினார்.

ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு காட்டின ராமாநுஜர் பெருமை

அக்காலத்தில் கச்சிநகர்ப் பல்லவ மன்னனுடைய பெண்பிள்ளையை ப்ரஹ்ம ரக்ஷஸ்ஸு பிடிக்க அதற்கு ஒருபடியாலும் பரிஹாரம் காணாமல் யாதவப்ரகாசர் சிறந்த மந்த்ரவாதி யென்றுகேட்டு ராஜபுருஷர்கள் இவரிடம் வந்து செய்திசூற, இவரும் அந்த ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்யை நான் போகச் சொன்னதாகச் சொல்லுங்கோ ளென்று நியமிக்க அவர்களுஞ் சென்று அப்படியே சொல்ல, நான்தான் அவனைப் போகச்சொன்னதாகச் சொல்லுங்கோளென்று ப்ரஹ்ம ரக்ஷஸ்ஸு திரஸ்காரமாகச் சொல்லிவிட அஃதுணர்ந்த யாதவர் சீற்றங்கொண்டு தம் திரளுடனே அரசன் மனையிலேவந்து மஹாமந்த்ரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸருகில் நின்று முஷ்டிபிடிக்க. ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸும் முடக்கினகாலை நீட்டி, 'அடா யாதவா! நீ ஜபிக்கிற மந்த்ரம் நானறியேனோ?' என்று அந்த மந்திரத்தையுஞ் சொல்லி 'அப்பா உன் பிறப்பு வரலாறு நான் சொல்லுகிறேன் கேளாய்; நீ மதுராந்தகத்து ஏரிக்கரையிலே யிருப்பதொரு புற்றிலே ஓர் உடம்பாய் இருந்தாய்; கோயில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமலைக்கெழுந்தருளும்போது அங்கே நீராடி யமுதுசெய்கிற விடத்திலே சிந்தின ப்ரஸாதத்தையும் தீர்த்தத்தையும் நீ உட்கொள்ளப் பெற்றாய்; அதனால் வித்வானான ஜன்மம் பெற்றனை. நானோ முற்பிறப்பில் அந்தணனாயிருந்து அரிய பெரிய வேள்வி நிகழ்த்தினவன்; உன் மந்திரத்திற்கா நான் போவேன்? உன் பக்கலில் வீற்றிருக்கின்ற ஆதிசேஷாம்சமான இளையாழ்வார் போகச்சொன்னால் போவேனத்தனை' என்று சொல்லிற்று. அதுகேட்ட யாதவர் முகத்தில் தேசுசூன்றி இளையாழ்வாரை நோக்கி நீர்தாம் போகச்சொல்லும் என்று

கூற, அப்படியே ஸ்வாமி நியமிக்க, 'உமது திருவடித் தாமரைகளை என் தலைமீது வைத்தாலொழியப் போவேனல்லேன்' என்று சொல்லி அப்படியே ஸ்வாமி திருவடிகளைச் சிரமேற்கொண்டு மகிழ்ச்சியெய்தி தெண்டனிட்டு இதோ போகிறேனென்று சொல்லிக்கொண்டே, போனமைக்கு ஓரடையாளங்காட்டிப் போயற்றது. யாதவரும் இளையாழ்வாரை மிகவும் புகழ்ந்து கொண்டாடிக் கொண்டே மடம் சென்று சேர்ந்தார்.

ஸ்ரீரங்கத்தில் ஆளவந்தாருடைய சிந்தனை

நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் ஆளவந்தார் திருவாய்மொழி காலக்ஷேபம் நிர்வஹித்தருளாநிற்கையில் * ஒன்றுந்தேவிலே * இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீருமென்கிற பாசுரம் நடவாநிற்க, 'நமக்குப் பின்பு இத்தர்சனம் நிர்வஹிப்பாரொருவரையும் காணப்பெற்றிலோமே!' என்கிற விசாரம் அப்போது அதிகமாகி இளையாழ்வாரிடத்திலே திருவுள்ளஞ்சென்று 'இவரை யாதவ ப்ரகாசனோடே உறவறுத்து நம்மோடே சேர்க்கும் உபாயமொன்றில்லையே!' என்று கோஷ்டியிலே நிர்வேதத்தோடே யருளிச்செய்து பின்னையும் பேரருளாளனைக் குறித்து திக்கு நோக்கி அஞ்சலி செய்து "ஏற்கெனவே அடியேன் பண்ணின ப்ரபத்தியை ஸபலமாக்கி யருளவேணும்" என்று மிகவும் வேண்டினார்.

ராமாநுஜர் யாதவரை விட்டு விலகித் திருக்கச்சிநம்பிக்கு அணுக்கராயிருத்தல்

ஆளவந்தாருடைய அந்தரங்க ப்ரபத்தி விரைவில் பலிக்கவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டபடியால் ஒருநாள் யாதவப்ரகாசருக்கும் இளையாழ்வார்க்கும் உபநிஷதர்த்த விசாரத்தில் போராட்டம் வலுத்தது. அன்று விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தக் கோட்பாட்டை ஸ்வாமி வெகு அற்புதமாக எடுத்து உபந்யஸிக்க வாய்த்தது. அப்போது யாதவர் ப்ரத்யாக்க்யான மொன்றும் பண்ணமுடியாத தன்மையினால் அளவிறந்த சீற்றங்கொண்டு 'இன்று தொடங்கி நீர் என்னிடம் வாசிக்க வேண்டா; உம்முடைய புத்திக்குத் தகுதியானவிடத்தே சென்று வாசித்துக்கொள்ளும்' என்று மறுத்துவிடவே, இதையே சுபநிமித்தமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி உவந்தவள்ளத்தரான இளையாழ்வார் தமது திருத்தாயார் பக்கலிலே இச் செய்தியைத் தெரிவிக்க, அவளும் நெஞ்சு கனிந்து 'பிள்ளாய்! இதுகாறும் வாசித்தது போதும்; திருக்கச்சி நம்பிகள் பேரருளாளப் பெருமானுக்கு அணுக்கராயிரா நின்றார்; அவரை யநுவர்த்தித்துக் கொண்டு அவர் சொல்வழுவாது ஒழுகுவது பாங்கு' என்று நியமிக்க, ஸ்வாமியும் அப்படியே நம்பிகளை அடிபணிந்து அவருடைய நியமனத்தினால் பண்டுபோல சாலக்கிணற்றில் நின்றும் நாடோறும் ஒரு குடம் திருமஞ்சனம் கொணர்ந்து தேவப் பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்து வருபவராயிருந்தார்.

ராமாநுஜரை ஸ்ரீரங்கத்திற்கழைத்துச்செல்லப் பெரியநம்பி வருத்தல்

கோயிலில் ஆளவந்தார் திருமேனி நோவு சாத்தி "சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான் இனியுனது வாயலகிலின்னடிகில் வைப்பாரை நாடாயே" என்ன

வேண்டும்படியான நிலைமை யெய்தியிருந்தார். அப்போது ஸ்ரீ காஞ்சீபுரியில் நின்றும் யாத்திரை யடைவே அவ்விடத்திற்கு வந்த இரண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை நோக்கி இளையாழ்வாருடைய செய்தி என்னவென்று விசாரிக்க, ஸ்ரீ ராமாநுஜர் சில நாளாக யாதவப்ரகாசரை வெறுத்து விட்டிட்டுத் திருக்கச்சி நம்பி பக்கலிலே ப்ரவணராய்த் தேவப்பெருமானுடைய கைங்கரியத்திலே ஊன்றி யிருக்கிறாரென்று அவர்கள் சொல்லக்கேட்டு ஆளவந்தார் மிகவும் திருவுள்ளமுகந்து தம்முடைய அந்தரங்கப்ரபத்தியைப் பேரருளாளன் விரைவிலேயே ஸபலமாக்கியருளின படிக்கு உவந்து தமது அந்தரங்க சிஷ்யரான பெரிய நம்பியையழைத்து இச்செய்தியைச் சொல்லி 'நீர் சடக்கெனத் தென்னத்தியூரர் கழலிணைக் கீழேசென்று எப்படியாவது இளையாழ்வாரையிங்கே யழைத்து வரவேணும்' என்று நியமித்து, ஸ்தோத்ர ரத்னத்தின் அநுஸந்தானத்தைத் துணைகொள்ளும்படிக்கும் ஸ்சிப்பித்துப் பெரு மாள் கோயிலுக்குப் போகவிட்டார். பெரிய நம்பியும் ஸ்வாசார்ய நியமனத்தை சிரஸாவஹித்து உடனே புறப்பட்டுக் காஞ்சீபுரி வந்து சேர்ந்தார்.

பெரிய நம்பியும் ராமாநுஜரும்

தமக்கு ஸப்ரஹ்மசாரியான திருக்கச்சி நம்பி அவ்விடத்திலெழுந்தருளி யிருக்கின்றமை யறிந்து அவர்பக்கலிலே சென்று சேர்ந்து தாம் வந்த காரணத்தைத் தெரிவித்து அவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு பேரருளாளன் ஸந்நிதிக்குச்சென்று மங்களாசாஸனம் செய்து, அப்போது இளையாழ்வார் சாலக்கிணற்றுக்குச் சென்றிருப் பதாகவும் தீர்த்த கும்பத்துடனே திரும்பி வருகிற ஸமயமணித்தென்றும் தெரிந்து கொண்டு அபிமுகமாக வெழுந்தருளி அவர் வரும் வழியிலே ஓரிடத்திலிருந்து கொண்டு செவிக்கினிய கம்பீர மதுர ஸ்வரத்துடனே ஸ்தோத்ரரத்னத்தை அநு ஸந்நித்துக் கொண்டிருக்கையில், இளையாழ்வாரும் திருமுடிமேல் திருநீர்க்குடத் துடன் வருபவராய் அப்போது பெரியநம்பியின் அநுஸந்தானத்திலிருந்த *ப்ரஹ்மா சிவச் சதமக: பரமஸ்வராடிதி ஏதேபி யஸ்ய மஹிமார்ணவ விப்ருஷஸ்தே * என்கிற ச்லோகத்தைத் திருச்செவிசாத்தி 'இது யாருடைய திவ்யஸூக்தி?' என்று நம்பியை நோக்கிக் கேட்க, அவரும் 'இது ஆளவந்தாருடைய திவ்யஸூக்தி' யென்றுரைக்க, 'ஆகில் அவரை அடியேன் ஸேவிக்கவேணுமே' என்று இளையாழ் வார் கூற, 'ஆகலாம்; நம்மோடே வந்து ஸேவிக்கலாம்' என்று பெரியநம்பி பணிக்க, இருவரும் தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டவர்களாய் வார்த்தை யாடிக் கொண்டே ஸன்னிதியிற்சென்று சேர்ந்தார்கள். இளையாழ்வார் திருமஞ்சனத்தைப் பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்துவிட்டு நியமனமும் பெற்றுக்கொண்டு திருக்கச்சிநம்பி யின் அநுமதியையும் பெற்றுப் பெரிய நம்பியுடனே புறப்பட்டுத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலேறச் செல்லாநின்றார்.

ஆளவந்தார் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளுதல்

பெரிய நம்பியைப் பெருமாள் கோயிலுக்குப் போகவிட்ட பிறகு சில நாளளவிலே ஆளவந்தார் திருமேனியிலே அநாரோக்ய மதிகரித்துத் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளும் ஸந்நிவேசமாயிற்று. மிக்க தளர்ச்சியோடே ஸன்னிதிக் கெழுந்

தருளி அமலனாதிபிரானனுஸந்தானத்துடனே பெரிய பெருமானைத் திருவடிதொழுது வரிசைகளும் பெற்று நலமந்த மில்லதோர் நாடுபுக நியமனமும் பெற்று மடமேற வெழுந்தருளி உபநிஷத்துக்களையும் அருளிச் செயல்களையும் முதலிகள் ஸேவிக்கத் திருச்செவி சாத்திக்கொண்டேயிருந்து * அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோ டிருந்து களிக்கவேண்டி மணக்கால் நம்பிகளின் திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டே ப்ரஹ்மரந்தரத்தாலே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். திருவரங்கப் பெருமானாரையர் முதலான எல்லாரும் வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து துடிக்க, அங்குள்ளார் இவர்களைத் தேற்றி ஆளவந்தார் குமாரரான பிள்ளைக்கரசு நம்பியைநோக்கி மேல் நடை பெறவேண்டிய கைங்கரியங்களுக்கு உத்தேயாகிப்பிக்க, ஆளவந்த ப்படி யென்று இன்றைக்கும் வழங்கிவருகிற விலகண ப்ரக்ரியையிலே சடங்குகளையெல்லாம் நடத்தி, திருக்கரம்பன் துறையிலே திருப்பள்ளி படுத்துவதாக திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை ப்ரஹ்மரதத்திலே யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்தாயிற்று. பெரியநம்பி இளையாழ்வாருடனே திருக்காவிரியின் ஸமீபமாக எழுந்தருளுகிற ஸமயமும் மேலே குறித்த ஸந்தர்ப்பமும் ஒத்திருந்தது.

ராமாநுஜர் ஆளவந்தாருடைய சரமத் திருமேனியை ஸேவித்தல்

பெரியநம்பி திருக்கரம்பன் துறையிலே பெரிய திரளைக்கண்டு எதிரே வருகிற வர்களை நோக்கி என்ன விசேஷமென்று கேட்க, அவர்களும் ஆளவந்தார் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினாரென்ன, அதுகேட்ட இருவரும் மூர்ச்சித்து கிலேசித்து விமலசரம விக்ரஹத்தையாகிலும் ஸேவிக்கப் பெற்றோமென்று தேறியெழுந்து அருகேவந்து சேர்ந்து கண்பனி சோர நின்று ஸேவிக்கையில், இளையாழ்வார் அந்த சரமத் திருமேனியை ஆபாத சூடமாக ஸேவித்து வருபவர், திருக்கையில் மூன்று விரல்கள் முடங்கியிருக்கக் கண்டு 'மூன்றும் இப்படியுண்டோ? இப்போது தானோ?' என்று முதலிகளைக் கேட்க, அவர்களும் 'மூன்பில்ல; இப்போது கண்ட தித்தனை' என்ன; இளையாழ்வாரும் இவர் திருவுள்ளத்திலே ஏதேனும் குறைக ளுண்டாயிருக்கவேணுமென்று கருதி, முதலிகளைப்பார்த்து முன் வியாக்கியான ஸமயங்களிலே அபிமத ஸல்லாபங்களைக் கேட்டிருப்பீர்களே : திருவுள்ளத்தி லோடியிருப்பன சில அறியப்பெற்றதுண்டோ?' என்று கேட்க; அவர்களும் மூன்று விஷயங்களைத் தெரிவித்தார்கள்—1. ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு விசிஷ்டாத்வைத மதாநுஸாரியான பாஷ்யம் அவதரிக்க வேணுமென்கிற விருப்பமும், 2. நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழிக்கொரு வியாக்கியான மவதரிக்க வேணுமென்கிற விருப்பமும், 3. வ்யாஸபராசரர்களிடத்திலே க்ருதஞ்ஜதாநுஸந்தானம் நெடுகச் செல்லும்படியான காரியமொன்று நடைபெற வேணுமென்கிற விருப்பமும் ஆக இம்மூன்று வாஞ்சைகளே திருவுள்ளத்தில் குடிகொண்டிருந்தனவாக அறிவோம்; வேறொன்றுமறியோம் என்றார்கள்;

ராமாநுஜர் காஞ்சீபுரம் சேர்ந்து வாழ்தல்

ஸ்வாமி இதைக் கேட்டதும் தெண்டனிட்டுக் கைகூப்பி நின்று 'இவ்வுடல் திடமாய் ஆசார்யக்ருபையும் அடியேனிடத்தில் பரிபூரணமாயிருந்து ஸர்வேச்வரன்

அடியேன் நினைத்தபடி கூட்டுவானாகில் இம் மூன்றையும் நிறைவேற்றக்கடவேன் என்ன; முடங்கியிருந்த மூன்று திருவிரல்களும் உடனே நிமிர், இதனை அனைவருங் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு “இளையாழ்வீர்! இவ்வாசார்ய க்ருபையும் உம்மிடத்திலே கூடும்; நீரே இந்த தர்சனத்திற்கு நிர்வாஹகராவீர்” என்று மங்களாசாசனம் செய்து கூறினார்கள். ஸ்வாமியும் அந்த திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தைக் கண்ணிலும் நெஞ்சிலும் தேக்கிக்கொண்டு திருவடிகளை ஸேவிக்கப்பெற்றமையாலே ஸகலார்த் தங்களும் தமக்குச் சேம நிதியாக லபித்தனவாகக்கொண்டு ஆகிலும் இரண்டொரு நாளாவது கூடியிருந்து திவ்யஸூக்திகளைச் செவியாரப் பருகப் பெற்றிலோமே யென்கிற க்லேசம் மேலிட்டு *பணவாளரவணைப் பற்பல காலமும் பள்ளிகொள் மணவாளர் நம்மைவைத்த பரிசிது காண்மின்” என்று கூறிக்கொண்டே அவ்ருத ஸ்நாதம் செய்தருளிப் பெரிய நம்பியிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு பெருமானையும் திருவடி தொழாதே அவரை வெறுத்து மீண்டும் பெருமாள்கோயிலேற வெழுந் தருளினார். ‘ஆளவந்தாரோடே நான் கூடியிருந்து குளிரப்பெற்றிருப்பேனாகில் பரமபதத்திற்குப் படி கட்டியிருப்பேனே” என்று அப்போது பலகாலும் இளையாழ்வார் பணித்தபடி.

பிறகு ஆளவந்தாருடைய சரம கைங்கரியங்கள் குறைந்த நடந்தேறின. இளையாழ்வாரும் பெருமாள் கோயில் சேர்ந்து திருக்கச்சி நம்பிக்குச் செய்தியறிவிக்க, அவரும் க்லேசித்து ஸ்ரீகுர்ண பரிபாலனாதிகள் நடத்தினார். ஸ்வாமி முன்பு போலவே பேரருளாளனுடைய திருமஞ்சன கைங்கரியத்தில் நிரதராயிராநின்றார்.

திருக்கச்சிநம்பியிடம் ராமாநுஜருடைய ப்ரதிபத்திவிசேஷம்

திருக்கச்சி நம்பிகளிடத்திலே மிகவும் பக்திகொண்டு அவர் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிக்க வேணுமென்று கருதி அக்கருத்தை அவரிடத்தே விஜ்ஞாபிக்க, இது வர்ணாச்ரமத்துக்கடுத்த வைதிக மர்யாதைக்குப் போந்திராது என்று அவர் மறுத் திட்டார். ஆச்ரயிக்கும் பாக்கியந்தான் இல்லையானாலும் *போனகஞ்செய்த சேட மாவது பெற்றுப் புனிதராவோமென்றெண்ணி ஒருநாள் நம்பியிடம் சென்று இன்று அடியேனது குடிசையிலே அமுதுசெய்ய எழுந்தருளவேணும்” என்று வேண்ட அவரும் இசைத்தருள, ஸ்வாமி மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்டு தம் திருமாளி கைக் கெழுந்தருளி இச் செய்தியைத் தேவியாரிடம் தெரிவித்து அறுசுவை யடிசிலும் அதிமதுர பண்டியவர்க்கங்களும் செய்யும்படி நியமித்து, தமது நித்ய கைங்கர்யமான திருமஞ்சனத் திருப்பணியையும் விரைவாகத் தலைக்கட்டித் திருமாளிகையிற் போந்து திருவாராதனமும் கண்டருளப் பண்ணி, அவ்வளவிலும் திருக்கச்சிநம்பி யெழுந்தருளக் காணாமையாலே அவரை யழைத்து வருவதற்குத் தெற்குத் திருவீதியாலே மேற்கே யெழுந்தருளினார். அத்தருணத்திலேயே நம்பிகள் வடக்குத் திருவீதியாலே ஸ்வாமி திருமாளிகைக் கெழுந்தருளி, திருவால வட்டத் திருப்பணிக்காக விரைந்து செல்லவேண்டியிருப்பதை யறிவித்த நின்ற வளவிலே ஸ்வாமி தேவிகள் இவரை ஒரு மூலையிலே உட்காரவைத்து அமுது செய்யப் பண்ணுவித்து அனுப்பிவிட்டு அமுதுசெய்த விடத்தைக் கோமயத்தாலே சுத்திபண்ணித் தெளித்துத் தாமும் தீத்தமாடி நிற்கிறவளவிலே நம்பியை

யழைத்துவரச் சென்றிருந்த இளையாழ்வார் அவர் இங்கே போந்தமை யறிந்து மீண்டுவந்து நம்பியைக் காணாமல், மனைவி நீராடியிருந்தபடியைக்கண்டு இது வென்? என்று கேட்க; அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்து கைங்கரியத்திற்கு விரைந்து செல்லவேண்டி யிருப்பதைத் தெரிவித்தார்; உடனே அவரை அமுதுசெய்யப் பண்ணுவித்தனுப்பினேன்; அவர் நிஹீந வர்ணஸ்தராகையாலே இலையைக் கோலாலே தள்ளிக் கோமயத்தாலே மெழுகினேன். அதனால் சரீரம் அலம்ப வேண்டிற்று' என்றான். அதுகேட்டு ஸ்வாமி மிகவும் நொந்து வருந்தி எம்பெருமான் திருவுள்ளமிருந்தபடிக்கு நாமென் செய்வதென்று மனம் தளர்ந்திருந்தார்.

திருக்கச்சிநம்பி யாறுவார்த்தை

மறுநாள் திருக்கச்சிநம்பிபக்கலிற் சென்று 'அடியேன் சில நினைவுகள் நினைத் திருந்தேன்; அவை விஷயமான நிர்ணயத்தைத் தேவரீர் பேரருளாளன்பாடே தெரிந்துகொண்டு அடியேனுக்கு நியமித்தருளவேணும்' என்று ஸ்வாமி ப்ரார்த்திக்க, நம்பியும் அப்படியே யாகுக வென்றிசைந்து அன்றிரவு பெருமாளிடத்திலே விண்ணப்பஞ்செய்து மறுமாற்றம் பெற்று மறுநாள் இளையாழ்வார்க்கு அறிவித்த ஆறுவார்த்தைகள்:—1. பரதத்வம் நாமே, 2. சிதசிதீச்வரபோதமே தர்சனம். 3. ப்ரபத்தியே தஞ்சம். 4. அந்திமஸ்மருதி வேண்டா. 5. சரீராவஸானத்திலே மோஷம். 6. பெரியநம்பி திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பது—என்பன, இங்ஙனே ஆறுவார்த்தைகளை அருளிச்செய்யக்கேட்ட இளையாழ்வார் இவ்விஷயமான நிர்ணயமே தாம் அறிய விருந்தமையால் இவற்றைத் தெளியவறியப்பெற்றதற்கு உவந்து, பெரியநம்பி திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிப்பதற்காக அறுதியிட்டுத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக்குப் புறப்பட்டருளினார்,

ஈமாநுஜர் மதுராந்தகத்தில் பெரியநம்பிகளை யாச்சுயித்தல்

அக்காலத்திலே கோயிலில் தர்சன நிர்வாஹத்திற்காக இளையாழ்வாரை அங்கே வரவழைத்து நிலைநிறுத்த வேணுமென்று ஆவல்கொண்ட முதலிகள் பெரியநம்பியை நோக்கி இது உம்மாலாகக் கூடிய காரியமாதலால் நீரே காஞ்சீபுரிக்குச் சென்று காரியம் பார்க்கக் கடவீ' என்று நியமிக்க அவரும் அப்போதே ஸகுடும்பமாகப் புறப்பட்டு நம்பெருமாளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியை நோக்கி எழுந்தருளா நிற்கையில் இடையில் மதுராந்தக ஷேத்திரத்திலே ஏரிகாத் தராமன் ஸன்னிதியிற் சேர்ந்து நின்றார். இளையாழ்வாரும் (திருக்கச்சிநம்பிகளின் திருவாக்குப்படியே பெரியநம்பி திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பதாகப் புறப்பட்டுத்) திருவரங்கம் பெரியகோயிலை நோக்கிச் செல்லாநின்று மதுராந்தகத்திலே சேர்ந்தவாறே அங்குப் பெரியநம்பியை யாத்ருச்சிகமாக ஸேவிக்கநேர்ந்து ஆச்சரியப்பட்டு 'எண்ணின் பலன் எதிரேவந்து வாய்த்ததுபோல இப்படி நமது பாக்கியம் பரிபக்குவமாவதே! என்று உகந்து இனி காலவிளம்பம் பொறுக்கலாகாதென்று அப்போதே திருவிலச்சினை ஸாதித்துத் தம்மை உய்விக்குமாறு வேண்டி, அவரும் இவருடைய ஆர்த்தியின் கனத்தைக்கண்டு அப்போதே அவ்விடத்தி

லேயே பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களைப் ப்ரஸாதித்தருளி ஆளவந்தார் திருவடிகளே தஞ்ச மென்று கொண்டிருக்கும்படி நியமித்தருளினார். பிறகு அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுப் பெருமாள் கோயிலிலே வந்து சேர்ந்தார்கள். இளையாழ்வார் தம்முடைய திருமாளிகையிலேயே மேல்பாதியிலே பெரியநம்பி ஸகுடும்பமாக வஸிக்க இடமளித்துத் தளிகைக்கு வேண்டும் பதார்த்தங்களும் ஸமர்ப்பித்து ஆரதித்துக்கொண்டு அவர் ஸந்நிதியிலே அருளிச்செயல்களைக் கற்பதும் தர்சன ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களைக் கேட்பதுமாயிருந்து வந்தார்.

பெரியநம்பி கோயிலுக்கெழுந்தருளல்

இங்ஙனையிருந்து வருகையில் பெரியநம்பி தேவிகளுக்கும் இளையாழ்வாருடைய தேவிகளுக்கும் மனப்பொருத்தமின்றிக்கே வைரஸ்யமுண்டாகத் தொடங்கிற்று. இருவர்க்கும் கிணற்றின் கரையிலே தாம்பு விஷயமான விவாதமுண்டாகி வார்த்தைகளும் விஞ்சின; இதைப் பெரியநம்பி யுணர்ந்து தமது தேவிகளைக் கோபித்து, இனி நாம் இங்கு வாழ்வது தகுதியற்றதென்றெண்ணி உடனே கோயிலுக்குப் புறப்படத் திருவுள்ளமாய் இளையாழ்வார் பக்கலிலும் அறிவியாமல் அவர் அநுஷ்டானத்திற்குச் சென்றிருந்த ஸமயம் பார்த்து ஸகுடும்பமாக மீண்டு கோயிலுக்கெழுந்தருளினார். ஸ்வாமி அநுஷ்டானம் பண்ணி யெழுந்தருளிப் பெரியநம்பியை ஸேவிக்கப்பெருமல் விசாரித்துச் செய்தியறிந்து திருவுள்ளம் மிகவும் உடைகுலைப்பட்டு தின்றார்.

ஸ்வாமி ஆச்ரமஸ்வீகாரம் செய்தருளுதல்

நம்மாழ்வார் ஒரு திருவாய்மொழிக்குப் பலச்சுருதியருளிச் செய்யாநின்றவர் * நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வார் கொண்ட பெண்டிர்மக்களே * என்று க்ருஹஸ்தாச்ரம வாழ்ச்சியையும் பலனாக அருளிச்செய்தார். ஸர்வோபகாரகாமமான இந்த ஆச்ரம வாழ்க்கை நன்றேயாயினும் * நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வார் * என்ற படிக்குப் பாங்காக இராவிடில் பரித்யாஜ்யமே யாதலால் ஸஹதர்மசாரினியான தேவியாருடைய மனம் அனுகூலமாயிராதபோது இவ்வாச்ரம வாழ்க்கையில் ஜிஹாஸையுண்டாகப் ப்ராப்தம்; ஸ்வாமி தமது தேவியாரிடத்தில் மூன்று அபசரிதங்கள் கண்டார். 1. திருக்கச்சிநம்பி பக்கலிலே தமது திருவுள்ளத்திற்கு மாறாக நடந்துகொண்டது. 2. ஒருநாள் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்குப் ப்ரஸாதமிடும்படி நியமிக்க, உள்ளே ப்ரஸாதமிருந்தும் இல்லையென்று சொல்லி மறுத்தொழித்தது. 3. ஆசார்ய தேவிகளோடே ஸ்பர்த்தித்து அபசாரப்பட்டது. ஆக இம்மூன்று செய்கைகளும் அஸஹ்யாபசாரமாக ஸ்வாமிக்குத் தோன்றினபடியால் உடனே ஸம்ந்யாஸாச்ரமம் ஸ்வீகரிக்கத் திருவுள்ளமாய் அன்றே தேவிகளைப் பிறந்தகத்துக்குப் போக விட்டுப் பேரருளாளன் திருமுன்பே திருவனந்தஸரஸ்தீரத்தில் தண்ட காஷாயங்களைப் பரிக்ரஹித்து ராமாநுஜமுநியென்றும் யதிராஜரென்றும் உலகமெலாம்போற்ற நின்று உலகேத்துமாழியானத்தியூரானுடைய அந்தரங்க வுகப்புக்குக் கொள்கலமாய் மடத்தே வாழ்ந்துகொண்டு அத்தாணிச் சேவகம் புரிந்துவந்தார்.

ஆழ்வானும் ஆண்டானும் வந்து பணிதல்

ஸ்வாமி இங்ஙனே ஆச்ரமஸ்வீகாரம் செய்தருளிநின்றபடியை முதலியான் டானும் கூரத்தாழ்வானும் கேள்விப்பட்டு ஸ்வாமி திருவடிகளிலே வந்து ஆச்ரயித் துப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களும் பெற்று மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரயுகம்ச்ரமஞ் செய்து கொண்டு வாழ்ந்திருந்தார்கள். இந்த கோஷ்டியிலே அந்வயித்து வாழவேண்டிய கோவிந்தபட்டர் காளஹஸ்தியிலே விபரீத வருத்தராயிரா நின்றாரே யென்று திருவுள்ளம் நொந்து இக்குறையைத் திருமலைநம்பி பக்கலிலே தெரிவித்து அவனைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவேண்டியது உம்முடைய பாரமென்று விஜ்ஞாபித்திருந் தார் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார்.

யாதவப்ரகாசன் ஸ்வாமியை யாச்ரயித்து வாழ்தல்

ஸ்வாமியினுடைய ப்ரபாவம் நாள்தோறும் வளர்ந்து செல்லாநின்றது. அதனைக்கண்டு யாதவப்ரகாசனது தாயார் 'நம்முடைய குமாரனும் இவரை யடிபணிந்து வாழலாமே' என்று நினைத்து இந்த மனோரதத்தை மகனிடம் பலகாலும் தெரிவித்துவந்தாள். அவன் ஏற்கெனவே ஸ்வாமியின் விலகுகண் மேதாப்ரதிபாவிலாஸங்களைக் கண்டவனாதலாலும் ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸின் மூலமாக வைபவத்தை விசேஷித்து அறிந்தவனாதலாலும் தான் நிர்வஹித்துப்போகுகிற தர்சனத்திலே மிகவும் அருசி தோன்ற நின்றதனாலும் பகவத்கடாக்கைப் பலிக்க ப்ராப்தகாலமானதாலும் தாயாருடைய நல்வார்த்தையில் அன்பு தோன்றி அப்படியே யென்றிசைந்து, இதுவரையில் சிகாயஜ்ஞோபவீத த்யாகம் பண்ணி யிருந்த பாபத்திற்கு ப்ராயச்சித்தமாக பூப்ரதக்ஷிணம் பண்ணவேண்டி யிருந்த தனால் வயது முதிர்ச்சி காரணமாக அது செய்ய முடியாமைக்கு வருந்தியிருக்கை யிலே தேவப்பெருமாள் கனவிலே காட்சிதந்து 'நம்மிராமானுசனை ஒருப்ரதக்ஷிணம் பண்ணுவது பூப்ரதக்ஷிணத்திலும் மேம்பட்டது ஆகவே அது செய்து உள்ளம் தேறுவாயாக' என்று நியமிக்க, திருக்கச்சிநம்பி மூலமாகவும் இந்த நியமனத்தைத் திடமாக விச்வஸித்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே வந்து வேரற்றமரம் போலே விழுந்து கண்ணுங் கண்ணீருமாய் நின்று *பழுதே பலபகலும் போனமைக்கு அநுதபித்துப் பேசி இனியாகிலும் இவ்வாத்மா உஜ்ஜீவிக்கும் நல்வீரகு பார்த்தருள் வேணு மென்று கணக்கப்ரார்த்தித்து ஸ்வாமியின் திருவருளுக் கிலக்காகி ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிவேஷம் பூண்டு விளங்கி வாழ்ந்துபோனான். இவ்விஷயத்தை வேதாந்த தேசிகனும் யதிராஜ ஸப்ததியில் *ஸ்வபலாத் உத்த்ருதபாதவப்ரகாச: என்றருளிஞார்.

திருவரங்கப்பெருமாள்ரையரும் தேவப்பெருமானும்

ஸ்வாமி காஞ்சீபுரியிலே ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலான சிஷ்யவர்க்கங் களுக்கு உபயவேதாந்த க்ரந்த ப்ரவசனம் செய்துபோரா நிற்கையில், நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் தர்சன நிர்வாஹகர் ஒருவருமில்லாத குரைதீர இவரை அவ்விடத்திற் கெழுந்தருளச் செய்யவேணுமென்று பாரிப்புக்கொண்ட கோயில் முதலிகள் ஓர்

ஸதுபாயம் கண்டனர்; பேரருளாளப் பெருமாள் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களிலே போரவும் பித்தராயிருப்பராகையாலே நம் அரையரைக் கொண்டு பாட்டுக் கேட்பித்து உகப்பித்து வரப்ரஸாதமாக ஸ்ரீராமாநுஜரைப் பெற்று இங்கே யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வரலாமென்று.

அக்காலத்து இசைபாடி விண்ணப்பம் செய்வதில் மிகவல்லவராயிருந்த ஆழ்வார்திருவரங்கப் பெருமாளரையரைப் பேரருளாளப் பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு விடைகொண்டு இக்காரியத்தைச் செவ்வனே தலைக்கட்டிக்கொண்டு வரும்படி பெரியபெருமாள் நியமித்தருள, அந்த நியமனத்தை சிரஸாவஹித்த அரையர் பேரருளாளன் ஸன்னிதிக்கு வந்து சேர்ந்து அங்குள்ள வரந்தரும் பெருமாளரையரையும் திருக்கச்சி நம்பியையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு தேவப்பெருமானைத் திருவடி தொழுது * அத்தியூரான் புள்ளையூர்வான் * என்னெஞ்சமேயான் * துணிவினியுனக்குச் சொல்லுவன் * உரந்தருமெல்லணைப் பள்ளி கொண்டான் முதலான பாசுரங்களைத் தேவ கானத்திலேயிட்டுத் தேவப்பெருமாள் திருவுள்ளம் நீர்ப்பண்டமாயுருகும்படி செவிக்கினிதாகப் பாடிக்கொண்டிருக்கையில் தேவபிரானும் திருவுள்ளம் பூரித்து, வாரீர் அரையரே! உம்முடைய பாட்டுக்குப் போரவுகந்தோம்; நீர் எது கேட்டாலும் தரக்கடவோம்' என்று ஒருகாலைக்கிருகால் உறுத்தியருளிச் செய்ய அரையரும் அருகேயிருந்த இளையாழ்வாரைக்காட்டி 'நம் இராமாநுசனை நம்பெருமானுக்குத் தந்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, அதுகேட்டுத் தேவப்பெருமாள், திருக்கிட்டு ஒன்றும் தோன்றாமே நிற்க, சொன்னசொல் தவருதே தந்தருளவேணுமென்று அரையர் வேண்ட, "நம்மீராமாநுசனைத் தவிர மற்றதைக் கேளுமென்று நாம் முதலிலேயே சொல்லத் தவறினோம்: சொற்படியே இராமாநுசனைப் போகவிட வேண்டியதே" என்று துணிந்து, "அரையரே! நம்மை இங்ஙனே வஞ்சித்து ஸர்வஸ்வமும் கொள்ளுகொள்ள வந்தீர் போலும்; நாமும் உமது வஞ்சனையிலே அகப்பட்டோம்; இனி என் செய்வது? விரும்பினபடியே கொண்டுபோகக் கடவீர்" என்று தேவப்பெருமாள் விடை கொடுத்தருள அன்றே அப்போதே ஸ்வாமி ஆழ்வானுண்டான் முதலான சிஷ்ய வர்க்கங்களுடனே புறப்பட்டு அரையரை முன்னிட்டுக்கொண்டு நம்பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு வந்து சேர்ந்து * தெண்ணீர்ப் பொன்னியிலே தீர்த்தமாடி ஆஹ்னிகங்களை முடித்துக்கொண்டு அரவணைமேல் பள்ளிகொண்ட முகில்வண்ணனைக் கண்ணுரக்கண்டு 'அடியேன்மீது இப்படியும் அருள்வெள்ளம் பெருகுவதே!' என்று ஈடுபட்டு நிற்கையில், பெரியபெருமாள் தமது திருப்பொலிந்த சேவடியை இவரது சென்னிமேல் பொறித்து "இளையாழ்வீர்! * பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகு மென்கிற உபயவிபூதிச் செல்வத்தையும் உமக்கும் உம்முடையார்க்கும் தந்தோம். இனி நம்முடைய கோயிலைத் திருத்திப் பணிகொள்ளக் கடவீர்" என்று நியமித்தருளியாயிற்று. அன்று முதலாக ஸ்வாமிக்கு உடையவர் என்கிற திருநாமம் வழங்கி வந்தது. [உடையவர்—உபயவிபூதியையும் தம் கையிலேயுடையவர் என்றபடி] இங்ஙனே பெரியபெருமானுடைய பேரருளைப் பெற்றதும் அடுத்து நம் பெரியபெருமையை நோக்கி * பெரியார்க்கு ஆட்பட்டக்கால் பெருத பயன்பெறுமாறு வரிவாள்வாயரவணைமேல் நம்பெருமாள் தாட்டினரேயென்று பாசுரஞ்சொல்லி, தேவரீருடைய திருவடி

ஸம்பந்தம் பெற்ற கோயின்மையாலே பெரியபெருமாள் அடியேனை யிப்படி விஷயி கரித்தருளினார் என்று ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகநின்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, பெரியநம்பியும் “*கலியுங் கெடுங் கண்டு கொண்டினைன்று அன்று ஆழ்வாரருளிச் செய்த எதிர்காலச் செய்தி இன்று பலிக்கக் கண்டோம்; நல்லது; இனி பெருமாள் நியமனப்படியே இவ்விடத்துப் பணிகளெல்லாம் பாங்காகப் பார்த்தருளீர்” என்றரு ளிச்செய்ய, அன்று முதலாகவே “தென்னாங்கூர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத் தான் வாழியே” என்கிற வாழ்த்து அந்வர்த்தமாம்படி அனைத்தும் ஆராய்ந்தருளி நித்யோத்ஸவ பக்ஷோத்ஸவ மாலோத்ஸவ ஸம்வத்ஸரோத்ஸவங்களெல்லாம் குறையற நடைபெறுமாறு சேமஞ் செய்தருளி வந்தார். அப்போது அகளங்க நாட்டாழ்வானென்பவனும் ஸ்வாமிக்கு அணுக்கனான அடியவனாகிக் கைங்கரியங் களுக்குத் துணைபுரிந்து வந்தான்.

திருவரங்கத்தமுதனாரைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுதல்

திருவரங்கத் தமுதனாரென்பவர் கோயில் கொத்திலுள்ளவர்கட்குத் தலைவராயிருந்தவர். அவர் ஒருநாள் உடையவரைவந்து பணிந்து ‘பாவங்கள் கூடுபூரித்துக் கிடக்கிற அடியேனைத் திருத்தி ஸ்வாமிக்குசேஷமாக்கும்படி தேவரீர் திருவடிவாரத் திலுள்ளாரில் ஒருவர்க்கு நியமித்தருளவேணும்’ என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, உடனே ஸ்வாமி ஆழ்வானையழைத்து அமுதனாரைக் காட்டி ‘இவர் நம்முடைய வாழ்முதலான நம்பெருமானுடைய ஸூகார்யத்துக்குப் பரிபவராயிருப்பவர்; இவரது தாழ்வுகளைப் பாராமல் இவரை அநுவர்த்தித்து அநுகூலராக்கி நம்பக்கலிலே கொண்டுவந்து சேரும்’ என்று நியமித்தருள, ஆழ்வானும் ஆறுமாதம் அவரை அநுவர்த்தித்துப் பரிபக்குவராக்கி உடையவர் திருவடிகளிலே கொண்டுவந்து காட்டிக்கொடுக்க உடையவரும் அவ்வமுதனாரை ஆழ்வான் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பித்தருளினார்.

அமுதனார் க்ருஹத்திலே ஏகாஹமமுதுசெய்ய ஆழ்வானைப் போகனுதல

இப்படி அமுதனார் ஆழ்வான் திருவடிகளில் அந்தரங்கராய்க் காலக்ஷேபஞ் செய்து வருகிற நாளிலே அவருடைய தாயார் ஆசாரியன் திருவடியடைந்தாள். தசாஹம் கடந்த பின்பு ‘ஏகாஹத்துக்கு நிமந்த்ரண ஸ்வாமியாக ஒருவரை நியமித் தருள வேணும்’ என்று உடையவர் பக்கலிலே வந்து விண்ணப்பஞ் செய்தாரமுத னார். அப்போது உடையவர் ஆழ்வானை நோக்கி ‘நீர் போய்வாரும்’ என்ன, ஆழ்வானும் சிறிதும் முகம் கன்றமல் ஸ்வாமியின் அந்தரங்கக் கருத்தை க்ரஹித் துக்கொண்டு எழுந்தருளி ஏகாஹத்திலே ஸ்தானம் வஹித்து அமுது செய்தருளி னார். முடிவில் ‘ஸகலம் ஸம்பூர்ணம்’ என்று சொல்லவேண்டிய தருணத்தில் அமுதனாருடைய ஆதீனத்திலிருந்த நம்பெருமாள் ஸன்னிதித் திறவுகோலைப் பெற்றுக்கொண்டு பிறகு புகுந்திருப்பீ சொல்லி ச்ரர்த்த பூர்த்திசெய்து, அந்தத் திறவுகோலை ஸ்வாமி திருவடிகளிலே கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்தார். அன்றுமுதல்

• ராமாநுஜார்ய கிஸ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம் • என்று கடல்குழந்த

மண்ணுலக முற்றும் போற்றும்படி எம்பெருமானார் நம்பெருமாள் ஸன்னிதியின் கைங்கரியங்களைப் பரிஷ்கரித்தருளினார்.

எம்பார் திருந்தின செய்திகேட்டு மகிழ்தல்

பண்டு யாதவப்ரகாசருடைய கங்கா யாத்திரையிலே கோவிந்தபட்டர் [எம்பார்] லிங்கங் கொணர்ந்து சிவபக்தராகி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸஹவாஸத்தை யிழந்து காளஹஸ்தியிலே சிவபூஜாநிரதராயிருந்தாரென்று சொன்னோம். அவரைத் திருத்திப் பணிகொள்ளும்படி ஸ்வாமி தம் மாதுலரான திருமலை நம்பியை வேண்டிக்கொண்டிருந்தார் முன்னமே. அவரும் திருமலையில் நின்று காளஹஸ்திக் கெழுந்தருளி கோவிந்தரைத் திருத்தப் பார்த்தவளவிலே இரண்டு பர்யாயங்களில் ஸமீஹித ஸித்தியாகாமல் மூன்றுவது பர்யாயத்தில் மனோரதம் நிறைவேறி மகிழப் பெற்றபடியை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே விண்ணப்பம் செய்ய, அதுகேட்டு ஸ்வாமி மிகவுகந்தருளினார். அந்தச் செய்தி வருமாறு :—

திருமலைநம்பி சீல சிஷ்யர்களுடனே காளஹஸ்திக் கெழுந்தருளி, நாடோறும் கோவிந்தபட்டர் சிவபிரானுக்குப் பூப்பறிக்க வருமிடத்திற்கு அருகேயிருந்து, திருவாய்மொழியில் * திருமால்பரத்துவத்தை நன்குரைத்த * திண்ணன்வீடு பதிகத் தைத் தொடங்கி வியாக்கியானித்தருளாநின்றார்; கோவிந்தர் அங்கு ஒரு பாதிரி மரத்தின் மீதேறிப் பூப்பறியா நின்றவர், மூன்று பாட்டளவும் பூப்பறிக்கை தவிர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்து நாலாம்பாட்டிலே * தேவனம்பெருமானுக்கல்லால் பூவும் பூசனையும் தகுமே * என்றவிடத்திற்கு கங்கா ப்ரவாஹ நிர்விசேஷமாகவருளிச் செய்த வியாக்கியானம் செவியிற் புழுந்தவாறே கோவிந்தர் அந்த மரத்தினின்றும் திடுக்கெனக் குதித்துக் கையிலிருந்த பூக்குடையைச் சுழற்றியெறிந்து, தரித்திருந்த ருத்ராஷுத்தையும் கழற்றியெறிந்து, * பூவும் பூசனையும் தகுமே * என்ற சந்தைக்குச் சேர 'தகாது தகாது தகாது' என்று சொல்லிக்கொண்டே நம்பி திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து,

஁பயன்பூதிநாதனிருக்க விரிதலையாணை விரும்பிநின்றேனே!

புதுக்கணிப்புடைய புண்டரீகாஷுனிருக்கப் பொறிபறக்குங்கண்ணைப்

பூசித்தேனே!

கடலமண்ணுண்ட கண்டனிருக்கக் கறைகொண்ட கண்டனைக்

காமித்தேனே!

கல்லெடுத்துக் கன்மாரிகாத்த கற்பகமிருக்கக் கையார் கபாலியைக்

காதலித்தேனே!

திருவிருந்த மார்பன் சிரீதரனிருக்கத் திருவில்லாத் தேவனைத்

தொழுதுநின்றேனே;

பீதகவாடைப்பிரானுரிருக்கப் புவியுரியாணைப் பின்தொடர்ந்தேனே!

஁திரானகங்கையடியானிருக்கச் சுடுகாடுகாவலனைச் சுற்றி வலம் வந்தேனே!

஁வருந்துழாய்வனமிருக்கப் பெருங்கையாற் பேய்ச் சுரைக்கு வார்த்தேனே!

என்றனைய பலவும் சொல்லிப் புலம்பி 'இனியாகிலும் இவ்வாத்மாவை உய்விக்க வேணும்' என்று தெண்டனிட்டு எழுந்திராமலிருக்க, நம்பியும் முடிபிடித் தெடுத்து உடம்பைத் தடவிக் கொடுத்துக் குளிரப்பேசி யருளாநிற்கையில் இச்செய்தியை அங்குள்ள சிவபக்தர்கள் கேள்விப்பட்டு வந்து இப்படி நீர் செய்யத் தகுமோ வென்று நம்பியோடே போராடிப் பிறகு ஸமாதானமடைந்து திரும்பிப்போக, கோவிந்தப்பட்டரும் தம் வசத்திலிருந்த கருவூலத் திறவுகோல் இலச்சினை மோதிரம் முதலானவற்றைப் பொகட்டு 'இனி உங்களுக்கும் நமக்கும் பணியில்லை' என்று ஒட்டறுத்துக் கொண்டு நம்பியோடே திருப்பதிக்கு வந்து சேர்ந்து ப்ராயச்சித்த புரஸ்ஸரமாக ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்று திவ்யப்ரபந்தங்களையோதி அர்த்த பஞ்சக ஞானத்தையும் பெற்றுத் தேவுமற்றறியாதே அவர் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருந்து போருகின்றார்—என்னுமிச் செய்தியை அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் விண்ணப்பஞ் செய் யக்கேட்டுப் பேரின்ப வெள்ளத்தே மூழ்கி நின்றனருடையவர்.

உடையவருடைய பஞ்சாசார்ய பதாச்சரித்தவம்

ஸ்வாமி ஐந்து ஆசாரியர்களை யடிபணிந்து அர்த்தவிசேஷங்களைக் கேட்டவ ராதலால் பஞ்சாசார்ய பதாச்சரித் ரென்று ப்ரஸித்தராயிருப்பவர். பெரிய நம்பி திருக் கோட்டியூர் நம்பி திருமாலையாண்டான் திருமலை நம்பி ஆழ்வார்திருவரங்கப்பெருமா ளரையர் ஆக இவ்வைவர் அவ்வாசிரியர்களாவர், பெரியநம்பி பஞ்சஸம்ஸ்கார மிட்டருளினவராதலால் தலைமையாசிரியர். திருக்கோட்டியூர் நம்பி ரஹஸ்யார்த்த தங்கள் சிஷித்துக் கொடுத்தவர். திருமாலையாண்டான் திருவாய்மொழிப்பொருள் உபதேசித்தவர். திருமலை நம்பி ஸ்ரீராமாயணார்த்தங்கள் ஸாதித்தவர். ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமா ளரையர் திவ்யப்ரபந்தங்கள் ஸ்தோத்ரங்கள் நல்வார்த்தைகள் அளித்தவர். வேதாந்தவாசிரியர் பணித்த குருபரம்பரா ஸாரத்தில்,

“எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிஷித்தார்; திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழிக்கு அர்த்த தம் கேட்டருளினார், ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழியு மோதி ஸ்தோத்ராதிகள் அருளிச்செய்யும் நல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளி னார். திருமலை நம்பி ஸ்ரீ பாதத்திலே ஸ்ரீமத்ராமாயணம் கேட்டருளினார்.”

என்றுள்ளது இங்கே அறியத்தக்கது. ஆளவந்தாராழ்வார் என்பவரே ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமா ளரையர்,

ஸ்வாமியும் திருக்கோட்டியூர் நம்பியும்

பெரியநம்பி பரமபீதியோடே உடையவர்க்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களை யருளிச் செய்து போருகையில், “திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே சில அர்த்த விசேஷங்க ளுண்டு; ஆளவந்தாருடைய விசேஷாபிமானத்திற்கு அவர் இலக்காயிருந்தபடி யாலே அவரிடத்திலே நிதிபோல நின்றிருக்கும் அர்த்த விசேஷங்களையும் கேட்டு உய்யக் கடவீர்” என்று அருளிச்செய்ய, ஸ்வாமி அதுகேட்க ஊற்றமுடையராய்த் திருக்கோட்டியூர்க்கெழுந்தருளி அங்குள்ளாரை நோக்கி “நம்பி திருமாஸினை

எங்கே?’ என்ன; அவர்களும் ‘அதோ காண்கிற கூரை’ என்று காட்ட அவ்விடந் தொடங்கி நம்பி திருமாளிகையளவும் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டே யெழுந்தருளி நம்பி திருமாளிகை சேர்ந்தார். அவ்வூரிலுள்ளார்க்கு அப்போதுதான் நம்பியின் ப்ரபாவம் தெரியவந்தது. பிறகு ஸ்வாமி நம்பிதிருவடிகளிலே தெண்டனிட்டு தேவரீர் அடியேனுக்கு ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களை ப்ரஸாதித்தருள வேணும்’ என்று கூப்பிய கையராய்ப் பிரார்த்திக்க, அவரும் இவருடைய அத்யவஸாய விசேஷமறியாமல் உபதேசிக்கலாகா தென்றெண்ணி வாளாவிருக்க, ஸ்வாமி சிலநாள் காத்திருந்தும் மனோரதம் நிறைவேறப் பெருதே மீண்டு கோயிலுக்கெழுந்தருளினார். இங்ஙனே பதினெட்டு பர்யாயம் கோயிலில் நின்றும் திருக்கோட்டியூர்க்கு எழுந்தருளியும் பிரார்த்தித்தும் பயன் படவில்லையாக, பிறகு ஸ்வாமியின் அளவுகடந்த ஆர்த்தியையும் அபிந்வேசாதிசயத்தையும் தெரிந்து கொண்ட திருக்கோட்டியூர் நம்பிகள் எம்பெருமானுடைய நியமனத்தையும் பெற்று இனி அவர்க்கு உபதேசிப்பதென்று தேறி ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரைக் கோயிலுக்குப் போகவிட்டார்; ‘தண்டும் பவித்ரமுமாகத் தாம் ஒருவரேவந்து கேட்டுப்போகும்படி’ சொல்லியனுப்பினார், அவரும் வந்து அப்படியே சொல்ல ஸ்வாமி மிகவுகந்து கூரத்தாழ்வானையும் முதலியாண்டானையும் கூட்டிக்கொண்டு மிக விரைந்து திருக்கோட்டியூறேரச் சென்று நம்பி திருவடிகளிலே தெண்டனிட்டு நிற்க, ‘தனித்தன்றோ உம்மை நாம் வரச்சொன்னோம்; கூட இருவ்வரக் கூட்டி வந்தது ஏன்?’ என்று நம்பி கேட்க, ‘தண்டும் பவித்ரமுமாகவன்றோ தேவரீர் வரச்சொல்லியருளிற்று; இவர்களைத் தண்டும் பவித்ரமுமென்றே கூட்டிவந்தேன்’ என்று சொல்லி ஆண்டானைத் தண்டரகவும் ஆழ்வானைப் பவித்ரமாகவும் காட்டி நிற்க ‘ஆனால் இவ்வர்த்தம் உங்கள் மூவரளவிலே நிற்கக் கடவது, மற்றொருவர்க்கும் சொல்லாதே கொள்ளும்’ என்று நம்பிகள் நியமித்தருளி அங்ஙனே சபதமும் பெற்று சரமச்லோகத்தின் பரமரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களைப் பேரருள் கொண்டு உபதேசித்தருளினார்.

[இங்கே ஒரு ஆராய்ச்சி. உடையவர்க்குத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி உபதேசித்தது திருவஷ்டாஷர மஹாமந்த்ரத்தின் பொருளென்று ஆரூயிரப்படி குரு பரம்பராப்ரபாவத்தில் காண்கிறது. மணவாளமாமுனிகளின் முழுக்ஷுப்படி வியாக்கியானத்தில் சரமச்லோக ப்ரகரணத்தின் அவதாரிகையில் —“இதினர்த்தம் கேட்கைச்சாகவிறே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபுக்கல் எழுந்தருளிற்று. நம்பி தாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகளில்லாமையையும் பார்த்திறே இவருடைய ஆஸ்திக்யாதர பரீக்ஷார்த்தமாகவும் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணிச் சூளுறவு கொண்டு மாஸோபவாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச் செய்தருளிற்று.....அதிகாரி துர்லபத்வத்தாலும் அர்த்தகௌரவத்தாலும் இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக் கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ளார். ஸம்ஸாரிகளின் துர்க்கதிகண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை கரைபுரண்டிருக்கையாலே அர்த்தத்தின் சீர்மை பாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார்”]

என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் ப்ரஸித்தம். ஆகவே சரமச்லோகார்த்தம் கேட்டருளிநொரென்பதே யுத்தமாயிருக்க வடுப்பது. முதலில் திருமந்த்ரார்த்தத்தை யருளிச்செய்து பிறகு மற்ருருகால் சரமச்லோகார்த்தத்தையுமருளிச் செய்ததாக குருபரம்பரா ப்ரபாவத்தில் காண்கையாலே அப்படியே கொள்ளலாகாதோ வென்னில், மேலே எடுத்துக்காட்டியுள்ள மணவாள மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஸ்வாரஸ்யத்தை நோக்குமளவில் சரமச்லோகார்த்தம் கேட்கைக்காகவே ஸ்வாமி பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர்க்கு நடந்ததாகவும்; கேட்ட அதனையே அங்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு வெளியிட்டதாகவும் ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகையாலே மற்றைப்படி சொல்லுகை மாண்புடைத்தாகத் தோன்றவில்லை. ஸம்பிரதாயம் வல்ல பெரியார்வாய்க் கேட்டுத் தெளிவது.]

திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்கள் கேட்டருளி ஸ்வாமி க்ருதார்த்தராய் அப்போதே மறுநாளில் அவ்வூர்ப் பெருமாள் ஸன்னிதியில் ச்ரத்தாளுக்கான சில பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஓலக்கமாக விருத்தி அப்பரமரஹஸ்யார்த்தத்தை உபதேசித்தருளினார்.

ஸ்வாமி எம்பெருமானார் என்கிற விருதுபெறுதல்

திருக்கோட்டியூர் நம்பி, தம்மிடத்திலே சபதம் செய்ததைக் கடந்து ஸ்வாமி இங்ஙனே ஸன்னிதியில் அர்த்தங்களை வர்ஷித்து விட்டாரென்று உடனே கேள்விப் பட்டு அவரை யழைத்து 'இப்படியும் செய்யத் தகுமோ? எதற்காக இப்படி நியமநோல்லங்கனம் செய்தீர்? இதன் பலன் என்னுமென்று அறிவீரோ?' என்று கேட்க, உடையவரும் 'ஆசார்ய நியமனத்தை அதிலங்கனம் செய்த பாவியேனுக்கு நரகமேயாயிற்று பலன்; இதனையறிந்தும் அடியேன் அர்த்தங்களை வெளியிட்டது அடியேனொருவன் நரகம் புகுந்தாலும் இவ்வாத்மகோடிகளெல்லாம் தேவரீர் திருவருளாலே உஜ்ஜீவித்துப் போவார்களென்கிற கருத்தினால்' என்று விண்ணப் பஞ்செய்ய, நம்பியும் இதைக்கேட்டு 'இப்படி பரஸம்ருத்தியே பேருன நிலை நமக்குக் கூடிற்றிலையே! இவர்க்கு இது கூடினப்படி என்னே! என்று மிக வியந்து உவந்து அவ்வுகப்பின் பரீவாஹருபமாக எம்பெருமானார் என்று அவர்க்கு விருதுசாத்தினார். எம்பெருமான் கருணைக்கடலென்று கேட்டிருந்தோமத்தனை, அதை இவர் பக்கலிலே இன்று ஸாக்ஷாத்தரிக்கப் பெற்றோமாதலால் இவர்க்கு இந்த விருது ஏற்கும் என்று திருவோலக்கத்திலே விவரணமும் செய்தருளினார்.

'ஈமக்கெல்லார்க்கும் தலைவர்' என்கிற பொருளையுடைய எம்பெருமானு ரென்கிற சொல் ஸ்வாமிக்கே ஏற்குமது. பரம கருணை பொருந்தியவரே தலைவராயிருக்கத் தகுமாதலாலும் அந்தப் பரமகருணை இராமாநுசர் திறத்திலேயே ஸகலரு மறிய ஸாக்ஷாத்த்ருமாதலாலும்.

ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும்பற்றின இதிஹாஸம்

[ஸ்வாமி திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருவடிகளிலே சரமச்லோகார்த்தம் கேட்டபோது ஆழ்வானுமாண்டானும் தண்டும் பவித்ரமுமாக உடனிருந்து கேட்ட

தாகவே கீழ் அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் இவ்விடத்து வரலாறு குருபரம்பரர் மரபாவத்தோடு சிறிது மாறுபடுதலால் அதில் காண்கிறபடியாகவும் இங்கு எழுதப்படுகிறது. ஸ்வாமி தண்டும் பவித்ரமுமான இவ்விருவருடனையிருந்து நம்பி பக்கலிலே கேட்டது திருமந்திரப்பொருள் என்று வைத்துக்கொள்ளுவது, பிறகு அவர்க்கு சரமச்சலோகார்த்தத்தையும் உபதேசித்தருளத் திருவுள்ளங்கொண்ட நம்பிகள் 'எம்பெருமானாரே! உமக்கு இன்னமுமொரு சரம ரஹஸ்யார்த்த விசேஷம் சொல்லுவதாக எண்ணியிருக்கிறோம்: இப்போது கோயிலுக்குச் சென்று பின்பு ஏகாந்தமாக நீர் ஒருவருமே வாரும்' என்றருளிச்செய்ய, அப்படியே ஸ்வாமி அப்போது கோயிலேற வெழுந்தருளி மீண்டுமொருகால் தனித்து நம்பிகளின் பாதத்திலே சென்று தெண்டனிட்டுநிற்க, நம்பி இவர் கையைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய் ஏகாந்தமாக மேல்தளத்திலேயேறிப் படிக்கதவை மூடி யெழுந்தருளியிருந்து ஒருவர்க்குஞ் சொல்லாதபடி தம் திருவடிகளைத் தொடுவித்துச் சூளுறுவுகொண்டு நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே பரம ரஹஸ்யமான சரமச்சலோகப் பொருளை யருளிச்செய்து, இதை அநதிகாரிகளுக்கு இடாதபடி பேணிக்கொண்டு போரும் என்று நியமித்தருள, எம்பெருமானார் அடியேன் அப்படிப்பட்டவர்களுக்குச் சொல்லேன்; கூரத்தாழ்வானொருவர்க்குச் சொல்லாதிருக்க வொண்ணாதேயென்ன 'ஆகில் ஒரு ஸம்வத்ஸரம் சுச்சுருஷை கொண்டு சொல்லும்' என்று நியமித்தருள, ஸ்வாமியும் விடைபெற்றுக் கோயிலேற வெழுந்தருளினார். அப்போது ஆழ்வான் அவர் திருவடிகளிலே தெண்டனிட்டு நிற்க, உடையவரும் வாராய் ஆழ்வான்! சரமச்சலோக பரம ரஹஸ்யார்த்தத்தை நம்பிகள் எனக்கு உபதேசித்தருளி இவ்வர்த்த விசேஷத்தை ஒருவர்க்கும் செவிப்படாதபடி பேணிக்கொண்டிருக்குமாறு நியமித்தருளினபோது ஆழ்வானொருவர்க்கு மாத்திரம் அடியேன் இதனை வெளியிடாதிருக்க முடியாதே யென்று நான் விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வானுக்கு இவ்வர்த்தம் கேட்க அதிகார முண்டேயாகிலும் பல்வகையாலும் அவருடைய அத்யவஸாயத்தைப் பரீக்ஷித்தறிந்து ஒரு ஸம்வத்ஸரம் சுச்சுருஷை கொண்டு சொல்லும் என்று நியமித்தருளினார் என்று ஆழ்வாளை நோக்கி யருளிச்செய்ய, அதுகேட்ட ஆழ்வானும் * மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள் * என்ற பாசுரத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி ஒரு ஸம்வத்ஸரம் இவ்வுடலுக்கு நிலையுண்டோ இல்லையோ வென்று வியாகுலப்பட்டு ஆலோசித்து இவ்வர்த்த விசேஷத்தைப் பெற்றுலல்லது தரித்திருக்க முடியாத தன்மையாலே ஆசார்யனது திருமாளிகை வாசலிலே ஒரு மாஸம் பட்டினிகிடக்கை ஸம்வத்ஸர சுச்சுருஷையோடொக்குமென்று சாஸ்த்ரமுண்டென்றறிந்து அங்ஙனமே மாஸோபவாஸம் கிடந்து அவ்வர்த்த விசேஷத்தைப் பெற்றார்.

பிறகு முதலியாண்டானும் வந்து தொழுது பிரார்த்திக்க, நான் ஆழ்வானொருவர்க்கே சொல்ல நியமனம் பெற்றுவந்தேன். நீர் நம்பிக்கையில் சென்று கேளுமென்று விடை கொடுத்தருள, அவரும் திருக்கோட்டியூரேறச் சென்று ஆறு மாஸம் காத்திருந்தும் அருள் பெருமலிருந்து ஒரு நாள் கனக்க ப்ரார்த்திக்கையில்— 'முக்குறும்பும் போனால் எம்பெருமானார் தாமே ப்ரஸாதிப்பர், போய்க்கேளும்' என்று

விடை தந்தனுப்பிவிட ஆண்டானும் கனத்த ஆர்த்தியோடே உடையவர் திருவடிகளிலே வந்து விழ மிகவும் உகப்போடே ஆண்டானுக்கும் அதை யுபதேசித் தருளினார்.

திருமாலையாண்டானிடத்துத் திருவாய்மொழி கேட்டல்

சிலநாளிக்குப் பின்பு திருக்கோட்டியூர் நம்பி கோயிலுக்கெழுந்தருளித் தம்முடைய ஸப்ரஹ்மசாரியான திருமாலையாண்டானை எம்பெரு மானுரிடத்தே கொண்டு நிறுத்தி இவர் பக்கலிலே திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் கேளுமென்று ஸ்வாமிக்கு நியமித்துத் தாம் புறப்பட்டெழுந்தருளினார். அன்று தொடங்கித் திருவாய்மொழி காலக்ஷேபம் நடந்துவாரா நின்றது. ஆண்டான் ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே கேட்ட அர்த்தங்களை யருளிச் செய்து வருகையில் எம்பெருமானார் ஆங்காங்குச் சில அர்த்தவிசேஷங்களையும் யோஜநா விசேஷங்களையும் பணித்துவர, இவர் விச்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டியாக ஸ்வச்சந்தமாய் ஏதோ சொல்லிவருகின்றாரென்று திருவுள்ளம் புண்பட்ட ஆண்டான் இடையிலே காலக்ஷேபத்தை நிறுத்திவிட, இதையறிந்த திருக்கோட்டியூர் நம்பி கோயிலேற வந்து ஆண்டானை விசாரிக்கையில் உடையவர் சொன்ன சில மாறுபொருள்களை யெடுத்துரைத்து மநஸ்தாபஹேதுவை விளக்க, அப்போது நம்பி சொன்னபடி—‘இவ்வர்த்தமும் ஆளவந்தாரருளிச்செய்ய நாம் கேட்டிருக்கிறோம்; ஸாந்தீபநி பக்கலிலே க்ருஷ்ணன் வேதமோதினாப்போலே காணும் உம்மிடத்திலே உடையவர் திருவாய்மொழி கேட்கிறதும்; ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திலுள்ள அர்த்தமொழிய இவர்க்கு வேருென்றும் தோன்றாது காணும், இவர்க்கு நீர் அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணுவதாக நினையாதேயிருக்க ப்ராப்தம்’ என்று.

பிறகு நம்பி அவ்வாண்டானையும் பெரிய நம்பியையும் கூட்டிக்கொண்டு உடையவர் மடத்தேற வெழுந்தருள, ஸ்வாமியும் உள்ளம் பூரித்துத்தொழுதுநிற்க, பெரிய நம்பியும் திருக்கோட்டியூர் நம்பியும் திருமாலையாண்டானை நோக்கி ‘திருவாய்மொழி விட்டவிடம் தொடங்கி நீரே பலகால் அநுவர்த்தித்தாகிலும் ப்ரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டும்’ என்று நியமித்தருள, அன்று தொடங்கி அப்படியே நடந்துபோந்தது. ‘ஆளவந்தார்க்கு நான் ஏகலவ்யன் காணும்’ என்று இடையிடையே ஆண்டானை நோக்கி உடையவர் அருளிச் செய்யும் படியாயிருந்தது. ஆளவந்தார் பக்கலில் கேளாத அர்த்தங்களும் இங்கே கேட்கப்பெற்றேமென்று ஆண்டானும் போர உகக்கும்படியாயிற்று.

ஸ்வாமி மாதுகரத்தை நிறுத்திக் கிடாம்பியாச்சானைப் பணிகொள்ளுதல்

‘தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்தான் வாழியே’ என்கிற படியே ஸ்ரீரங்கநாத தில்யாலய ஸாம்ராஜ்ய நிர்வாஹதுரந்தரராய் ஸ்வாமி வாழ்ந்தருளுங்காலத்திலே கோயில் கைங்கர்யபரர்கள் ஸதாசாரமில்லாமலிருக்கக்கண்டு அவர்களைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றி நெருக்கிக்கொண்டு போரா நிற்கையில், அவர்களிலே சிலர் ‘இவர் கோற்கீழே நம்மால் குடிவாழ முடியாது;

இவரை மாய்ப்பதே நலம்' என்று கொண்டு ஸ்வாமி மாதுகரத்திற் கெழுந்தருளு மீடத்து விஷங்கலந்த ப்ரஸாதமீடும்படி ப்ரபல நிர்ப்பந்தத்தாலே செய்விக்க, அப்படியே ஒருநாள் கிடைத்த ப்ரஸாதத்தின் தீமையை யறிந்து அதைத் திருக் காவேரியிலே கரைத்திட்டு அன்றுதொடங்கிச் சிலநாள் வரையில் உபவாஸமாகவே யெழுந்தருளியிருக்க, இதைத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி கேட்டருளி அப்போதே புறப்பட்டுக் கோயிலுக்கெழுந்தருளி, ஸ்வாமியினுடைய சிஷ்யவர்க்கங்களிலே கிடாம்பியாச்சாளுருவரே திருமேனிக்கு மிகவும் பங்கவரான கிங்கரர் என்றறிந்து அவரைத் திருமடைப்பள்ளிக் கைங்கர்யத்திலே நியமித்து, ஸ்வாமிதமக்கும் மடத்திலேயே ப்ரஸாதஸ்வீகாரம் கொண்டருளும்படி நியமித்து மீண்டெழுந்தருளினார். அன்றுமுதலாக ஆச்சானே ஸ்வாமி திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்கான பரிசாரகராக இருந்துவந்தார், வேதாந்த வாசிரியர் 'எதிவரனார் மடைப்பள்ளி வந்த மணமெங்கள் வார்த்தையுள் மன்னியதே' என்ற பாசுரத்தினாலும் * இதி யதிராஜ மஹாநஸ பரிமள பரிவாஹவாஸிதாம் * என்ற ச்லோகத்தினாலும் இவ்வரலாற்றை ஸூசிப்பித்தருளினார்.

யஜ்ஞமூர்த்தியைத் திருத்தி அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானாராக ஆட்கொள்ளுதல்

யஜ்ஞமூர்த்தி யென்னுமொரு மாயாவாதி ஸம்ந்யாஸி எம்பெருமானருடைய வைபவங்களைக்கேட்டு அவரோடே தர்க்கித்து வெற்றிபெற வேணுமென்று விரும்பிக் கோயிலிலே ஸ்வாமி மடத்திலே வந்துஸேவித்து 'நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கெல்லாம் நீர் விடைசூறவேணும்; த்ருப்திகரமாக விடைபெற்றேனாகில் உமக்கு சிஷ்யனாகக்கடவேன்' என்று சொல்ல ஸ்வாமியும் இசைந்தருள, பதினேழு நாள்வரையில் வெற்றி தோல்வியின்றியே வினாவிடை செல்லாநிற்க, முடிவில் உத்தரமருளிச் செய்யவேண்டிய பொறுப்பு ஸ்வாமிபக்கவிலே வந்துநின்று விஷயம் தோன்றாமேயிருக்கையில் 'நானைக்கு ஆகிறது' என்று சொல்லி ஸபாஸிஸர் ஜநமாயிற்று. பிறகு ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் மிகவும் வியாகுலப்பட்டு, தம் திருவாராதனமான பேரருளாளரைத் திருவடி விளக்கி அமுது செய்யப்பண்ணி 'ஆழ்வார் தொடங்கி ஆளவந்தாரளவாக இத்தனை காலம் ஒரு குறையுமின்றியே விளங்கிவந்த இந்த தரிசனம் இன்று அடியேனால் பங்கமடையக்கடவதோ? இப்படியும் ஒரு லீலை கொண்டாடத் திருவுள்ளமாயிற்றோ?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து தாம் அமுது செய்யாமலே கண்வளர்ந்தருள, அன்றிரவு பேரருளாளர் கனவிலே யெழுந்தருளிக் காட்சி தந்து மாயாவாதியின் வாயடங்கும்படியான சில அர்த்த விசேஷங்களை ஸ்பூரிக்கச்செய்து மறைய, ஸ்வாமியும் சிற்றஞ்சிறுகாலை யெழுந்து பரமஸந்துஷ்டராய் நித்யாநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு பரஸுநகம்பீரராய் விசாரகோஷ்டிக்கு எழுந்தருள, அவ்வளவிலேயே யஜ்ஞமூர்த்தி இன்று நமக்குத் தோல்வியே திண்ணமென்று நிச்சயித்து அப்போதே யெழுந்து ஸ்வாமி திருவடிகளலே ஸாஷ்டாங்க ப்ரணாமம் பண்ணி நின்று 'அடியேனை அங்கீகரித்தருளவேணும் என்று கைகூப்பிப் பிரார்த்திக்க, 'மேலே விஷய விசாரம் நடைபெறவேண்டியிருக்க இதுவென்?' என்று ஸ்வாமி கேட்க; அதற்கு யஜ்ஞமூர்த்தி 'ஸ்வாமிந்! தேவரீருக்

குப் பெரிய பெருமாள் ப்ரத்யக்ஷமானபின்பு தேவரீரென்றும் பெருமாளென்றும் வாசியுண்டோ? இனி அடியேன் தேவரீர் ஸந்திதிபில் வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்ல ப்ராப்தியில்லை; இந்த ஆத்மா இதுவரையில் அநர்த்தப்பட்டது போதும்; இனியும் அநர்த்தப்படாதபடி நோக்கியருளவேணும் என்று கனக்க ப்ரார்த்தித்து ஸ்வாமியின் இசைவும் பெற்று அப்போதே ஏகதண்டத்தை முறித்தெறிந்து ப்ராயச் சித்த பூர்வகமாய் சிகாயஜ்ஞோபவீதங்களையும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் பெற்று முக்கோல்பிடித்த முனியாகி சாஸ்த்ரப்படி ஆசார்யனுடைய நாமத்தையே வஹிக்க விரும்பி பிரார்த்திக்க, ஸ்வாமியும் பேரருளாளனுடைய ப்ரஸாதமடியாகவே இவர் ஆட்பட்டாரென்கிற உபகார ஸம்ருதி உலகப்ரஸித்தமாம்படி அருளாளப் பெருமாளெம் பெருமானார் என்று திருநாமம் சாத்தியருளினார். உடனே அவரை யழைத்துக் கொண்டு போய்ப் பெரியபெருமானை ஸேவிக்கப்பண்ணிச் சிறப்புகளும் பெறுவித்து, அன்று முதலாகவே திருப் பல்லாண்டு தொடங்கி நாலாயிரமும் ஒதுவித்து, மற்றும் தத்வசிகைகளும் செய்தருளினார்.

அக் காலத்திலே, அனந்தாழ்வான் எச்சான் தொண்டனார்நம்பி மருதூர் நம்பி என்னுமிவர்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிக்க வேணுமென்று வர, ஸ்வாய் அவர்களை அருளாளப் பெருமாளெம் பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பித்தருளினார். அப்போது அவர் அஞ்சி நடுங்கி அவ்வடியார்களை நோக்கி “குருவியின் கழுத்திலே பனங்காயைக் கட்டினாற்போலே ஸ்வாய் செய்தருளினராகிலும், நீங்கள் ஸ்வாயிதிருவடிகளே சரணமென்றிருங்கள்” என்று நியமித்தருளினார்.

அனந்தாழ்வான் திருமலையில் வழுவினாலவடிமைக்கு நியமனம் பெறுதல்

எம்பெருமானார் பகவத் விஷய காலக்ஷேபம் நடத்தி யருளுகையில் *ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி யென்கிற திருவாய்மொழி நடவாநிற்க, கோஷ்டியில் திருமுன்பேயிருந்த சிஷ்யர்களை நோக்கி ‘ஆழ்வார் *திருவேங்கடத் தெழில்கொள் சோதி யெந்தை தந்தை தந்தைக்கு ஒழிவில் கால மெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவினாலவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்* என்று பாரித்த குறைதீரத் திருவேங்கட முடையான் பரிஸரத்திலே யிருந்து நித்ய கைங்கர்யம் பண்ண விருப்பமுடையார் ஆரேனுமுளரோ?’ என்று வினவியருள, *குளிரருவி வேங்கடமாகையாலே எல்லாரும் குளிர்க்கு அஞ்சி விடை கூருதிருக்க, அனந்தாழ்வான் எழுந்து அடியேனுக்கு நியமித்தருளவேணும்’ என்றார். அதுகேட்டு உகந்த எம்பெருமானார் நீரொருசுரே ஆண்பிள்ளை என்று போரவும் கொண்டாடித் தழுவியருளி விடை கொடுத்தருளினார் அது முதலாக அனந்தாண்பிள்ளை என்று அவர்க்கு ப்ரஸித்தியாயிற்று. அன்றே அவர் திருமலைக்கு விடைகொண்டு திருவேங்கடமுடையானைத் திருவடி தொழுது திருநந்தவனஞ் செய்து அதற்கு இராமாநுசன் என்று திருநாமஞ் சாத்தி அனேகவிதமான கைங்கரியங்களை அற்புதமாக நடத்திக் கொண்டிருக்கையில் அதை நேரில் கண்டு மகிழவேணு மென்கிற திருவுள்ளம் எம்பெருமானார்க்குண்டாகி பகவத்விஷய காலக்ஷேபத்தை விரைவாக நடத்திச் சாத்தியருளினார்.

உடையவர் திருமலையாத்திரையும் திருமலைநகரியிடம் ஸ்ரீராமாயணம் கேட்டலும்

பெருமாள்கோயில் திருமலை முதலான சில திருப்பதிகளை ஸேவித்துவரப் பெரியபெருமாளிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு சிஷ்பவர்க்கங்களுடனே புறப்பட்ட எம்பெருமானார் வழியடைவே திருப்பதிக்களப்பல்லம் தொழுதுகொண்டு திருமலையடிவாரத்தே திருப்பதியிற் சேர்ந்து. திருமலையை மீதித்தேறத் திருவுள்ளம் பற்றாமல் கீழேயேயிருந்து விடுவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கையில் அனந்தாழ்வான் முதலானோர் இதையறிந்து வந்து இப்படியும் திருவுள்ளம் பற்றலாமோ? நாங்களும் இனித் திருமலையை விட்டு இங்கேதான் படுகாடு கிடக்கவேண்டும் போலும்' என்ன; அதையே திருமலையப்பனுடைய நியமனமாகக்கொண்டு புறப்பட்டுத் திருமலைமேலெழுந்தருளிக் கோனேரியிலே நீராடி அப்பனைக் கண்களாரளவும் நின்று ஸேவித்து அனந்தாழ்வானுடைய திருப்பணிகளையும் கடக்கித்து உள்ளம் பூரித்து ஊளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன் வருகவென்று அவரை மிக வுகந்து மூன்றுநாள் அவ்விடத்தில் அமுது செய்யாமலே யெழுந்தருளியிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு கீழேயிறங்கி மாதுலரான திருமலை நம்பி திருமாளிகையிலேயே ஒரு ஸம்வத்ஸரமிருந்து இதிஹாஸச் ச்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தின் விசேஷார்த்தங்களை அதிகரித்தார்.

உடையவர் எம்பாரைப் பெற்றுக்கொண்டு காஞ்சீபுரி வருதல்

உடையவர் ஸ்ரீ ராமாயண காலக்ஷேபம் முடித்துப் புறப்படுகையில் மாதுலரான திருமலை நம்பி உவப்பின் மிகுதியினால் இவர்க்கு ஏதாவது கொடுக்கவேணுமென்கிற பாரிப்புத்தோற்ற இருக்கையில் அதனையறிந்த உடையவர் 'ஸ்வாமிக்கு அடியேன் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டியதுபோக, அடியேனுக்கு ஸ்வாமி கொடுப்பதென்று ஒன்றுண்டோ? அப்படி ஒன்று கொடுக்கத் திருவுள்ளமாகில் நம் கோவிந்தப் பெருமானைத் தந்தருள வேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; நம்பியும் அதற்கிசைந்து உடனே கோவிந்தப் பெருமானை [எம்பாரை] அழைத்து 'கோவிந்தா! இனி நம்முடையவரை அநுவர்த்தித் திருப்பாயாக' என்று சொல்லி உதகதாரா பூர்வமாகக் கொடுத்தருளினார். வெகு ஆனந்தத்துடன் உடையவர் அவரைக் கூட்டிக் கொண்டு திருக்கடிகை முடலான திவ்ய தேசங்களை ஸேவித்துக்கொண்டு கச்சிப் பேரருளாளன் திருவடிவாரத்தில் வந்து சேர்ந்தார்.

எம்பார் திரும்பவும் திருப்பதிக்குச் சென்று மீளுதல்

கோவிந்தப் பெருமானுடன் கச்சியில் வாழ்ந்திருக்கையில், ஸ்வாசார்யரான நம்பியைப் பிரிந்த கிலேசத்தினால் உடம்பு வெளுத்து முகம் உருவியிருந்தார் கோவிந்தர், அதுகண்ட வுடையவர் அவருடைய கருத்தை யறிந்து 'கோவிந்தரே! திருப்பதிக்குச் சென்று நம்பியை ஸேவித்து வாரும்' என்று இரண்டு மனைவஷணவர்களைக் கூட்டி யனுப்பிவிட்டுத் தாம் திருக்கச்சி நம்பியுடனே பேரருளாளனை ஸேவித்துக் கொண்டிருந்தார். திருப்பதிக்குச் சென்ற எம்பார் அங்குத் திருமலை

நம்பி திருமாளிகை வாசலிலே தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துநிற்க, அங்குள்ளார் அவரைக் கண்டு உள்ளே சென்று நம்பிக்கு அறிவிக்க, அவரும் திருவுள்ளங் கலங்கி 'பித்தனைப் போகச் சொல்லுங்கோள்' என்ன; 'இத்தனை தூரம் சிரமப்பட்டு வந்தவரை யழைத்து ஸேவையும் ஸ்ரீபாத தீர்த்தமும் தளிகை ப்ரஸாதமும் தந்தருள வேண்டாவோ?' என்று தேவிகள் சொல்லவும் 'விறற் பசவுக்குப் புல்லிடு வாருண்டோ? என்று சொல்லி விமுகராயேயிருந்து விட்டார் நம்பிகள். இப்படியாகவே கோவிந்தப்பெருமாள் அங்கு நசையற்றுத் திருவாசலிலே தெண்டனிட்டு அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிருவரோடு கூடவே பெருமாள் கோயிலில் உடையவரிடம் வந்துசேர நாளடைவில் எல்லாருமாய்த் தென்னரங்கம் சென்று சேர்ந்தனர். கோவிந்தப்பெருமாள் வைராக்யம் முற்றி ஸம்ந்யாஸாச்ரமத்தை ஸ்லீகரித்து ஆசார்யருடைய நாமைகதேசமாக எம்பாள் என்கிற திருநாமத்தைப் பெற்று உபய வேதாந்த க்ரந்த பரிச்ரமத்திலே தலை சிறந்து வாழாநின்றார்.

ஸ்ரீ பாஷ்யமருளிச்செய்ய முயலுதல்

எம்பெருமானார் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யம் செய்தருளி ஆளவந்தார் திருவுள்ளக் குறையை நீக்கக்கருதி அதற்காக பகவத் போதாயந மஹர்ஷியின் வ்ருத்தி க்ரந்தத்தைக் கடைக்கித்த திருவுள்ளமாய் அந்த ஸ்ரீகோசம் காச்மீர மண்டலத்தில் சாரதாபீடத்தி லுள்ளதென்றுணர்ந்து ஆழ்வான் முதலானாரையும் கூட்டிக்கொண்டு யாத்திரை யடைவிலே அங்கேற எழுந்தருளித் தம்முடைய வைபவங்களைக் காட்டி வசிகரிக்கப்பட்ட ஸரஸ்வதீ பாண்டாரத் தலைவரிடத்தில் நின்றும் அந்த போதாயந வ்ருத்திக்ரந்தத்தை வாங்கி அங்கேயேயிருந்து கடைக்கித் துக்கொண்டிருந்தார். மஹாமேதாவியான ஆழ்வானும் தாம் ஒரு பக்கத்தில் வீற்றிருந்து இரண்டாவது அத்யாயம் முதலாக மேலுள்ள பகுதியை யெல்லாம் கடைக்கித்து நெஞ்சில் தேக்கிக் கொண்டார், உடையவர் முதலத்யாயம் கடைக்கித்துத் தலைக்கட்டினவுடனே அங்குள்ள புறமதத்து வித்வான்களின் துர்ப்போதனையினாலே மனம் மாறின ஸரஸ்வதீ பாண்டாரத் தலைவர் அந்த ஸ்ரீகோசத்தை தீர்ப்பந்தித்து வாங்கி உள்ளே வைத்திட, குறையும் காணப் பெற்றிலோமே! என்று உடையவர் சிந்தித்திருக்க, அதுகண்ட ஆழ்வான் மேற்பகுதிகளைத் தாம் பார்த்துத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறபடியை விஜ்ஞாபித்து ஸ்வாமியைத் தேற்றினார். பிறகு பயணகதியிலே தென்னரங்கத்திருப்பதி சேர்ந்து ஆழ்வானை உசாத்துணையாகக் கொண்டு ஸ்ரீ பாஷ்யமிட்டருளித் தலைக்கட்டினார். இதற்கு ஸங்க்ரஹமாக வேதாந்த தீபம் வேதாந்த ஸாரம் என்னுமிரண்டு க்ரந்தங்களையும்ருளிச் செய்தார்

சோழ ராஜனுடைய உபபல்லவத்திற்கு அஞ்சி ஸ்வாமி

மேல்நாட்டுக்கெழுந்தருளல்

ஆழ்வான் உடையவர்க்கு உசாத் துணையாயிருந்து தர்சந நிர்வாஹம் பண்ணியருளுகிற காலத்திலே, ராஜேந்த்ர சோழபுரத்தில் அரசாண்டுவந்த குலோத்துங்க சோழ ராஜன் துஷ்ட சைவனாகையாலே கள்ளப் பொய்ந் தூல்களை

மெய்ந் நூலாகக் கொண்டு தானும் தன் புரோஹிதனுமாக நாட்டிலுள்ள வித்வான் களை யெல்லாந் திரட்டி “சிவாத் பாதரம் நாஸ்தி” என்று எழுத்திடச் சொல்லி நிர்ப்பந்திக்க, சிலர் அவனுக்கு அஞ்சியும் சிலர் பொருட்டும் பூமிக்குமாசைப்பட்டும் அப்படியே யெழுத்திட்டார்கள். அப்போது அவ்வரசனிடத்துச் சிறிது மேன்மை பெற்றிருந்த நாலுயிர் என்னுமொரு வைஷ்ணவன் அவ்வரசனை நோக்கி எங்களி ராமாநுசன் எழுத்திட்டாலன்றோ ‘எழுத்திட்டதாவது; மற்றையோர் இட்டா லென்ன? இடாவிடிலென்ன?’ என்று கூற, அதுகேட்ட அரசனும் அப்போதே இராமாநுசனை யழைத்து வரும்படி ஆள்களை யனுப்ப அவர்களும் உடையவர் மடத்தேறச் சென்றவளவிலே இந்தச் செய்தியை யுணர்ந்து ஆழ்வான் “ஸ்வாமி ராஜஸபைக்கு எழுந்தருள்வராகில் அவர்க்கு அங்கு ஏதாவது அபாயம் விளையக் கூடும்; உலகுக்கெல்லாம் உயிரான அவரைக் காட்டிக் கொடுக்கத் தகாது; நாமே அவருடைய கோலம் பூண்டு ஸபைக்குச் செல்வோம்; கெடுதல் ஏதாவது நேர்ந் தாலும் நம்மோடே போகட்டும் என்று கருதி, அப்போது எம்பெருமானார் நீராட்டத் திற் கெழுந்தருளியிருப்பதறிந்து அவருடைய காஷாயத்தையும் தீரிதண்டத்தையும் தரித்துக்கொண்டு அந்த ராஜபுருஷர்களுடனே போகப் புறப்படும்போது பெரிய நம்பியும் சில முதலிகளும் தாமுங் கூடவருவதாகப் புறப்பட, அவர்களுடன் ஆழ்வான் ராஜ ஸபைக்கெழுந்தருளினார். பிறகு உடையவர் நீராட்டஞ் செய் தெழுந்தருளி தீரிதண்ட காஷாயாதிக்களைத் தேடின வளவிலே ‘கூரத்தாழ்வான் தரித்துக்கொண்டு ராஜ புருஷர்களுடனே யெழுந்தருளினார்’ என்று முதலியான் டான் விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஆகில் அவருடைய வெள்ளையைத் தாருங்கள் என்று ஆழ்வானுடைய திருப்பரிவட்டத்தை வாங்கித் தாம் சாத்திக்கொண்டு ஆழ்வா னுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் என்ன தீங்கு நேருமோவென்று சிந்தித்துத் துவண்டிருக்க. இனி ஸ்வாமி இவ்விடத்திலெழுந்தருளியிருக்கை உசிதமன்று என்று அனை வரும் விஜ்ஞாபிக்க, உடையவரும் உடனே புறப்பட்டெழுந்தருளித் திருநாராயண புரம் சேர்ந்தார்.

[எம்பெருமானார் காலத்திலேயே யெழுந்தருளியிருந்த ப்ராமாணிக பண்டித சிகாமணியான கருடவாஹந பண்டிதர் செய்தருளின திவ்யஸூரி சரிதத்தில் பதினெட்டாம் ஸர்க்கத்திலும், எம்பெருமானார்க்கு அத்தாணிச் சேவகராயிருந்த வடுகநம்பி பணித்த யதிராஜ வைபவக்தின் தொண்ணூற்றைந்தாம் சுலோகத்திலும் இக்கதை விளக்கமாக வுரைக்கப்பட்டிருத்தலால் இதில் யார்க்கும் விப்ரதிபத்தி யுண்டாகக் காரணமில்லை. உடையவர்க்குந் தெரியாமலே ஆழ்வான் ஸ்வபுத்தி யாலே தீரிதண்ட காஷாயங்களைத் தரித்து ஸபைக் கெழுந்தருளினதாகவும், சோழ ராஜனிடத்தில் நின்றும் ஆட்கள் வந்தவுடனே எம்பெருமானார் ஆழ்வான் ஆண் டான் முதலானார் பலரும் கூடிக் கலந்து யோசித்து உடையவர் வெள்ளை சாத்திக் கொண்டு வெளியேறிவிட வேண்டியதென்றும் ஆழ்வான் யதிராஜ வேஷம்பூண்டு ஸபைக்கெழுந்தருள வேண்டியதென்றும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டு அப்படி நடந்ததாகவும்—இங்ஙனே இரண்டுவகையாக நூல்களிற் காணப்படுவதுண்டு. இவ்விரண்டு வகையும் ஸம்பாவிதமே யாகையால் இவற்றில் விப்ரதிபத்திக் கிடமில்லையென்க.]

ராஜ ஸபையில் நடந்த செய்திகளும் பின்னடந்த செய்திகளும்

ஆழ்வானும் பெரியநம்பியும் சோழராஜன் ஸதஸ்ஸிலே யெழுந்தருளின பிறகு அங்கு விசேஷமாக சாஸ்த்ர விசாரங்கள் நடைபெற்று 'சிவாத் பரதம் நாஸ்தி' என்ற ராஜ வாக்யத்தின்மீது இகழ்ந்துரைக்கப்பட, சோழன் கடுஞ்சினத்தனனாய் 'இவ்விருவருடைய கண்ணையும் கீண்டு விடுங்கள்' என்று சேவகர்கட்குக் கட்டளையிட, ஆழ்வான் சோழனைக் குறித்து 'நீ மஹாபாதகியாகையால் உன்னைப் பார்த்த கண்கள் எனக்கு ஆகாது' என்று சொல்லித் தாமே தமது திருவுகிர்களாலே கீறிக் கண்ணை வாங்கியெறிய, பின்பு ராஜ ஸேவகர்கள் பெரியநம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய்ச் சோழன் சொற்படி செய்து ராஜத்வாரத்தில் நின்றும் புறப்பட விட, ஆழ்வான் 'தர்சனத்துக்காக தர்சனம் கொடுக்கப் பெற்றோமே!' என்று மகிழ்ந்திருக்க, பெரியநம்பி வருத்தராகையாலே அவ்வேதனை பொறுக்கமாட்டாமல் அங்கேயொரு கொல்லைத் தலைமாட்டிலே 'ஆழ்வான் மடியிலே திருமுடியும் தம் திருமகளான அத்துமாய் மடியிலே திருவடிகளுமாய் இளைத்துக் கண்வளர்ந்தருளி ஆளவந்தார் திருவடிகளை த்யானித்துக்கொண்டு அங்கே திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார். பின்பு ஸ்ரீபராந்தகபுரமென்னும் அக்ரஹாரத்தில் நின்றும் வந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பெரியநம்பியை அங்கே ஸம்ஸ்கரித்துத் திருப்பள்ளிப்படுத்தி ஆழ்வானை எழுந்தருள்வித்துக் கொண்டுபோய்த் தங்கள் ஊரிலே யிருத்தித் திருக்கண் வேதனை தீருமாறு சிலகாலம் உபசரித்துப் பிறகு திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே கொண்டு சேர்த்தார்கள். தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்த எம்பெருமானாரைப் பிரிந்து அங்கே வாழ்கில்லாமல் கோயில் வாஸத்தை விட்டிட்டுத் திருமாலிருஞ்சோலையில் வாஸத்தை விரும்பிப் பயணகதியாகப் புறப்பட்டெழுந்தருளினார். வழியிடையே எழுந்தருளும்போது தம்முடைய மனத்துயரங்கள் நினைவுக்கு வாராதிருக்கும்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை நினைந்து நெஞ்சு கனிந்திருக்கக் கருதி யுழைவதுண்டஸ்தவம் அதிமாநுஷஸ்தவம் என்ற அற்புதமான இரண்டு ஸ்தோத்ரங்களை யருளிச் செய்துகொண்டே திருமாலிருஞ் சோலைக் கெழுந்தருளி அங்கே பல வாண்டுகளெழுந்தருளியிருந்து ஸுந்தரபாஹுஸ்தவமும் அருளிச் செய்தார். அவ்வளவிலே அந்த மஹாபாதகியான சோழன் கழுத்திலே புண்ணாகிப் புழுத்து மாண்டானென்ற செய்தி கேள்விப்பட்டு ஆழ்வான் அழகர் ஸன்னிதியிலே விடைபெற்று மீண்டும் கோயிலேற வெழுந்தருளினார்.

எம்பெருமானார் மேல்நாட்டில் நின்று கோயிலுக்கெழுந்தருளி

ஆழ்வானை உசைவுதல்

சோழனுடைய உபல்லவங்களுக்கு அஞ்சி மேல்நாட்டுக் கெழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானார், கோயிலில் நின்றும் அங்குமிங்கு ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவராலே—சோழராஜ ஸதஸ்ஸில் ஆழ்வானுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் தேர்ந்த ஆபத்தைக் கேள்விப்பட்டுச் சாலவும் திருவுள்ளம் நொந்து ஆழ்வானுக்கும் உயிர்வாழ்ந்திருக்கப் பெற்றோமே' என்று திருவுள்ளம் தேறி, அப்போது தம்மிடத்தில் கைங்

கரியம் செய்துகொண்டிருந்த மாறென்றில்லா மாருதிச்சிறியாண்டாளை 'மிகவும் விரைவாகக் கோயிலுக்குச் சென்று ஆழ்வாணையும் ஆராய்ந்து அங்குள்ள விசேஷங்களையும் அறிந்து வாரும்' என்று நியமித்தருள, அவரும் மிக விரைந்து கோயிலுக்கு வந்து சோழன் புழுத்து மாண்ட செய்தியுட்பட எல்லாவற்றையும் ஆழ்வான் ஸன்னிதியிலே அறிந்துகொண்டு மீண்டு திருநாராயணபுரம் போய் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே இவற்றை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்டு அவர் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு உடனே அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுக் கோயிலுக் கெழுந்தருளி முதலிகளுடன் ஆழ்வான் திருமானிகைக் கெழுந்தருள, ஆழ்வானும் எதிரே யெழுந்தருளி உடையவர் திருவடிவாரத்திலே வேரற்ற மரம்போலேவிழுந்து ஸேவித்துத் திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடக்க, உடையவரும் ஆழ்வாணை யெடுத்தணைத்துக் கொண்டு சோக வேகத்தாலே ஒரு வார்த்தையும் அகுளிச் செய்யமாட்டாமல் உள்ளெலாமுருகிக் குரல் தழுத்து 'வாரீர் ஆழ்வான்! இத்தர்சனத்திற்கு த்ருஷ்டிபூதரான உமக்கு இப்படி கண்போவதே! இது என்னுடைய தீவினையின் பயனன்றோ?' என்றிப்படி பலவாறாக அருளிச்செய்து ஆழ்வாணைத் தேற்றி, பண்டு போலே திருவரங்கச் செல்வத்தை வளர்த்துக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்.

திருமலையப்பனுக்குத் திருவாழி திருச்சங்கு அளித்தது

பண்டொரு காலத்தில் திருவேங்கடமுடையான் தன் பக்கல் பரமபக்த சிகாமணியாயிருந்த தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு ஒரு காரணர்த்தமாகத் தன் திருவாழி திருச்சங்குகளைத் தந்தருளி, இப்படி ஆச்ரித பக்ஷபாதத்தாலே தனது திவ்யாயுதங்களையும் தந்து உபகரிக்கும் ஓளதார்யகுணம் உலகில் பரவுவதற்காகச் சிறிதுகாலம் ஸுதர்சனபாஞ்சஜந்ய சூந்யனாகவே இருந்திட்டான். அக்காலம் கலியின் கொடுமையால் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் குலைந்து தேவாலயங்களும் சீர்கெட்டுப் பாஷண்டிகள் தலையெடுக்கும் காலமாயிருந்தது, திருமலையில் அர்ச்சகர்களாயிருந்த வைகாநஸர்கள் எம்பெருமானுக்கு முறைப்படி உபசாரங்கள் பண்ணாமல் அச்ரத்தை காட்டியிருந்த காரணத்தினால் தேசாதிபதியான யாதவராஜனால் அடிக்கடி தண்டிக்கப்பட்டு அங்கு வாழ்கில்லாமல் வெளிநாடு சென்றனர்; வருத்தர்களாயிருந்த அர்ச்சகர்கள் இங்ஙனம் ஒருவரொருவராக வெளியேற. ப்ரபலர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இங்கு இலராக, விரல் நுழைக்க இடம் தேடிக்கொண்டிருந்த சைவர்கள் இதுவே நல்ல சமயமென்று கொண்டு அந்த யாதவமன்னன் பக்கல்சென்று அவனுடைய ப்ரீதியைச் சிறிது சிறிதாக ஸம்பாதித்து ஒருநாள் அவனிடம் சொன்னார்கள் திருமலையில் ஸ்வாமிபுஷ்கரிணியின் தென்கரையில் திகழும் தேவன் முருகக் கடவுள்தான்; அவர்க்குக் குமாரசாமி யென்றும் பெயர் வழங்குவதுண்டாகையால் அந்த நாமைக தேசத்தையிட்டு ஸ்வாமி புஷ்கரிணி யென்று அத்தடாகம் வழங்கப்பெற்றது. ஸ்ரீவேங்கடாசல மாஹாத்மியம் கூறவந்த வாமந புராணப் பகுதியில் இரண்டாவது அத்யாயத்தில் ஸுப்ரஹ்மண்யன் வேங்கடமலையில் ஒரு குளத்தின் கரையில் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தானென்று சொல்லப்பட்டிருத்தலாலும் அப்பெருமான் முருகக்கடவுளே. அவர்க்கு அஸா

தாரண ஆயுதங்களானபாசமும் அங்குசமும் தவநிலைக்கு உரியவை யல்லாமையால் தரிக்கப்படவில்லை. இன்னும் பல வேறுதூக்கங்களும் அம்மலை சைவசேஷத்ரமே யாம். இப்போதுதான் சிறிது காலமாகச் சில வைஷ்ணவர்கள் கூடிப் புராணரீத் தங்களை மனம் போனபடி சொல்லி அப்பெருமான் விஷ்ணுவேயென்றுரைத்து ராஜாவை வசப்படுத்திக்கொண்டு சில வைஷ்ணவ விகீரணங்களையும் கோவிலில் ஸ்தாபித்து உத்ஸவங்களை நடத்தத் தொடங்கினார்கள். உண்மையில் இது சைவ சேஷத்ரமாகையால் சைவ விதிப்படி இனி இக்கோவிற் காரியங்கள் நடைபெறுமாறு மஹாப்ரபு செங்கோல் செலுத்தவேணும்—என்றார்கள்.

இதைக்கேட்ட அவ்வரசன் இந்த சைவர்கள் சொல்லுவதெல்லாம் அறுபல விருத்தமா யிருக்கின்றதே; ஆராயாமல் நாம் எதையும் ஸாஹஸமாகச் செய்து விடக் கூடாது; தக்கபடி ஆராய்ச்சி செய்யவேணும் என்றெண்ணி யிருந்தான். அக்காலத்தில் அங்கு நிபுணர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் யாருமில்லாமையால் ஸாமாந்யராயிருந்த சிலர் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் மிக்க சிஷ்யஸம்பத்துடனே எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானார்க்கு இச்செய்தியை அறிவித்தனர். இச்செய்தியை யறிந்த உடையவர் கடுநடையாகத் திருப்பதிக் கெழுந்தருளி ஸம்சயாகீராதனா யிருந்த அரசனை நோக்கி, “சைவர்களால் உனது நெஞ்சில் உண்டாக்கப்பட்ட சங்குகளங்கததை நீக்கி உன்னைத் தெளிவிப்பதற்காகவே நெடுந்தூரத்தில் நின்று இங்கே வந்தோம்; உனக்குப் பரிஸ்ரீரண த்ருப்தி உண்டாகும்படி யாம் தெளிவாகச் சொல்லவல்லோம்; கேளாய் கொற்றவனே!” என்று தொடங்கின வானே அவ்வரசன், மூன்று கொக்கரித்த சைவர்களையும் வரவழைத்து பெரிய ஸபை யாக்கி சைவ வைஷ்ணவர்களுக்கு வாதயுத்தம் நடக்குமாறு நியமித்துத் தான் தடஸ்தனாயிருக்க, வெகு காலம்வரை வாதப்போர் நடந்ததில் சைவர்களுடைய துர்வாதங்களை யெல்லாம் எம்பெருமானார் ப்ராமானிகமாகக் கண்டித்து வெற்றி பெற்று விளங்கினார், [இந்த வாதப்ரதிவாதங்களின் விவரணம் திருமலையனந்தாழ்வான் பணித்த ஸ்ரீ வேங்கடாசல இதிஹாஸ மாலையில் அறுபத்தைந்து பக்கம் நிறையப் பெரிய வாக்யார்த்த ஸரணியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன; அங்கே கண்டு கொள்வது.] எம்பெருமானுடைய அற்புதமான உபபாதனங்களைக் கேட்ட மன்ன வன் கலக்கம்நீங்கி மிக்க தெளிவுபெற்று, திருவேங்கடமலை விஷ்ணுசேஷத்ரமே யென்றும் அங்குள்ள பெருமான் திருமாலே யென்றும் அறுதியிட்டு “இந்த ஸ்ரீராம னுஜர் ஸாமாந்ய புருஷரல்லர்; அவதார புருஷரேயாவர்; இவர் மனம் வைத்தால் அதிமாநுஷமான காரியங்களையும் செய்து ஸர்வஜனங்களுக்கும் திண்ணிய நம்பிக்கை யுண்டாகும்படி செய்யவும் லல்லவர்; அங்ஙன் செய்ய இவரை வேண்டிக் கொள்வோம்” என்றெண்ணி, ஸ்வாமிந்! யோகீச்வரே !! தேவரீர் நிருபித்துக்காட்டிய சாஸ்த்ரார்த்தங்களைக் கேட்டுப் ப்ரமான்ந்தமடைந்தேன்; திருமாலே திருமலைக்கு இறைவர் என்று நன்கு துணிந்தேன்; ஸம்சயலேசமுமில் லாமல் சிக்கனத் தெளிவுபெற்றேன்; ஆயினும் மஹாபுருஷராயுந் அதிமாநுஷ சேஷிதராயுமிராநின்ற தேவரீர், பண்டிதரோடு பாமரரோடு வாசியற எல்லாரும் தெளியுமாறு ஸமாதானோபாயம் ஏதாவது செய்தருளக் கூடுமேல் நனது என்று கைகூப்பி விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதனைக்கேட்ட எம்பெருமானார் புராணப் பொருள்

களைப் பலவாறாக எடுத்து உபந்யஸித்துக் காட்டினவளவிலும் இவ்வரசனுடைய மனம் பரிபூர்ண த்ருப்தியை அடையவில்லை போலும்; அதிமாநுஷமானதொரு கார்யம்செய்து காட்டவேண்டுமென்கிறான்; ஆயிடுக; இங்ஙனே செய்வோம்;— ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் பதினோராவது அத்யாயத்தில் எம்பெருமான் தானே சோதிவாய் திறந்து ப்ரதிஜ்ஞை செய்தருளியிருக்கிறபடியே கலியுகத்தில் விமான மண்டபாதிகளைப்போல் சங்கு சக்கரங்களையும் பக்தர்கள் செய்து ஸமர்ப்பித்தால் ஸ்வீகரித்தே தீருவனாதலால், நாம் செய்து ஸமர்ப்பிக்கும் திய்யாயதங்களையும் எம்பெருமான் ஸ்வீகரிக்கக் கூடுமே; ப்ரார்த்தித்தாகிலும் ஸ்வீகரிக்கச் செய்திடுவோம்; இல்லையேல் மஹத்தான அநர்த்தம் நேரிடும் போலிருக்கிறதே! இவ்வரிய செயலினால்தான் அனைவரும் விச்வஸிக்கவேண்டும் என்று திருவுள்ளத்திற் சீந்தித்து அப்படியே செய்திடுவதென்று அறுதியிட்டு, மன்னவனை நோக்கி, நான் எம்பெருமானுக்கு அஸாதாரண சிஹ்நங்களான திருவாழி திருச்சங்குகளைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து பகவத் ஸந்நிதியிலே வைத்திடுகிறேன்; இந்த சைவர்கள் தாமும் தங்கள் தெய்வத்துக்குரிய பாசம் அங்குசம் முதலிய ஆயுதங்களைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து வைத்திடுக; எந்த ஆயுதங்களை எம்பெருமான் எடுத்து அணிந்து கொள்கிறானோ பார்ப்போம்” என்றருளிச் செய்தார்.

இதைக்கேட்ட அரசன் மகிழ்ச்சிகொண்டு ‘இப்படியாகில் இது சிறந்த உபாயமே; பிறகு ஒருவர்க்கும் ஆக்ஷேபம் இருக்க ப்ரஸக்தியில்லையன்றே; நல்லது; அப்படியே இருவகுப்பினரும் செய்யக்கடவது’ என்று சொல்ல; உபயவாதிகளும் தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தின் அஸாதாரண ஆயுதங்களைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து ஒருநாள் அவ்வரசனுடனே திருமலைக்கு வந்து இரவில் திருவேங்கட முடையானுடைய ஸந்நிதி கர்ப்பக்ருஹத்தினுள்ளே அவற்றை வைத்துவிட்டுக் கதவுகளைப் பூட்டி மன்னவன் கையால் அரக்கிலச்சினை செய்வித்துக் காலையளவும் கோவிலைச் சுற்றிக் காவலிருந்துகொண்டு தங்களுக்கே வெற்றியுண்டாகும்படி தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தைச் சிந்தைசெய்து கொண்டிருந்தனர்.

எம்பெருமானார் தமது யோகமஹிமையினால் உள்ளேபுக்கு எம்பெருமானை ஸாக்ஷாக்கரித்து “பரமபுருஷ! மூன்பு நீ வாயோலைசெய்து கொடுத்த ப்ரதிஜ்ஞை யின்படியே உனது அஸாதாரண சிஹ்நங்களைப் பேணி அணிந்துகொண்டு அடியோங்களைக் காத்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்து அப்படியே திருவாழி திருச்சங்குகளை அணிந்து கொள்வித்து க்ருதக்ருத்யராயினர். பிறகு பொழுது விடிந்தவாறே யாதவமன்னன் நித்யாநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு உபயவாதிகளுடனும் ஸந்நிதிக்குச்சென்று திருக்காப்பு நீக்குவித்துப் பெருமானை ஸேவிக்கு மளவில் பாச அங்குசாதி ஆயுதங்களை அப்பால் தள்ளிவிட்டுத் திருவாழி திருச்சங்குகளை யணிந்துகொண்டு பரமபோக்யமாக ஸேவை ஸாதிக்கக்கண்டு மிகவும் ஆச்சாயப்பட்டு எம்பெருமானார் பக்கல் அளவுகடந்த ப்ரதிபத்தியை வஹித்து அவரையே சரணமடைந்து க்ருதார்த்தனாகி, குத்ஸிதவாதம் பண்ணிக் கொக்கரித்துக் கிடந்த சைவர்களையும் த்ருணீகரித்து ராஜ்யத்தில் நின்றுத் துரத்திவிட்டு இனிது வாழ்ந்தான்.

எம்பெருமானாரும் சிறப்புடனே சிஷ்ய வர்க்கங்களுடன் தென்னரங்கம் சென்று சேர்ந்து வையம் மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணாடே என்கிறபடியே நித்ய விபூதிச் செல்வத்தையும் இங்கிருந்தே ஆண்டு கொண்டு “தமிழ்மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்” என்றபடியே அருளிச் செயல்களைப் பல வகைகளாலும் வளர்த்துக்கொண்டு வாழ்ந்தருளா நின்றார்.

நிகமனம்

எம்பெருமான் வைபவம் போலே எம்பெருமானார் வைபவமும் பேசியும் எழுதியும் தலைக்கட்ட வொண்ணாதது, அன்பர்கள் அனுதினமும் அநுஸந்திக்கப் பாங்காக இது சுருக்கமாக வரைந்தபடி. ஸ்வாமியருளிச்செய்த திவ்ய க்ரந்தங்கள் நவநிதிகள் போலவும் நவரத்தங்கள் போலவும் ஒன்பதாம்; ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதாந்த தீபம், வேதாந்த ஸாரம், வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், கீதாபாஷ்யம் சரணாகதி கத்யம், ஸ்ரீரங்ககத்யம், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம், நித்யம்—என்பவை.

ஸ்வாமியின் பெருமைகளில் ஸாரமானவற்றை யெடுத்துரைத்துத் திருவரங்கத்தமுதனார் பணித்த இராமாநுச நூற்றந்தாதி பச்சந்த காயத்ரி யென்று அன்று தொட்டே ப்ரஸித்தி பெற்றிருப்பதனால் அதை நாடோறும் அநுஸந்திப்பதே நமக்குற்ற பெருஞ்செல்வம். இனி, கூரத்தாழ்வான் வைபவம் கூறுவோம்....

கூரத்தாழ்வான் வைபவம்

புருஷ குணங்களெல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்த ஜீவகாருண்யம், ஆசார்ய பக்தி, பகவத் பக்தி, வைராக்யம், பாண்டித்யம், ஸத்தகர்மாநுஷ்டாநம் முதலிய எண்ணில் பல்குணங்கட்குப் பிறப்பிடமென்ன வமைந்த ஆழ்வானது திவ்ய சரிதத்தை அநவரதம் அநுஸந்திப்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்கு அவச்ய கர்த்தவ்யங்களில் முக்கியமானதென்பதைப் பூர்வாசார்யர்கள் ஒரு மிடருக விரும்பியிருந்தனர். மாகடல் போன்ற அவரது திருக்கல்யாண குணங்களில் சிறுதிவலைகளென்னலாம் படியான சில குணங்களைச் சுருங்கப்பேசிய நுபவிப்போம்.

ஆழ்வான் திருவவதாரம்

பெருமான் கோயிலென்னும் திருக்கச்சிமாநகரத்திற்கு வடமேற்றிசையில் விளங்கும் கூரமாநகரில், கலி நாலாயிரத்து நூற்றொன்பதாமாண்டாகிய ஸௌம்ய வருஷத்தில் தை மாதம் ஹஸ்த நக்ஷத்திரத்தில் இந்த மஹான் திருவவதரித்தார். இவர்க்குத் தமிழில் “திருமறு மார்பன்” என்றும், ஸம்ஸ்கிருதத்தில் “ஸ்ரீவத்ஸாங்க மிச்சர்” என்றும் திருநாமம் வழங்கப்பெற்று வந்தது. இஃது எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களில் ஒன்று.

ஆழ்வான் என்ற திருநாமம்

இவர்க்கு ஆழ்வான் என்ற திருநாமம் நிகழ்ந்தமைக்கு அடியாக ஒரு இதிழமாஸம் பெரியோர் சொல்லிப் போருவதுண்டு.—இவர் பகவத்விஷயத்திலே மிக்க உருக்கமுடையரா யிருந்தமையாலே எம்பெருமானார் இவர் பக்கலிலே ஒருரு திருவாய்மொழி கேட்க விரும்பினார்; இவர் தாம் சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிற்பவராகையாலே, ஜகதாசார்யரான எம்பெருமானார்க்குத் தாம் ஆசிரியர்போன்று எங்ஙனே பொருளுரைக்க இசைந்தீடுவர்?; இசையமாட்டாதொழியவே, முதலியாண்டான் முதலானார்க்கு இவர் திருவாய்மொழிப் பொருள் சொல்லக்கடவதாகவும், அப்படியே அவர்கள் கேட்டு வந்து எம்பெருமானார் ஸன்னிதியிலே விண்ணப்பஞ் செய்யக்கடவதாகவும் ஒரு நியதி ஏற்பட்டு, முதலிகளனைவரும் இவர் பக்கலிலே கோஷ்டியாக விருந்து “உயர்வறவுயர்நல முடையவன்” என்று திருவாய்மொழி தொடங்கினவாறே மதியெல்லா முள்கலங்கி மயங்கித் தரைப்பட்டாரிவர்; பரசமயவாதிகள் “பரப்ரஹ்மத்திற்குக் குணமென்பதே கிடையாது; அது நிற்குணம்” என்று பிதற்றுகிறார்களே, அவர்களுடைய மிடற்றைப் பிடித்தாற்போலே ஆழ்வார் முதலடியிலே “உயர்வற வுயர்நல முடையவன்” என்றபடி என்னே! என்று சொல்லிக்கொண்டே மோஹித்தவாறே முதலிக ளெல்லாரும் கடுகவெழுந்து எம்பெருமானாரிடம் ஓடிச்சென்று ‘காணவாரீர்! காணவாரீர்!!’ என்றழைக்க, அவரும் ஓடிவந்து, “அன்று ‘எத்திறமுரலினோ டிணைந்திருந் தேங்கிய எளிவே’! என்று ஆறுமாஸம் மோஹித்துக்கிடந்த ஆழ்வாரை ஸேவிக்கப்பெருத குறைதீர இன்று கண்ணாரக் காணப்பெற்றோமே!” என்று உள்ளெலா முருகிக் குரல்தழுத்துப் பேசித் தெண்டனிட்டு நெடும்போது பார்த்திருந்தும் உணரக்காணாமையாலே அருகே எழுந்தருளி “ஆழ்வான்! ஆழ்வான்!! ஆழ்வான்!!!” என்று கூவித் திருமுதுகைத் தட்டியுணர்த்த, “தொடங்கும்போதே உயர்வற வுயர்நல முடையவனென்பதே!” என்று சொல்லிக்கொண்டே துணுக்கென்றெழுந்தார்;—உருக்கத்திலே ஆழ்வாரைப் போன்றமையாலே எம்பெருமானார் ‘ஆழ்வான்!’ என்று ஏக வசனமாகச் சொல்லித் தட்டியுணர்த்தினாரென்பதுபற்றி அன்று முதலாக இவர்க்கு ஆழ்வானென்று திருநாமம் வழங்கலாயிற்று.

ஆழ்வானது தேவியார் சிறப்பு

ஆழ்வான் ஸைவபவத்திற்காட்டிலும் அவரது தேவியாரான ஆண்டாளின் ஸைவம் அளவற்றிருக்கும். சாஸ்த்ரங்களில் தமக்கு ஏதாவது ஸந்தேஹம் தோன்றினால் தேவியாரைக் கேட்டுத் தெளிந்துகொள்வது வழக்கமென்று பெரியோர் பகர்வர்!

ஆழ்வான் செல்வங்களைத் துறந்து இராமாநுசனடிக் கீழ்ப் புகுதல்

கூரமாநகரில் இவருடைய திருமாளிகை தேவேந்திரபவனம் குபேரபவனம் முதலியவற்றையும் அதிசயித்துச் செல்வம் மிகவிஞ்சியிருந்தது. திருமாளிகை வாசந்தைவுகளிற் கிண்கிணிகளின் ஓசையோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் ஒலிக்கு

மென்றால், இவரது ஐச்வர்யத்தின் வீறு எத்தகையதென்னலாம்!; அச் சிறந்த செல்வத்தினால் பல ஏழைகளையும் ஸாதுக்களையும் மற்றும் பலரையும் பலவகை போஷித்துக்கொண்டு மஹா தர்மிஷ்டரா யெழுந்தருளியிருந்தார்.

நாள்தோறும் பெருமாள் கோயிலில் *ஸ்ரீஹஸ்திசைல சிகரோஜ்வல பாரிஜாத மான பேரருளாளனது ஸந்நிதியில் இராத்திருவாராதனம் முற்றும் முடிந்து தீர்வை ஸாதமும் அமுதுசெய்து பெரிய திருவாசற் கதவுகள் மூடப்பட்டபிறகே இவருடைய திருமாளிகை வாசற்கதவு மூடப்படுவது வழக்கம். ஒருநாள், பேரருளாளன் ஸந்நிதியில் ஒரு மஹோத்ஸவ நிமித்தத்தினால் இராத்திருவாராதனம் முடிவுபெறத் தாமதித்ததனால் நியதமான காலத்தில் திருவாசற்கதவு சாத்தப்படாமலிருக்கச் செய்தேயும் இவரது திருமாளிகைக் காவலர் அதனை யறியாதாராய் நித்திய வழக் கப்படி நியதமான காலத்தில் திருமாளிகை வாசற்கதவுகளைச் சாத்தினர். அவற்றிற் கிண்கிணிகளின் ஒசை ஒரு யோசனை தூரத்துக்கப்பால் ஒலிக்குமென்று முன்னமே கூறப்பட்டதே; அவ்வோசை பேரருளாளனது திருச்செவிகட்கு இலக்காயிற்று.

அதனைத் திருச்செவி சாத்திய பேரருளாளன், தனக்கு அந்தரங்கமாகத் திருவாலவட்டம் வீசிக்கொண்டு தன்னோடு ஒருநீராகக் கலந்து, தான் அச்சாவ தார ஸமாதியைக் கடந்து சோதிவாய் திறந்து வார்த்தைகள் அருளிச்செய்யும்படி பரமபாக்கியம் பெற்றிருந்த திருக்கச்சிநம்பியை நோக்கி, 'நம்பீ! இதுவென்? நம்முடைய இராத்திருவாராதனம் முடிவுபெறுவதற்கு முன்னமே நமது கோயிற் கதவு சாத்தப்படுவதென்?' என வினவியருள, 'இவ்வோசை இங்குற்றதன்று; நெடுந்தூரத்தினின்றும் கேட்கப்படுகின்றது; கூரத்தாழ்வானுடைய திருமாளிகைச் செல்வத்தின் சிறப்பாம் இது' என்று திருக்கச்சிநம்பி விண்ணப்பஞ்செய்ய, அது கேட்ட தேவபிரான் புன்முறுவல் செய்து, 'ஆழ்வானது ஐச்வர்யமோ நம்மை இங்ஙனே மயக்கிற்று!' என வுரைத்தருளி வேறு விஷயங்களைப் பிரஸ்தாவிக்க லாயினன். இங்ஙனமாகக் கச்சிநம்பிக்கும் பேரருளாளனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத் தைப் பின்பு கூரத்தாழ்வான் கேட்டருளிப் பரம விரக்தராகித் தமது ஸகலமான ஐச்வர்யங்களையும் ஸத்பாத்திரங்களில் விநியோகித்துவிட்டு, தமக்கு தேஹியாத்ரா சேஷமாகச் சிறிது சேமித்து வைத்துவிட்டு, இனி ஒரு நல்லாசிரியரை அடிபணிந்து உய்வுபெறவேணுமென்று முயன்றவளவிலே—'விசிஷ்டாத்தைத்' எரித்தாந்த ஸ்தாபகாசார்யரான உடையவர் தென்னத்திபூரர் கழலிணைக்கீழ் ஸந்த்யஸித்து இராமாநுச முனியாயினார்'' என்று கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியோடே பெருமாள் கோயிலுக் கெழுந்தருளி அவ்வெம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆச்சயித்துப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் முதலியவற்றைப் பிரஸாதிக்குமாறு பிரார்த்தித்துப் பெற்று அவர் திருவடிகளின் கீழே நிழலும் † அடிதாறும் போலே ஒருகாலும் பிரியாமல் அத்தா ணிச் சேவகராய் ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரங்களையும் அத்யாத்ம சாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதாயங் களையும் ஒதி ஒதுவித்துக்கொண்டு இதுவே போதுபோக்காக எழுந்தருளியிருந்தார்.

ஆழ்வான் திருவரங்கமாநகர் சேர்தல்

இப்படியிருக்கும் நாளிலே, தென்திருவரங்கம் கோயில்கொண்ட நம்பெருமா ளுடைய நியமனத்தாலே திருவரங்கப் பெருமானரையர் கச்சிக்கு எழுந்தருளிப் பேரருளாளனை அருளிச்செயல் இசையாலே போர உகப்பித்தபோது 'நீர் வேண்டும் வரத்தைத் தரக்கடவோம்' என்று பேரருளாளன் சோதிவாய் திறந்தருளிச்செய்ய, அரையரும் 'நம் இராமாநுசனை நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக்குத் தந்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, இராமாநுசனை விட்டுக்கொடுக்கப் பேரருளாளனுக்குத் திருவுள்ளம் இல்லையாயினும் சொல்லிற்றுத் தவறவொண்ணாமையாலே 'அந்தோ! அரையராலே வஞ்சிக்கப்பட்டோம்; சிறந்த ரதினத்தை இழந்தோம்' என்று திருவுள்ளம் நொந்துகொண்டே இராமாநுசனைப் போகவிட்டானல்லவா? அவரை விட்டகன்று உயிராற்றுகில்லாத ஆழ்வான் தாமும் அவருடன் கூடவே புறப்பட்டுத் திருவரங்கமாநகர் சென்று சேர்ந்து அவர் திருவடிக் கீழ்ப் பிரதான சிஷ்யராய், ஸகல சாஸ்த்ர நிபுணரென்று அனைவராலும் போற்றப்பெற்றவராய் வாழ்ந்துவந்தார்.

பொன்வட்டில்தனையெறிந்த புகழுடைமை

இப்படி தேவமற்றறியாதே எம்பெருமானரது திருவடிகளிலே பரமபக்தராயிராநின்ற ஆழ்வான், தம்முடைய ஜந்மபூமியிலே தமக்கு தேஹயாத்ரா சேஷமாக முன்பு சில பொருள்கள் சேமித்து வைத்ததும் ஸ்வரூபவிருத்தமாகையாலே அவை நிச்சேஷமாகப் பரித்யஜிக்கத் தக்கவை யென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஆசார்யன் ஸந்நிதியிலே விடைபெற்றுக் கூரமா நகர்க்கு எழுந்தருளி அப்பொருளை பரமபாக வதர்க்கு விநியோகித்துவிட்டுத் தமது தேவியாரான ஆண்டாளையுங் கூட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டுப் பெருமாள் கோயிலிலே பேரருளாளனை மங்களாசாஸனம் செய்தருளி நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக்கு எழுந்தருளா நிற்கச்செட்டே பூமதுராந்தக ஸமீபத்தில் காட்டிடையே யெழுந்தருளும்போது தேவியார் "பயமாயிருக்கிறதே" என்று சொல்ல; ஆழ்வான், "மடியில் கனமிருந்தாலன்றோ வழியில் பயமுண்டாவது; அப்படி உன்னிடத்தில் ஏதாகிலுமுண்டோ?" என்று கேட்டருள, "ஸ்வர்ணபாத்திரத்தில் அமுது செய்துகொண்டிருந்த தேவரீர்க்கு இலையில் அமுது செய்வது வருத்தமாயிருக்குமே யென்றெண்ணி ஒரு பொன் வட்டிலை மாத்திரம் முன்பு மிகுத்தினேன், அது மடியில் இராநின்றது" என்று திருச்செவியிலே ஏகாந்தமாக விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வானும் "பொன்வட்டில் தனையெறிந்த புகழுடையோன் வாழியே" என்னும்படி அப்பொன்வட்டிலைத் தேவியார் கையில்நின்றும் வாங்கிக் காட்டில் தூற்றிலே யெறிந்துவிட்டு, உடையவர்க்கு அபயப்ரதாநம் பண்ணின ஸ்ரீமதுராந்தகத்தில் எழுந்தருளி ஏரிகாத்த பெருமானைத் திருவடி தொழுது அங்கே திருமகிழடியிலே யெழுந்தருளி 'த்வயம் விளைந்த இடம்' என்று அல்விடத்தை ஸேவித்து மனமகிழ்ந்து, மற்றை நாள் தொடங்கிப் பயணகதியிலே வழியிலுள்ள திருப்பதிகளை ஸேவித்துக்கொண்டு திருவரங்கம் பெரியகோயிலெழுந்தருளி முன்புபோலே உடையவர் ஸ்ரீபாதத்தில் அத்தாணீச் சேவகராய் எழுந்தருளியிருந்தார்.

திருவரங்கத்தமுதனாரைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுதல்

அக்காலத்திலே, கோயில் கொத்திலுள்ளவர்கட்குத் தலைவராயிருந்த திருவரங்கத்தமுதனாரென்பவர் ஒருநாள் உடையவர் திருமுன்பே வந்து ஸேவித்து 'பாவங்கள் கூடுபூரித்துக் கிடக்கிற அடியேனைத் திருத்தி ஸ்வாமிக்கு சேஷமாகும்படி ஒரு ஸாத்விகர்க்கு நியமித்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் ஆழ்வானை அழைத்தருளி அமுதனாரைக் காட்டி, 'இவர் நம்முடைய வாழ்முதலான நம்பெருமாள் ஸ்ரீகார்யத்துக்குப் பரிவராயிருப்பவர்; இவரது தாழ்வுகளைப் பாராமல் இவரை அநுவர்த்தித்து அநுகூலராக்கி நம்பக்களிலே கொண்டு வந்து சேரும்' என்று நியமித்தருள, ஆழ்வானும் ஆறுமாதம் அவரை அநுவர்த்தித்துப் பரிபக்குவராக்கி உடையவர் திருவடிகளிலே கொண்டுவந்து காட்டிக் கொடுக்க, உடையவரும் அவ்வமுதனாரை ஆழ்வான் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பித்தருளினார். (1) 'மொழியைக் கடக்கும் பெரும் புகழான் வஞ்சமுக் குறும்பாங் குழியைக் கடக்கும் நம் கூரத்தாழ்வான் சரண்கூடியபின்' என்றாரிதே அமுதனார் தாம். [இந்த வரலாறு எம்பெருமானார் சரிதையினும் வரையப்பட்டதே.]

ஸ்ரீமத் வேதாந்த வாசிரியரருளிச்செய்த குருபரம்பராஸாரத்திலே—“பெரிய நம்பி ஸீபாதத்தை ஆச்ரயித்தவர்கள் அநுவர்” என்றருளிச்செய்து, “அவர்களாகிறார்” என்று தொடங்கிச் செய்தருளின விவரணத்தில் அணியரங்கத்தமுதனார் என்ற திருநாமம் குறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்பவர்கள் அணியரங்கத்தமுதனாரென்பவர் இத்திருவரங்கத்தமுதனாரிற் காட்டில் வேறுபட்டவரென்று உண்மையுணராத இவரே அவரென்று சிலர் ப்ரமித்து இவ்வமுதனாரைப் பெரியநம்பிகளின் சிஷ்யராகக் கருதுவர்களாயினும் இராமாநுச நூற்றந்தாதி அருளிச்செய்த அமுதனார் எம்பெருமானாருடைய நியமனத்தினால் ஆழ்வானை அடிபணிந்து திருத்தி னவரென்பதை ஸத்ஸம்ப்ரதாய முணர்ந்தவர் மறவார்கள்.

ஆழ்வான் அமுதனார்க்குஹத்தில் ஏகாஹ மமுதுசெய்தல்

[இதுவும் எம்பெருமானார் சரிதையில் வரையப்பட்டதே]

அமுதனார் ஆழ்வான் திருவடிகளில் அந்தரங்கராய்க் காலகேசபம் செய்து வருகிற நாளிலே அவருடைய தாயார் ஆசாரியன் திருவடியடைய, தசாஹம் கடந்தபின்பு “ஏகாஹத்துக்கு நிமந்த்ரணஸ்வாமியாக ஒருவரை நியமித்தருள வேணும்” என்று உடையவர் ஸந்நிதியிலே விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் ஆழ்வானை நோக்கி ‘நீர் போம்’ என்ன; ஆழ்வானும் சிறிதும் முகம் கன்றாமல் அப்படியே யெழுந்தருள, அமுதனாரும் ‘ஆசாரியர் இங்ஙனே எழுந்தருளப் பெறுவதே!’ என்று தாழ்ந்து தரைப்பட்டு ஸேவித்து ஏகாஹச்ரத்தத்திலே அமுது செய்தருளப் பண்ணுவித்து, ஏற்கெனவே தாமும் தமதுமெல்லாம் அத்தலையில தாகவே அறுதியிட்டிருக்கும்வராகையாலே அபரிமிதமான பொருளை ஸமர்ப்பித்து ‘இவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்க, ஆழ்வானும்

ஏகாஹ மமுதுசெய்ய ஆழ்வானையனுப்பினதற்குக் காரணம்

நம்பெருமாள் ஸந்நிதித் திறவுகோல் அமுதனருடைய ஆதீனத்திலிருந்த படியால் அதை உடையவர் உபாயமாகக் கைப்பற்ற விரும்பி ஆழ்வாளை யழைத்து “நீர் போய் ஏகாஹத்தில் புஜித்து முடிவில் ஸந்நிதித் திறவுகோலைப் பெற்றருலன்றி ‘ஸகலம் ஸம்பூர்ணம்’ சொல்லவேண்டா” என்று நியமித்தனுப்ப, ஆழ்வானும் அப்படியே திறவுகோலைப் பெற்று வந்தார்; பின்பு “ராமாநுஜாஃ திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்” என்று கடல் சூழ்ந்த மண்ணுலகமுற்றும் போற்றும் படி எம்பெருமானார் நம்பெருமாள் ஸந்நிதித் கைங்கர்யங்களைப் பரிஷ்கரித்தருளினார் என்பதும் கீழே எம்பெருமானார் சரிதையிலெழுதப்பட்டது.

ஆழ்வான் வருத்திக்ரந்தத்தைக் கடாசுதித்துத் தரித்துக்கொண்
டிருந்து உடையவர் ஸ்ரீபாஷ்யமுரைக்க உசாத்துணையாயிருந்த
செயதியை
எம்பெருமானார் வைபவத்தில் காண்க.

திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கல் ஆழ்வான் ஸந்தேஹம் தெளிந்து வருதல்

பிறகு எம்பெருமானார் கோஷ்டியிலே உபய வேதாந்தக்ரந்த காலகோபம் நடவாநிற்க, ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாதந்தங்களும் சேஷத்வமும் நிரூபகமாகச் சொல்லப்படாநின்றது; இவற்றினுள் அந்தரங்க நிரூபகம் எது?" என்று திருவோலக்கத்திலே ப்ரஸ்தாவம் நிகழ, எம்பெருமானார் ஸர்வஜ்ஞராய் எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் இதனை ஆசார்யமுட்கந வெளியிடவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஆழ்வாளை நோக்கி 'வாரீர் ஆழ்வான்! திருக்கோட்டியூர்க்கு எழுந்தருளி நம்பியை ஸேவித்து இதனை அறிந்துவாரும்.' என்று நியமிக்க ஆழ்வானும், நம்பிஸந்நிதிக் கெழுந்தருளித் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துச் செய்தியை விண்ணப்பஞ்செய்து ஆறு மாஸம் ஸேவித்திருந்தும் அவர் இரங்கக் காணாமையாலே, எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிலேபோய் ஸேவித்து வருகிறேன்' என்று சொல்லிப் புறப்படப்புக, நம்பி அவரை அழைத்து "மயர்வற மநிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார் *அடியேனுள்ளா னென்றருளிச் செய்தபடி கண்டாயே" என்று மொழிந்தருள, ஆழ்வானும் 'தந்யோஸமீ' என்றெழுந்தருளினார்.

இதன் கருத்து யாதெனில்;—திருக்கோட்டியூர் நம்பி எடுத்துக்காட்டிய அடியேனுள்ளா னென்ற பாசுரம் திருவாய்மொழி எட்டாம் பத்தில் “கண்கள் சிவந்து” என்கிற திருவாய்மொழியில் இரண்டாம்பாட்டு; “கண்கள் சிவந்து” என்கிற பாட்டும் ‘அடியேனுள்ளான் என்கிற இப்பாட்டும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்குமவை. இவற்றுள் ‘அடியேனுள்ளா’ னென்ற பாட்டில் முதல் விசேஷணத்தினால் ‘எம்பெருமான் ஜீவாத்மாவை அநுப்ரவேசித்திருக்கு மவன்’ என்றருளிச்செய்யக் கருதிய ஆழ்வார் ‘ஆத்மாவினுள்ளான்’ என்று சொல்லியிருக்க வேண்டும்; ‘என்னுள்ளான்’ என்றவது சொல்லியிருக்கவேண்டும்; இப்படிச் சொல்லாமல் அடியேனுள்ளானென்று அடிமையையிட்டு ஆத்மாவை நிரூபித்தமை தோற்ற அருளிச்செய்கையாலே, ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களிற் காட்டிலும் சேஷத்வமே ப்ரதாந நிரூபகமென்றதாயிற்று. (இதன் விரிவை எனது நூல்களிற் காண்க.)

ஆழ்வான் பௌராணிக கைங்கரியம் பெறுதல்

ஒருநாள் நடுப்பகலில் உச்சிவெய்யிலிலே எம்பெருமானார் தாமொருவராகத் திருவரங்கத்தமுதனருடைய க்ருஹத்துக்கெழுந்தருள, அமுதனரும் ‘இதுவென் இப்போது!’ என்று விஸ்மயத்துடனே ஸேவித்துக் கேட்க, உடையவரும் “உம் முடைய ¹ பௌரோஹித்யக்காணியை நமக்குத் தரவேணும்” என்ன, அமுதனார் மஹாப்ரஸாத மென்று உகந்து ஹிரண்யோதகதாரா பூர்வகமாக ஆழ்வாளை உத்தேசித்து ஸமர்ப்பித்தார். அன்று தொடங்கி ஆழ்வாளைப் பௌரோஹித்யத் துக்குக் கட்டளையிட்டு நித்தியம் நம்பெருமாள் ஸந்திதியிலே புராணம் விண்ணப்பம் செய்யும்படியாக நியமித்தருளினார். இக்கைங்கரியம் இவரது திருக்குமாரரான பட்டர்பரம்பரையாக இன்றளவும் ஸந்ததியார்க்கு ப்ராப்தமாயிராநின்றது. [பட்ட ருடைய தனியனில் “மூரங்கேச புரோஹித:” என்றதுங் காண்க.]

ஓர் ஊமைபெற்ற பாக்கியத்தைக்கண்டு ஆழ்வான் வருந்தினது

உடையவர் ஒருநாள் ஓர் ஊமையை யழைத்து மடத்துக்குள்ளே நிறுத்தித் திருவாசற் கதவுகளை யடைத்து ஸம்ஜ்ஞையாலே தமது திருவடிகளைக் காட்டிக் கொடுக்க, அந்த ஊமையும் பாக்கியவசத்தாலே ‘இத்திருவடிகளே நமக்குத் தஞ்சம் என்றறிந்து அத்திருவடிகளைத் தனது தலைமேலணிந்து கிடக்க, ஆழ்வான் இதைக் கதவின் புரையாலே கண்டு ஐயோ! ஆழ்வானாகப் பிறந்து சாஸ்திரங்களைக் கற்றுக் கெட்டேனே! ஊமையாகப் பிறவாதொழிந்தேனே!’ என்று முடிமேல் மோதிக் கொண்டு கதறினாரென்று ப்ரஸித்தம்.

1. பௌரோஹித்யமாவது—நம்பெருமாள் ஸந்திதியில் புராணம் வாசித்த லாகிற கைங்கர்யம்; வேதவிண்ணப்பம், திருமஞ்சனக் கட்டியம் ஸேவித்தல் முதலியவைகளும் இதில் அடக்கம்.

ஆழ்வானுடைய ஜீவகாருண்யம்

ஆழ்வான் ஒருநாள் ஓரிடத்தே வழிபோகாநிற்க, ஒரு ஸர்ப்பத்தால் பிடிக்கப்பட்ட தவளை கூக்குரலிடக்கேட்டு, 'இது ஆரறியக் கூப்பிடுகிறதோ!' என்று மோஹித்து விழுந்தருளினார்.

மற்றொருநாள் கார்யார்த்தமாக ஒரு தோட்டத்துக்கு எழுந்தருள், அங்கே அப்போதுதான் ஒருவன் ஒரு வாழைக்குருத்தை அறுத்துக்கொண்டுபோக, அதில் நின்றுப் பால் பெருகாநிற்கக் கண்டு மூர்ச்சித்து விழுந்தார்.

பின்னுமொருநாள் திருக்காவேரியில் தண்ணீர்க்குடத்தை இடுப்பிலே எடுத்து வைப்பாரில்லாமல் வருந்திநின்ற ஒரு இளம்பெண்ணுக்குத் தண்ணீர்க்குட மெடுத்து வைத்து வழிநடத்தி யருளினார். இவைபோல்வன மற்றும்பல இதிஹாஸங்களும் ப்ரஸித்தம்.

ஆழ்வானுடைய ஆத்மகுண பரிபூர்த்தி

அக்காலத்திலே அரசாண்டுவந்த சோஷராஜன் வைஷ்ணவத்ரோஹியாகையாலே ஆங்காங்குள்ள விஷ்ணு ப்ரதிமைகளை யெடுத்து எறிந்துவிடவேணுமென்று முயன்றபோது அவனுக்கு இஷ்டரானவர்கள் "மந்த்ரபூர்வமாகப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட விஷ்ணு பிம்பங்களை அழியச்செய்தால் உனக்குப் பெருத்த தீங்கு விளையும்" என்று சொல்ல, அதுகேட்ட சோழன் 'அந்தப் பிரதிமைகளில் தெய்வ சக்தியை உத்வாஸநம்பண்ணி அழியச்செய்வோம்' என்று நிச்சயித்து ஒரு பாப்பனனுக்குப் பணங்காசு கொடுத்து 'நீ ¹ அத்ருச்யாஞ்ஜந மிட்டுக் கொண்டு உத்வாஸநம் பண்ணு' என்று ஆஜ்ஞாபிக்க, அவனும் தீவ்ய தேசங்களிலே சென்று அப்படியே அத்ருச்யாஞ்ஜந மிட்டுக்கொண்டு உத்வாஸநம் பண்ணி பகவத் விக்ரஹங்களைக் கடலிலே எடுத்தெறிகிற செய்தியை எம்பெருமானார் திருச்செவி சாத்தி 'நாம் நெடுநாளாக இத்திருவரங்கம் பெரியகோயிலை விடாதே நோக்கிக்கொண்டு போருகிறோம்; இவ்விடத்துக்கும் அழிவு வரும்படி ஆஸூரவர்க்கம் மேலிடாநின்றது; இனிமேல் செய்யவேண்டுவதென்ன?' என்று வியாகூலப்பட்டுப் பெரியநம்பியோடே சிந்தித்திருக்க, 'நான் பெருமானுடைய திருவெல்லையிலே ஒரு பிரதக்ஷிணம் வரும்படியாக உம்முடைய சிஷ்யர்களில் ஒருவரை என்பின்னே அனுப்பவேணும்; என்பின்னே வாராநின்றால் 'ஒருவன்பின்னே போகிறோம்' என்று தன்னெஞ்சில் படாதே நிழல்போலே என்னைப் பின் செல்பவனாக இருக்கவேணும்; அப்படிப்பட்ட ஒரு சிஷ்யனைப் பார்த்தனுப்பும்' என்று பெரியநம்பி திருவாய்மலர்ந்தருள், இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுண பரிபூர்ணரான சிஷ்யர் ஆழ்வானொருவரே என்பது உடையவர்க்கு நன்கு தெரிந்திருந்தும் இதனைப் பெரியநம்பி திருவாக்கினால் வெளியிடவேணுமென்றெண்ணிக்கொண்டு

1. அத்ருச்யாஞ்சனமாவது—தான் ஒருவர் கண்ணிலும் தென்படாதபடி தன்னை மறைக்கவல்லதொரு அஞ்சனம்.

நம்பியை நோக்கி 'இப்படிப்பட்ட சிஷ்யர் இவ்விடத்தில் இருப்பதாகத் தெரிய வில்லையே!' என்று சொல்லி நிற்க, 'நம் கூரத்தாழ்வானை அனுப்பலாகாதோ?' என்று நம்பி நியமித்தருள, அருகிலிருந்த ஆழ்வான் இதைக்கேட்டு "நம்பிகள் நம் ஸ்வரூபத்தி னுண்மையை இங்ஙனே யறிந்து பல சிஷ்யர்களின் முன்னே இப்படி அருளிச் செய்யும்படியான பாக்கியம் பெற்றோமே" என்று பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து நம்பிகளின் திருவுள்ளப்படியே பிரதக்ஷிணத்திற்குப் பின்சென்றார். [இந்த இதி ஹாஸம் திருவாய்மொழி ஏழாம்பத்தில் பத்தாந் திருவாய்மொழியில் ஐந்தாம் பாட்டில் "பலரடியார் முன்பருளிய" என்றவிடத்து ஈடுமுப்பத்தாருயிரத்தில் காணத்தக்கது.] இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுண பரிபூர்த்தி ஆழ்வானொருவர்க்கே அஸாதாரணமென்பது நிர்விவாதம்.

ஆழ்வானுக்குத் திருக்குமாரர்கள் திருவவதரித்தல்

ஆழ்வான் தமது செல்வத்தை முற்றும் துறந்து எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தது முதல் நாடோறும் உபாதாந காலத்திலே திருவரங்கத்தில் சில திருமாளிகைகளில் உஞ்சவ்ருத்தி செய்து அதுகொண்டு குடும்ப காரியத்தை நிர்வஹித்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு நாளும் கிடைக்கிற உணவுப்பொருள்களில் மறுநாளைக்கென்று சிறிதும் சேஷப்படுத்தி வைத்துக்கொள்ளாமல் அன்றன்றைக்கு தேஹயாத்திரை நடத்தியருளுகையில் ஒருநாள் விடாப்பெருமழை பொழிந்ததனால் வெளியேபோய் உபாதாநம் செய்துவரக் கூடாமல் போக, அதனால் அன்றைக்கு வெறும் தீர்த்தமாத்திரத்தை உட்கொண்டு "கண்ண நான்முகனைப் படைத்தானே காரண கரியாய் அடியேன் நான், உண்ணுநாள் பசியாவதொன்றில்லை ஒவாதே நமோநாரண வென்று, எண்ண நாளுமிருக்கெசச்சாமவேத நாண்மலர் கொண்டு உனபாதம் நண்ணுநாள், அவை தத்துறுமாகி லன்றெனக்கவை பட்டினி நாளே" என்கிறபடியே பட்டினி பாராட்டாமல் "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணனெம்பெருமான்" என்றரூப்போலே அருளிச் செயலநு ஸந்தாநமே தாரகமாகக் கொண்டு வேறு உணவின்றியே இருந்திட, அன்றிரவு பெரியபெருமாள் அமுது செய்கிறபோது உண்டான திருச்சின்னவொலி கேட்ட வளவில் இவரது தேவியாரான ஆண்டாள் பெருமானைக் குறித்து 'உம்முடைய அடியவர் பட்டினியிருக்க, நீர் குலாவிக்குலாவி அமுதுசெய்தருளுகிறீரோ?' என்று நினைத்தவளவிலே ஸர்வஜ்ஞான ரங்கநாதன் அந்த ஆண்டாள் நினைப்பைத் திருவுள்ளம்பற்றி உடனே தேவஸ்தாந கார்ய நிர்வாஹகரான உத்தமநம்பிக்கு அர்ச்சகமுகேந கட்டளையிட்டு அப்பொழுது தாம் அமுதுசெய்த அக்காரவடிசிலே ஸகல பரிஜந பரிவாரங்களுடன் அவரைக்கொண்டு ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கு அனுப்பியருள இவரும் இதனையறிந்து பதறியெழுந்து எதிர்கொண்டு *யாம்பெறு சம்மானமென்று அதில் தமக்கும் தேவிக்குமாக இரண்டு திரளைகளை யெடுத்துக் கொண்டு உத்தமநம்பியை அனுப்பிவிட்டு பக்தவத்ஸலனான பகவானுடைய வரம்புகடந்த கருணைத் திறத்தை வியந்து அந்த அடிசிலில் ஒருபகுதியைத் தாம் அமுதுசெய்து மற்றதைத் தேவியாருக்குக் கொடுத்தருள, முன்பு தசரத சக்ரவர்த்திக்குப் புக்ரகாமேஷ்டியிற் கிடைத்த பாயஸத்தின் கூறுகளே ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண

பரத சத்ருக்நர்களின் திருவவதாரத்துக்குக் காரணமானது போல இப்பொழுது இவர்க்கும் “ஹீபராசர பட்டர், ஹீவேதவ்யாஸ பட்டர்” என்ற இரண்டு திருக்குமார்கள் திருவவதரிப்பதற்கு இத்திரிகைகளிரண்டுமே ஹேதுவாயின.

**ஆழ்வான் ராஜஸபைக்கு எழுந்தருளினது முதலான வரலாறுகள்
கீழே ஹீராமாநுஜர் வைபவத்தில் காணத்தக்கன**

திருமாலிருஞ்சோலை யாத்திரை புறப்படுதல்

ராஜஸபையில் நேர்ந்த கஷ்டங்களுக்குப் பிறகு நம்பெருமாள் ஸந்திதிக்கு ஈடைகொண்ட ஆழ்வான் பெரிய ஹீபலிபீடத்தருகே தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துத் தம்முடைய அளவற்ற ஆர்த்தியை ஆவிஷ்கரித்து, ‘பெரிய நம்பியை அங்கீகரித் தாப்போலே அடியேனையும் அங்கீகரித்தருளலாகாதா?’ என்று திருவுள்ளம்நொந்து விண்ணப்பஞ்செய்து பின்பு உள்ளேபுகுந்து ஸேவிப்பதாக எழுந்தருள, ‘ராமாநுஜ ஸம்பந்தமுடையாரொருவரும் உள்ளே புகுந்து ஸேவிக்கவொண்ணாது’ என்று சோழன் கட்டளையிட்டு வைத்தபடி அவனது சேவகர்கள் ஸந்திதி வாசலிலேநின்று ஆழ்வானை உள்ளே புகவொட்டாமல் தகைய, அங்குள்ளாரில் சிலர் ‘இந்த ஐயங்கார் மற்றவர்களைப் போலல்லர்; இவர் ஆத்மகுணங்கள் நிரம்பியவர்; இவரைத்தடுக்காமல் புகுரவிடுங்கள்’ என்றுசொல்ல; இவற்றைக்கேட்ட ஆழ்வான் திடுக்கிட்டு நடுங்கி நாலடி பின்வாங்கி “ஐயோ! எல்லார்க்குமுண்டான ஆத்ம குணம் ஆசார்யஸம்பந்தத்துக்கு ஹேதுவாயிருந்தது; அடியேனுக்குண்டான ஆத்ம குணம் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொள்ளுகைக்கு ஹேதுவாய் விட்டதோ”¹ என வெறுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு “என்பேற்றுக்கு எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தமே அமையும்; அந்த ஸம்பந்தத்தை யொழித்துப் பெருமானை ஸேவிக்கவேண்டுவதில்லை” என்று உறுதிகொண்டு அன்றே கோயில் வாஸத்தை விட்டிட்டுத் திருமாலிருஞ்சோலையில் வாஸத்தை விரும்பிப் பயணகதியாகப் புறப்பட்டெழுந்தருளினார்.

ஸ்தவங்கள் அருளிச்செய்தல்

வழியிடையே எழுந்தருளும்போது தம்முடைய மனத்துயரங்கள் நினைவுக்கு வாராதிருக்கும்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை நினைந்து நெஞ்சு கனிந்திருக்கக் கருதி ஹீவைகுண்டஸ்தவம் அதிமாநுஷஸ்தவம் என்ற அற்புதமான இரண்டு ஸ்தோத்திரங்களை அருளிச்செய்துகொண்டே திருமாலிருஞ் சோலைக் கெழுந்தருளினார். இவற்றுள், ஹீ வைகுண்டஸ்தவம் நூறு ச்லோகங்கள் கொண்டது. ஆழ்வானருளிச்செய்த பஞ்சஸ்தவங்களில் இந்த ஸ்தவமே முதல

1. ராமாநுஜ ஸம்பந்திகளை உள்ளே புகவிடக்கூடாதென்கிற கட்டளையின்படி ஆழ்வானையும் விலக்க வேண்டியிருக்க, ராமாநுஜ ஸம்பந்தத்தை உபயோகமற்ற தாக்கி இவருடைய ஆத்மகுண பூர்த்தியையே அவர்கள் மதித்தபடியால் அது இவர்க்கு அஸஹ்யமாயிற்று என்பது இங்கு உணரத்தக்கது.

தாம். இத்தால் பரவாஸுதேவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை விசதமாக அநுஸந்தித்து அநுபவித்து இங்ஙனே விபவாவதாரங்களையும் பேசி அநுபவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டாவதாக அதிமாநுஷஸ்தவ மருளிச்செய்தார். இதில் நரஸிம்ஹாதி அவதாரங்கள் சிலவற்றைச்சுருக்கமாகவும் ஸ்ரீராம க்ருஷ்ணாவதாரங் களைப் பெருக்கமாகவும் பேசி அநுபவித்தார். இதுவரையிலும் உலகத்தில் வெளி வந்துள்ள ஸம்ஸ்க்ருதவாங்மயங்களில் இவ்வதிமாநுஷஸ்தவத்திற்கீடான சொல் னோக்கும் பொருள்நோக்கும் தொடைநோக்கும் நடைநோக்கும் அமைந்த வேறொரு வாங்மயம் கண்டதில்லையென்று வித்வத்ரஸிக விவேகிகள் ஒருமிட்டாக விளம்புவர்.

அழகர் ஸந்நிதியிலே தம் குறையை ஊண்ணப்ட்டு செய்தல்

இங்ஙனே பரம போக்யமான இரண்டு ஸ்தவங்களை அருளிச்செய்து, அநந்தரம் திருமாலிருஞ் சோலையை அடைந்து அவ்விடத்திலே ¹ “அடிவாரந் தன்னிலழகர் வடிவழகைப்பற்றி, முடியு மடியும் படிகலனும் முற்றமனுபவித்தான் முன்” என்று மணவாளமாமுனிக ளருளிச்செய்தபடியே சுந்தரத்தோளுடையானை ஆழ்வார் அநுபவித்தாப்போலே தாமும் அநுபவித்து அவ்வெம்பெருமான் விஷய மாக அமுதக்கடலென்னலாம்படியாய் நூற்றுமுப்பத்திரண்டு ச்லோகங்கள் கொண் டதான ஸுந்தரபாஹுஸ்தவ மருளிச்செய்து, அதன்முடிவிலே—

விஜ்ஞாபநாம் வநகிரீச்வர! ஸத்யரூபாம்
அங்கீகுருஷ்வ கருணார்ணவ! மாமகீநாம்,
ஸ்ரீரங்கதாமநி யதாபுரமேகதோஹம்
ராமாநுஜார்ய வசக: பரிவர்த்திஷ்ய !!

என்பது முதலான நான்கு ச்லோகங்களினால் திருவரங்கமாநகர் ஆஸூரப் பூண்டு க ளொழிந்து நிஷ்கண்டகமாக வேணுமென்றும் எம்பெருமானார் திருவடிகளின் நிழலிலே தாம் வாழப் பெறவேணுமென்றும் ஆர்த்தராயப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு சிலகாலம் அங்கே எழுந்தருளியிருந்தார். [பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரமென்பர் பெரியோர்]

மீண்டும் திருவரங்கம் பெரியகோயில் சேர்தல்

அவ்வளவிலே, அந்த மஹாபாதகியான சோழன் கழுத்திலே புண்ணாகிப் புழுத்து மாண்டானென்ற செய்தி கேள்விப்பட்டு ஆழ்வான் அழகர் ஸந்நிதியிலே விடைபெற்று மீண்டும் கோயிலேற எழுந்தருளினார்.

**மேனாட்டில் நின்று எம்பெருமானார் கோயிலுக்கெழுந்தருளி
ஆழ்வானை உசாவுதல்**

சோழனுடைய உபல்லவங்களுக்கு அஞ்சித் திருநாராயண புரத்திலெழுந் தருளியிருந்த எம்பெருமானார், கோயிலில் நின்று அங்குவந்த ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ராலே—சோழராஜ ஸதஸ்ஸில் ஆழ்வானுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் நேர்ந்த ஆபத்

தைக் கேள்விப்பட்டுச் சாலவும் திருவுள்ளம் நொந்து 'ஆழ்வானாகிலும் உயிர் வாழ்ந்திருக்கப் பெற்றோமே!' என்று திருவுள்ளம் தேறி. அப்போது தம்மிடத்தில் கைங்கரியம் செய்துகொண்டிருந்த மாடுஒன்றில்லா மாருதிச்சிறியாண்டாளை 'மிகவும் விரைவாகக் கோயிலுக்குச் சென்று ஆழ்வானையும் ஆராய்ந்து அங்குள்ள விசேஷங்களையும் அறிந்துவாரும்' என்று நியமித்தருள, அவரும் மிக விரைந்து கோயிலுக்கு வந்து சோமன் புழுத்துமாண்ட வ்ருத்தாந்தமுட்பட எல்லாவற்றையும் ஆழ்வான் ஸந்திதியிலே அறிந்துகொண்டு மீண்டு திருநாராயணபுரம்போய் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே இவற்றை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்டு அவர் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு உடனே அங்குநின்றும் புறப்பட்டு மிக விரைந்து கோயிலுக்கு வந்தருளி முதலிகளும் தாமமாக ஆழ்வான் திருமாளிகை யேற எழுந்தருள ஆழ்வானும் எதிரே யெழுந்தருளி உடையவர் திருவடிவாரத்திலே வேரற்ற மரம் போலே விழுந்து ஸேவித்துத் திருவடிகளைச் சிக்கெனப் பிடித்துக்கொண்டு கிடக்க, உடையவரும் ஆழ்வானை வாரியெடுத்தனைத்துக் கொண்டு சோகவேகத்தாலே ஒரு வார்த்தையும் அருளிச்செய்யமாட்டாமல் உள்ளெலாழுருகிக் குரல்தழுத்து விம்மல் பொருமலாய் "வாரீர் ஆழ்வான்! இந்த தரிசநத்துக்குத் தருஷ்டி. பூதரான உமக்கு இப்படி கண்போவதே, இது என்னுடைய துஷ்கர்ம பலமன்றோ?" என்றிப்படி பலவாறாக அருளிச்செய்து ஆழ்வானைத் தேற்றியருளி அவரையுங்கூட அழைத்துக்கொண்டு மடமேயெழுந்தருளிஞர்.

ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவமருளிச் செய்தல்

மற்றைநாள் உடையவர், திருமாலிருஞ்சோலை யாத்திரையிலே அருளிச் செய்த மூன்று ஸ்தவங்களையும் கேட்டருளி மிகவும் திருவுள்ளமுவந்து ஆழ்வானை நோக்கி 'உம்முடைய இவ்வருளிச் செயல்களாலேயன்றோ நம்முடைய திருவரங்கச் செல்வம் களையற்று நாமும் இங்கு வாழ்ந்திருக்கப் பெற்றோம்; இனி, பெருமாள் கோயிலில் பேரருளாளப்பெருமாள் வேண்டிற்றெல்லாந்தரும் கோதில்வள்ளலாக விளங்குகின்றார்; நீர் அவர் விஷயமாக 'அடியேனுக்குக் கண் தந்தருளவேணும்' என்று ஒரு ஸ்தோத்திரம் விண்ணப்பஞ் செய்யும்' என்றருளிச்செய்ய; ஆழ்வானும் 'அடியேனுக்கு இக்கண்வேண்டா' என்ன; எம்பெருமானாரும் அப்படியன்று; பேரருளாளன் விஷயமாக ஒரு ஸ்தோத்திரம் சொல்வியே யாகவேணும் என்று பலகாலும் வற்புறுத்தி யருளிச்செய்ய ஆழ்வானும் ஆசார்ய நியமநத்தைச் சிரமேற் கொண்டு வரதராஜஸ்தவ மருளிச்செய்யத் தொடங்கி "நீலமேகநிபம் அஞ்ஜந புஞ்ஜச்யாமகுந்தளம் அநந்தசயம் த்வாம்=அப்ஜபாணி பதம் அம்புஜ நேத்ரம் நேத்ரஸாத் குரு கரீச! ஸதா மே" (23) என்கிற ச்லோகத்தளவு மருளிச்செய்து "எப்போதும் உன்னை ஸேவித்துக் களிப்பதற்குறுப்பான அப்ராக்ருத திவ்ய நேத்திரம் அடியேனுக்குத் தந்தருளவேணும்" என்று விஜ்ஞாபிக்க, அன்றிரவே ஆழ்வானுக்குப் பேரருளாளர் கனவிலே காட்சி தந்து 'நீர் வேண்டினபடியே தந்தோம்' என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வானும் உடனே மகிழ்ந்து எழுந்து நித்யகர் மாறுஷ்டானங்களை நிறைவேற்றி, தொடங்கின வரதராஜஸ்தவத்தையும் பூர்த்தி யாகத் தலைக்கட்டி உடையவர் ஸந்திதியிலே முழுதும் விண்ணப்பஞ்செய்து காட்டி

வருகையில் மேற்குறித்த “நீலமேகநிபம்” என்கிற ச்லோகத்தை வாசிக்கக் கேட்டருளும்போது, ‘வாரீர் ஆழ்வான்!’ ¹ இந்த ச்லோகத்தைக் கேட்டும் பேரருளாளன் உமக்குக் கண்தந்தருளா திருக்கமாட்டான்; கண்ணைக் காட்டும் பார்ப்போம்’ என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வானும் அப்ராக்குத திவ்யநேத்ரம் அருளினதாகக்கண்ட ஸ்வப்ந ஸமாசாரத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும்² “அப்படியன்று; நேரில் பெருமாள்கோயிலுக்குப் போய்ப் பேரருளாளனை ஸேவித்துப் பிரார்த்தித்து வருவோம் வாரும்” என்று சொல்லி ஆழ்வானை யழைத்துக்கொண்டு கச்சிக்குப் புறப்பட்டார்.

ஆழ்வானுடைய அற்புதமான ஆத்மகுணம் கரிகிரியில் வெளிப்படுதல்

ஆழ்வானும் எம்பெருமானும் பயணகதியிலே கச்சித் திருப்பதி சேர்ந்து திருவத்திமா மலைக்கெழுந்தருளினபின், உடையவர் நியமநப்படியே ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவத்தைப் பேரருளாளர் திருமுன்பே விண்ணப்பஞ்செய்து முடிக்கிற போது உடையவர் ப்ரதக்ஷிணமெழுந்தருளிப் பராக்காயிருக்க, பேரருளாளர் ஸ்தவம் திருச்செவிசாத்தி ப்ரஸந்நராய் ‘உம்முடைய அபேக்ஷிதத்தை வேண்டிக் கொள்ளும்’ என்ன; ஆழ்வான் உடையவர்³ திருவுள்ளப்படி கண் வேண்டிக்கொள்ளாமல் “நான் பெறும்பேறு நாலுரானும் பெறவேணும்” என்று வேண்டிக்கொண்டார். (இங்ஙனே வேண்டிக்கொள்ளவேண்டிய ப்ரஸக்தி யாதெனில்;) சோழ ராஜனை அடுத்திருந்த நாலுரானுடைய முயற்சியே ஆழ்வான் திருக்கண்களை யிழப்பதற்கும், பெரியநம்பி திருநாடலங்கரிப்பதற்கும், எம்பெருமானார் நாடுதறந்து எழுந்தருள்வதற்கும் காரணமென்பது கீழ் விவரித்த வரலாற்றினால் விளங்குமே; ஆகவே அப்படி அஸஹ்யாபசாரிகளில் தலைவனான அந்த நாலுரானுக்குக் கொடிய நரகம் தவருதென்று நிச்சயித்த ஆழ்வான் ‘வைஷ்ணவ குலத்திலே பிறந்தானொருவன் இங்ஙனே படுகுழியில் விழலாகாது’ என்று இரக்கமுற்று நம்மாலல்லது அவன் உய்வுபெற வழியில்லை என்றறுதியிட்டு, பரமத்ரோஹீயான அவனுக்கும் நற்கதி வேண்டினார், த்ரோஹிகள் திறத்திலும் அன்புடைமை யென்னும் இச்சிறந்த திருக்குணம் ஆழ்வானொருவர்க்கே அஸாதாரணமென்பது விவாதமற்ற விஷயம்.

உடையவரும் ஆழ்வானும் திருவரங்கம் மீளுதல்

பேரருளாளன் திருமுன்பே ² “நான் பெறும்பேறு நாலுரானும் பெறவேணும்” என்று ஆழ்வான் பிரார்த்தித்ததைப் பேரருளாளன் அங்கீகரித்தருளி ‘அப்படியே பெறக்கடவன்’ என்று சோதிவாய்திறந்து பணித்தவளவிலே இதை எம்பெருமானார்

1. திருவாய் மொழியில் (4—7—5) “இப்பொழுதே வந்திடாயென்று ஏழையேன் நோக்குவனே” என்றவிடத்து ஈடு முப்பத்தாருயிரப்படியில் இது காணத்தகும்.

2. எம்பெருமானுடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தால் தமக்கு நற்கதி நேருவது திண்ணமென்று துணிந்திருந்தாரென்க

கேட்டுப் பதறியோடிவந்து திருவுள்ளம் நொந்து பேரருளாளனை நோக்கி 'ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர் இப்போது என் நினைவைத் தலைக்கட்டியருள வில்லையே' என்றும், ஆழ்வானை நோக்கி 'நீர் ஸ்வதந்த்ரராய் என் நினைவைத் தலைக்கட்டாதே உபயோகமற்ற தொன்றை வேண்டிக்கொண்டீரே' என்றும் இருவரையும் வெறுத்துரைத்து 'இனி என் செய்வது!' என்று திகைத்து நிற்க; எம்பெருமானார் இங்ஙனே மனக்குறைப்பட்டுப் பரிதாபிக்கும்படியை உணர்ந்த பேரருளாளன் 'நம் இராமாநுச ! ஆழ்வான் நம்மையும் உன்மையும் காணுமிடத்துக் கட்கண்ணாலே காணக்கடவன்' என்று வரமளித்தருள, ஆழ்வானும் பெருமானைத் தமது கட்கண்ணாலே கண்டு ஸேவித்து, சாத்தியிருந்த திருவாபரணங்களையும் திருப்பரியட்டங்களையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹ ஸந்நிவேசங்களையும் இவையிவையென்று குறித்துக்காட்டி உடையவர் திருமேனியையும் ஸேவித்துக்காட்ட, எம்பெருமானார் ஒருவாறு திருவுள்ளமுவந்து ஆழ்வானுடன் மீண்டு கோயிலேற எழுந்தருளினர்.

திருவரங்கத்திலுள்ளார் ஆழ்வானது திருக்குணத்தை நோக்கி வியத்தல்

ஒருநாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் ஆழ்வானருகே வந்து "நாலூரான் தேவரீரளவன்றிக்கே நம் தர்சனத்துக்கே மஹாபராதியாயிருக்க, அவனை 'கூழிபாமி—ந கூழமாமி' என்னும்படியான கொடிய தண்டனைகட்கு ஆளாக்கவேண்டுவது அவசியமாயிருக்க, அப்பாவிக்குமுட்பட மோகஷமளிக்க வேணுமென்று பேரருளாளப் பெருமாள் ஸந்நிதியில் வேண்டிக்கொண்டதாமே, இஃது என்ன அநியாயம்!" என்று முறைப்பட, "அந்தோ! அப்படிப்பட்ட பாவிகளுக்கன்றோ இரங்கவேண்டுவது; மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்துப் பயனென்?" என்று ஆழ்வான் பணிக்க, அது கேட்டவர்கள் இவருடைய பூததயாகுணத்துக்கு மிகவும் வியந்தனர். எம்பெருமானாரிடத்திலும் அவகாசம் பெருத நற்குணங்கள் ஆழ்வானிடத்தே அழகாக அமைந்திருந்தனவென்று ப்ரஸித்தமாயிற்று.

ஆழ்வான் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்குப் பணித்த வார்த்தை

ஆழ்வானுடைய சிஷ்யர்கள் பலரிலே 'பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான்' என்பா ரொருவரிருந்தார்; அவர் நற்குல நற்செல்வம் முதலியவற்றாலே மேன்மைபெற்றிருந்ததால் சிறிது அஹங்காரங்கொண்டு பாகவதர்கள் திறத்திலே விநயமின்றிக்கே அபசாரப்பட்டுக்கொண்டே யிருக்கிறபடியை ஆழ்வான்கண்டு 'இவர்க்கு இந்த பாகவதாபசாரதோஷம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளெல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தித் தானே மேலாகி விநாசபர்யந்தமாக்கிவிடும்; அதுக்கு 'வேலியிட்டு வைக்கவேணும், என்று திருவுள்ளம்பற்றி ஒரு புண்யதிநத்திலே நீராடின பின்பு இவரைப்பார்த்து, 'பிள்ளைப்பிள்ளாய்! புண்யகாலமென்று எல்லாரும் பூமிதாநம், ஸ்வர்ணதாநம், அந்நதாநம், வஸ்த்ரதாநம் என்றுற்போலே தாநங்கள் பண்ணுநிற் கக்காண்கிறீரன்றோ; இக்காலத்திலே நீரும் நமக்கொரு தாநம் பண்ணமாட்டீரோ?' என்று கேட்க; 'அடியேன் எத்தை தாநம் பண்ணுவது? எல்லாம் ஏற்கெனவே ஸ்வாமியினுடையதேயன்றோ' என்று அவர் சொல்ல; அவ்வளவு போராது; மனமொழி மெய்களென்கிற முக்கரணங்களாலும் பாகவதாபசாரப்படாமல் இருக்கக்

கடவேன்' என்று நம் கையிலே தாரைவார்த்து தத்தம்பண்ணித் தரவேணும்' என்று ஆழ்வானருளிச்செய்ய; அப்படியே அவரும் உதகம் பண்ணிக்கொடுத்த பின்பு ஒருநாள் பூர்வவாஸநையாலே ஒரு பாகவதர் திறத்திலே மாநஸிகமாக அபசாரப்பட நேர்ந்துவிடவே, 'நாம் இனி முடிந்தோம்' என்று பயப்பட்டு அன்று ஆழ்வான் ஸந்நிதிக்கு விடை கொள்ளமாட்டாமல் தம் திருமாளிகையிலேயே மறைந்து வருந்திக்கிடக்க, இவர் வழக்கப்படி வருகிற காலத்தில் வரக் காணாமையாலே ஆழ்வான் இவர் திருமாளிகையிலே யெழுந்தருளி விசாரிக்கும்போது தாம் நெஞ்சினால் பாகவதாபசாரப்பட்டமையைக் கண்ணுங் கண்ணிருமாய் விண்ணப்பஞ் செய்து "மன மொழி மெய்களிலொன்றினாலும் அபசாரம் விளையாதபடி இப்பொல்லா வழக்குடம்புடனே யிருப்பது அரிதாயிருக்கின்றதே, என் செய்யக்கடவேன்?" என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து க்லேசப்பட, 'இத்தனை அநுதாபம் இவர்க்கு உண்டாயிற்றே!' என்று ஆழ்வான் உகந்தருளி, "பிள்ளைப்பிள்ளாய்! நெஞ்சினால் நினைத்ததற்கு அநுதாபமுண்டாகவே எம்பெருமான் பொறுத்தருள்வன்; ப்ரத்யக்ஷத்தில் ராஜதண்டம் நேருமென்கிற அச்சத்தினால் சரீரமூலமாக ஒருவரையும் நவியமாட்டீர்; ஆனபின்பு, மாநஸிகமும் காயிகமுகிற அபசாரங்களிரண்டையும் உமக்குக் கழித்துத் தந்தோம்; இனி, வாக்கை மாத்திரம் நன்றாகக் குறிக்கொண்டு ஸாவதாநராய் வர்த்திக்கக் கடவீர்" என்றருளிச்செய்தார்.

ஆழ்வான் பட்டருக்கு ஆசாரியருமானது

எம்பெருமானின்னருளாலே ஆழ்வானுக்கு இரண்டு திருக்குமாரர்களவதரித் தமை கீழே சொல்லப்பட்டது. அத்திருக்குமாரர்களின் அவதாரத்தைக் கேள்விப்பட்ட ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு பதினேராநாளிலே சிஷ்யவர்க்கத் துடன் ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளி, தமது பிரதான சிஷ்யர்களில் ஒருவரான எம்பாரை நோக்கி 'குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு வாரும்' என்ன; அவர் அங்ஙனமே ப்ரபந்நகுலக் கொழுந்தான அக்குழந்தைகளை எடுத்து வரும்போது த்ருஷ்டி தோஷாதிகள் தாங்காதபடி ரக்ஷையாக த்வயமென்னும் மந்த்ர ரத்நத்தை அநுஸந்தித்து வாழ்த்திக்கொண்டே வந்து குழந்தைகளை எம்பெருமானார்க்குக் காட்டினர்; அவர் மிக்க களிப்புடனே ஆநந்தக்கண்ணீர் துளிக்கத் தம் திருக்கண் களால் குளிரக் கடாஷிக்கும் போது அத்தெய்விக சிசுக்களின் தேஜோவிசேஷத் தைக்கண்டு வியப்புக்கொண்டு எம்பாரே! இக்குழந்தைகளிடம் த்வயம்பரிமளிக்கின்றதே! இங்ஙனம் ஆகுமாறு என்செய்தீர்?' என்று வினாவ, எம்பார், 'குழந்தைகட்குக் காப்பாக த்வயானுஸந்தாநம் செய்துகொண்டு வந்தேன்' என்று சொல்ல, உடையவர் அப்படி எம்பார் காப்பிட்டதற்கு உகந்து அவரைப்பார்த்து இக்குழந்தைகள் உய்யும் வகையை நாடிச் செய்ததற்கு முற்பட்டிராதலால் இவர்கட்கு நீரே ஆசார்ய ராகக்கடவீர்' என்று நியமித்தருளினாரென்றும், அப்படியே அத்திருக்குமாரர்கட்கு எம்பாரே ஆசார்ய க்ருத்யங்கள் செய்தருளினாரென்றும், இதுபற்றியே எம்பெருமானார், எம்பார், பட்டர், நஞ்சீயர் என்றிப்படி ஆசார்ய பரம்பரை வருகிறதென்றும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கும். இங்ஙனையிருக்கச் செய்தேயும் ஆழ்வானுக்கும் ஆசார்ய பரம்பரையிலே அநுப்ரவேசம் உண்டாயிற்று. எங்ஙனையென்னில்; ஆழ்வான்

திருக்குமாரர்கட்குத் திருவாய்மொழிப்பொருள் கற்பித்து வரும்போது, † “எண் பெருக்கநலத் தொண்பொருளீறில், வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல் சேரே” என்கிற பாசுரத்தளவிலே வந்தவாறே அது திருமந்த்ரார்த்தத்தை விவரிக்கிற பாசுரமாகையாலும், மந்த்ரார்த்தம் ஆசார்யனிடத்திலேயே கேட்டறியவேண்டிய தாதலாலும் அதனை அவர்கட்குச் சொல்லாது நிறுத்தி ‘இதனை உங்கள் ஆசார்யர் பக்கலிலே கேட்டுக்கொள்ளுங்கள்’ என்று சொல்ல; அதனை விரைவில் அறிந்து கொள்ளவேணுமென்னும் அவாவினால் உடனே அவர்கள் எழுந்து தம் ஆசாரியரான எம்பார் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தைக் குறித்துப் போகப்புகவளவில், ஆழ்வான் “மின்னின்நிலையிலமன்னுயிராக்கைகள்” என்கிறபடியே யாக்கை நிலையா மையைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு அவர்களை யழைத்து ‘இன்னபோது இன்னா ரிருப்பார் இன்னார் போவாரென்று தெரியாது; ஆதலால் இருந்து கேளுங்கள்’ என்று திருமந்திரத்தைச் சொல்லி இப்பாட்டின் பொருளையும் விவரித்து ‘இப்பாசுரத்தைத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தமாக நினைத்திருங்கள்’ என்று பணித்தருளினமையால் திருக்குமாரர்க்கு ஆழ்வானும் ஒரு ஆசார்யராக அமைந்தருளினார். பட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யமருளிச்செய்யும்போது ஆசார்யவந்தநம் செய்கிற முதல் ச்லோகத்திலே “வந்தே கோவிந்த தாதௌ—எம்பாரையும் திருத்தகப்பனாரையும் தொழுகின்றேன்” என்றருளிச் செய்தது உபயஸம்பந்தமும் தமக்கு உண்டான படியைக் காட்டுதற்கேயாம்.

“சிறுமாமனிசர்” என்னுமருளிச்செயற்கு ஆழ்வான் பொருள் விவரித்தது

பட்டர், சிறு பிராயத்திலே ஒருநாள் ஆழ்வான் திருவாய்மொழி அநுஸந்திக்குப்போது “உறுமோ பாவியேனுக்கு” (8—10—3) என்ற பாசுரத்தில் “சிறுமாமனிசராய் என்னை யாண்டாரிங்கேதிரியவே” என்றதைக் கேட்டு அதில் சிறுமாமனிசர் என்றதைக் குறித்து ஆக்ஷேபங்கொண்டு ‘ஒன்றுக்கொன்று எதிர்த்தட்டான சிறுமை பெருமை என்கிற குணங்களிரண்டும் ஒரு பொருளினிடத்து ஒன்று சேர்ந்திருக்குமோ? ஆழ்வார் “சிறுமாமனிசர்” என்று இரண்டையும் ஒருவரிடத்தே சேர அருளிச்செய்தது பொருந்துவது எங்ஙனே?’ என்று திருத்தந்தையாரை வினாவினர். அதற்கு ஆழ்வான் ஆலோசித்து ‘பிள்ளாய்! நன்கு வினாவினாய், உனக்கு உபநயநமாகாமையால் இப்போது வேதசாஸ்திரங்களைக் கொண்டு விடை சொல்லலாகாது; ஆகிலும் ப்ரத்யக்ஷத்திற் காட்டுகிறோம் காண்’ என்று சொல்லிச் சில பெரியோர்களைக் காட்டி “திருமேனி சிறுத்து ஞானம் பெருத்திருக்கிற சிறியாச்சான் அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் போல்வாரைச் சிறுமாமனிசர் என்னத் தட்டில்லையே; முதலியாண்டான், எம்பார் முதலிய பெரியோர்கள் உலகத்தாரோடொக்க அந்நபாநாதிகள் கொள்வதோடு எம்பெருமான் பக்கல் ஈடுபடுவதிற் பரம பதத்து நித்ய ஸூரிகளைப் போலுமாதலால், இப்படிப்பட்டவர்கள் சிறுமாமனிசர் என்னத் தக்கவரன்றோ? இங்ஙனமே வடிவு சிறுத்து மஹிமை பெருத்தவர்களும் மனிதரென்று பார்க்கும்போது சிறுமை தோன்றினும், பகவத்பக்தி ஞானம் அனுட்

டானம் முதலிய நற்குணங்களை நோக்குமளவில் நித்ய முக்தர்களினும் மேன்மை பெற்று விளங்குகிறவர்களான மஹாபுருஷர்களையே ஆழ்வார் சிறுமாமனிசரென்று குறித்தருளினர்' என்றருளிச்செய்ய அதுகேட்டுப் பட்டர் 'தகும் தகும்' என்று இசைவுகொண்டார்.

ஆழ்வானுடைய குடும்பகாரியத்தை எப் பெருமானே நிர்வஹித்தது

திருக்குமாரர்களான பட்டரும் சீராமப்பிள்ளையும் ஸாங்கோபாங்கமாக வேத வேதாந்தங்களைப் பயின்று ஸகல வித்யாபாரங்கதர்களாகி விவாஹத்துக்கு உரிய பருவத்தை யடைந்தவளவிலே திருத்தாயாரான ஆண்டாள் ஆழ்வாளைப்பார்த்து 'இவர்கட்கு ஸ்வஹம் செய்விக்க வேண்டாவோ?' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதுகேட்ட ஆழ்வான் அஹங்கார மமகாரங்கள் சிறிதுமில்லாத ஆசார்ய பரதந்த்ர ராதலால், உடையவர் திருமுன்பே சென்று 'இவர்களுக்கு மணஞ்செய்விக்க வேண்டுமாமே' என்று விஜ்ஞாபிக்க, உடையவரும் தமது ஆசார்யராகிய பெரிய நம்பியின் உறவினர்களைக் குறிப்பிட்டு அவர்களிடத்து இவர்களுக்குப் பெண்கொண்டால் உசிதமாயிருக்குமென்று தெரிவிக்க, அக்கருத்தை மேற்கொண்டு ஆழ்வான் அவர்களிடத்திலே சென்று பெண் கேட்க, அவர்கள் சொடுப்பதாக முதலிற் சொல்லிப் பின்பு நூதந ஸம்பந்தமென்று இசையாதிருந்தார்கள். இப்படி சிலநாள் கழிந்தவளவிலே, பிள்ளைகளின் விவாஹத்தைக் குறித்து ஆண்டாள் ஆழ்வாளை மீண்டுந் தூண்ட, அவர் 'ஈச்வர குடும்பத்துக்கு என்னை இருந்து கரையச் சொல்லுகிறாயோ? நாளைக்கு நான் பெருமாள் ஸந்நிதியிலே போனவாறே பிள்ளைகளை வரக் காட்டு' என்று சொல்லி, மற்றைநாள் திருவடி தொழப் போனபோது பிள்ளைகளும் வந்து நிற்க, பெருமாள் அருள்பாடிட்டு "ஆழ்வான்! ஒன்று சொல்லுவாய்போலே யிருந்தாயே, சொல்லிக்காண்" என்று நியமிக்க, "இப்புத்திரர்க்கு மணம்புரிவிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்களே!" என்று ஆழ்வான் விண்ணப்பஞ் செய்தனர். பெருமாள் அதனை ஏற்றுக்கொண்டு 'அதற்கு உமக்கென்ன கவலை? நாமே தகுதியாகச் செய்விக்கிறோம்' என்று திருவுள்ளமாயருளி, பெண்கொடுக்கும்படி பெரிய நம்பி யுறவினர்க்கு ஸ்வப்நம் காட்டியருளினர். அங்ஙனம் பெருமாள் தாமே கணவில் எழுந்தருளி ஆழ்வான் குமாரர்களுக்குக் கன்னிகைகளைக் கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டதைக் குறித்து அவர்கள் மிக வியந்து அப்படியே இசைந்து மற்றை நாள் தாங்களாகவே ஆழ்வான்பக்கல் வலியவந்து பெண்கொடுக்கிறோமென்று சொல்லித் தங்கள் குமாரிகளைப் பட்டர்க்கும் சீராமப்பிள்ளைக்கும் கன்னிகாதானஞ் செய்து வெகு சிறப்பாக விவாஹம் நடத்தினர். † இதனால் ஆழ்வானுடைய குடும்ப காரியமும் எம்பெருமான் தலையிலே கிடந்ததென்பது விளங்கும்.

அருளிச்செயல்களில் ஆழ்வானுடைய நிர்வாஹம்

நம் ஆசார்யர்களெல்லாரும் ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் வல்லவர்களாயிருக்கச் செய்தேயும் ஆழ்வார்களுடைய ஈரச் சொற்களையேகொண்டு போதுபோக்குவர்கள்.

† திருவாய்மொழி (5—5—7) "நிறைந்தவன்பழி நங்குடிக்கு" என்ற பாட்டின் ஈடு முப்பத்தாருயிரத்தில் இதன் சுருக்கம் காண்க.

ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் அருளிச்செயல்களிலே நயிப்பித்து அநுபவிப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட அநுபவம் ஆழ்வானுக்கு அதிகமாயிருக்கும். திவ்ய ப்ரபந்தங்களிற் பல பாசுரங்களிலே ஆழ்வானுடைய நிர்வாஹமென்று அருமையாகக் கொண்டாடப்படும் நிர்வாஹங்களுண்டு. விரிப்பிற் பெருகுமாதலால் ஒன்றிரண்டு காட்டுவோமிங்கு.

திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் நாயகிபாவநையுடன் பேசுகிற திருப்பதிகங்களில் “மாசறு சோதி” (5-3) என்பது மொன்று. அத்திருவாய்மொழியை ஆழ்வான் ஒருகால் ராஜேந்த்ர சோழனென்னுமிடத்திலே அம்புதமாக உபந்யஸிக்க நேர்ந்தபோது, அதில் ஏழாம் பாசுரத்தை உபந்யஸிக்குங் காலத்து “தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ தையலார் முன்பே” என்ற ஈற்றடியின் பொருளை விவரிக்குமளவில் ‘ஆமருவி நிரைமேயந்தான் நம்பியார்’ என்னும் பெயரையுடையராய் நூறுபிராயம் போந்திருப்பாரொரு பெரியவர் நடுங்க நடுங்க எழுந்திருந்து நின்று ‘ஸ்வாமிந்! நாயகி பாசுரமாகச் சொல்லுகிற இத்திருவாய்மொழியில் ‘தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ’ என்னச்சூடுமோ? தலைவி தலைவனைத் தலையால் வணங்குவதென்பதுண்டோ?’ என்று கேட்க, ‘பிராட்டி திருவடியிடத்தில் ஸந்தேசம் சொல்லியனுப்பும்போது, “கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம் ஸுஷுவே யம் மநஸ்வநீ, தம் மமார்த்தே ஸுகம் ப்ருச்ச சிரஸா சாபிவாதய” என்று சொன்ன ஸ்ரீராமாயணச் லோகத்தை யெடுத்து மிகவினிதாக உபந்யஸித்து “—மமார்த்தே... சிரஸாச் சாபிவாதய” [எனக்காக அவரைத் தலையால் வணங்கு] என்று பிராட்டி சொன்னது கண்டே” என்றருளிச்செய்ய, அப்பெரியவர் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டார். நாலாயிர திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களில் இங்ஙனே பல விஷயங்கள் காண்க.

ஆழ்வானுடைய திவ்ய க்ரந்தங்கள்

திருமாலிருஞ்சோலை யாத்திரையில் அருளிச்செய்த மூன்று ஸ்தவங்களும், பிறகு எம்பெருமானார் நியமந்ததினாலருளிச்செய்த வரதராஜஸ்தவமும், அதன் பிறகு அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸ்தவமும் ஆக “பஞ்ச ஸ்தவங்கள்” ஆழ்வானுடைய திவ்யஸூக்தியாக ப்ரஸித்தமாயிருக்கும். பட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் “அவிஜ்ஞாதா” என்னும் திருநாமத்தை வியாக்கியானிக்குமிடத்து, *ஸர்வஜ்ஞதாம் ஏவமுபாலபாமஹே த்வம் ஹ்யஜ்ஞ ஏவாச்ரித தோஷஜோஷண:” என்கிற ச்லோகத்தை உதாஹரித்து, இது தம் திருத்தகப்பனாரருளிச் செய்ததாகவும் ப்ரஸாதித்திருப்பதை நோக்குங்கால் இந்த ச்லோகம் பஞ்சஸ்தவங்களுள் இல்லாமையாலே வேறு சில ஸ்தோத்ரங்களும் ஆழ்வானருளிச் செய்துள்ள என்றறியலாகிறது.

வேதாந்தவாசிரியர் தமது ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் சரமச்லோகாதிகாரத்திலே “பட்டரும் ஆழ்வானும் தந்தாங்களருளிச்செய்த நித்யங்களிலே” என்றிருக்கக் காண்கையாலே ஆழ்வான் நித்யக்ரந்தமு மொன்றருளிச்செய்திருப்பதாக விளங்குகின்றது. ஆனால் அது கிடைக்கப்பெற்றிலோம், இன்னமும் அவ்விடத்திலேயே “ஆழ்வானுடைய சரமச்லோக வ்யாக்யாநத்திலும் இவ்வளவே விவக்ஷிதமாகையால் ஒரு விரோதமுமில்லை” என்கிற பங்க்தியும் காண்கிறது இதனால்

ஆழ்வான் சரம ச்லோக வ்யாக்க்யாநரூபமாக ஒரு க்ரந்த மருளிச்செய்தமை விளங்குகின்றது; இதுவும் கிடைக்கப் பெறுகின்றிலோம்.

யமகரத்நாகரம் என்கிற அற்புதமான ஒரு க்ரந்தம் ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. இது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதார சரித்திரங்களைப் பர்க்கப் பேசுவதொரு யமகமயமான ஸம்ஸ்க்ருத காவ்யம். பதினாறு ஆச்வாஸங்களையுடையது; இது சிறந்த வியாக்கியானத்துடன் ஆந்த்ரலிபியில் முத்ரணமும் பெய்யப் பெற்றிருக்கின்றது. இந்நூலின் அருமை பெருமைகளைப் பேசுதல் யார்க்கும் நிலமன்று. மூலமும் வியாக்கியானமும் ஆகவிரண்டும் ஆழ்வான் தாமே அருளிச்செய்ததாக அச்சிடப்பட்டிருக்கக் காண்கிறோம். “ப்ரணிபத்ய பரம புருஷம் ஸ்ரீவத்ஸாங்கஃ பராசராந்யாஹ்வஃ, ஸ்வயமேவ யமகரத்நாகர விவ்ருதிம் கர்த்துமாரபதே” என்கிற ஒரு ச்லோகமும் வியாக்கியானத் தொடக்கத்தில் காண்கிறது. பராசரரென்னும் மறுபெயருடைய

வத்ஸாங்கர் இக்காவ்யத்திற்கும் வ்யாக்க்யானத்திற்கும் கர்த்தா என்று நன்கு விளங்குகின்றது. ‘ஸ்ரீவதஸாங்கர்’ என்கிற திருநாமம் ஆழ்வானுக்குத் தவிர மற்று யார்க்கேனும் இருந்ததாகக் கேள்வியில்லை; ‘பராசரர்’ என்கிற மறுபெயர் ஆழ்வானுக்கு இருந்ததாக ப்ரஸித்தி இல்லை இக்காவ்யத்தில் இரண்டாவது ஆச்வாஸத்தில் பதினைந்தாம் ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில்—எம்பெருமானாரருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் தஹராதிகரணத்திலுள்ளதொரு வாக்கியத்தை அநுவதித்தெழுதி ‘அதிற் சொன்னபொருள் எம்மால் சாரீரகத்தில் கண்டிக்கப்பட்டுள்ளது; கண்டநயுத்திகள் முதலியவற்றின் விரிவை அங்கே கண்டுகொள்வது’ என்ற கருத்துப்படச் சில வாக்கியங்கள் காண்கின்றன அவற்றை நோக்குங்கால் இந்த க்ரந்தம் ஆழ்வானருளிச் செய்ததன்றென்று நிர்ணயிக்க நேருகின்றது. ஆனால், மேற்குறித்த வாக்கியங்களில் பிரபலமான அச்சப்பிழைகளிருப்பதாகவே நாம் கொள்ளவேணும்; மேற்குறித்த வாக்கியங்கள் உண்மையாயின் இந்த க்ரந்தம் எம்பெருமானார்க்கு ப்ரதிபக்ஷியான வொருவரால் இயற்றப்பட்டதாகவேணும்; அது சொல்லவொண்ணாது; க்ரந்தத் தொடக்கத்தில், ஆசார்ய நமஸ்கார ப்ரகரணத்தில் நம்மாழ்வார், ஆளவந்தார், எம்பெருமானார், ஆகிய மூவரையும் மூன்று ச்லோகங்களாலே ஆச்சரியமாகப் புகழ்ந்து பேசி வணங்கியிருப்பதால் எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஆச்ரயித்து உய்ந்தவொருவரே இந்த க்ரந்தகர்த்தாவாக இருக்க உரியவர். எம்பெருமானார்க்குப் பிறகு வேறொரு ஆசார்யனைப் பற்றின ச்லோகமில்லாமையால் உடையவர்க்கு ஸாக்ஷாத் சிஷ்யரான ஒருவரே இயற்றியிருக்க வேண்டுமென்பது திண்ணம். க்ரந்தத்தின் சொற்சுவையையும் பொருட்சுவையையும் நோக்குங்கால் ஆழ்வான் தவிர வேறு யாரையும் நினைக்கவும் ப்ரஸக்தியில்லை. ஆகவே யமகரத்நாகரமும் அதன் வியாக்கியானமும் ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்திகளே யென்று கொள்ளக் குறையில்லை யென்னலாம்.

கூரேச விஜயம் என்கிற ஒரு க்ரந்தம் ஆழ்வானருளிச்செய்ததாகச் சிலர் சொல்லுவதுண்டு; சோழராஜ ஸபையில் ஆழ்வான் உபந்யஸித்த பூர்வபக்ஷஸித்தாந்த கோடிக்ரமங்களைப் பின்புள்ளார் ஏடுபடுத்திக் கூரேச விஜயமென்று

திருநாமம் சாத்தினவளவேயன்றி இஃது ஆழ்வானருளிச்செயலன்று; ச்லோகங்களிலும் அநுபத்திகளுண்டு. இதைப்பற்றின விரிவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கு நியமநம் பெறுதல்

இங்ஙனே ஆழ்வான் லோகோஜ்ஜீவநங்களான ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச் செய்துகொண்டு ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களாலே ஒப்புயர்வற்று விளங்கிவரும் நாளில், எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிலே திருவாய்மொழி காலகேசுபம் நடந்துவருகிற அடைவில் (10-9) *சூழ்விசும் பணிமுகில் திருவாய் மொழியளவிலே வந்தவாறே, ‘முடியுடைவானவர் முறை முறை எதிர்கொள்ள’ என்கிற பாசுரத்தில் ‘பரமபதத்திலே முற்பட்டிருக்குமவர்கள் பிற்பட்டு எழுந்தருளுமவர்களை எதிர்கொண்டு உபசரிப்பார்கள்’ என்று பரக்க அருளிச்செய்ததை உடனிருந்து கேட்ட ஆழ்வான், ‘நாம் பரமபதம்போக உடையவர்க்குப் பிற்பட்டோமாகில் அவ்விடத்திலே உடையவர் நம்மை எதிர்கொண்டு உபசரிக்கவேண்டும்படி நமக்கு மஹாபசாரம் விளையுமாதலால் பரமபதத்துக்கு நாம் முற்படவேணும்’ என்று துணிவுகொண்டு எம்பெருமானார் பக்கலிலே விண்ணப்பஞ் செய்யாமல் நம்பெருமாள்முன்பே போய் நிற்க, பெருமானும் ஆழ்வானை நோக்கி ‘ஏன்காணும் ஆழ்வான்! ஒன்று சொல்லிக் கொள்ள வந்தாற்போலே யிராநின்றீர்’ என்ன; ஆழ்வானும் ஒரு ச்லோகத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து மிக உருக்கமாக உபந்யஸிக்க, பெருமாள் திருவுள்ளமுவந்து ‘உமக்கு வேண்டிற்றெல்லாம் தருகிறோம், வேண்டிக்கொள்ளும்’ என்ன; ஆழ்வானும் ‘அடியேனுக்குப் பண்டே எல்லாம் தந்தருளிற்றே’ என்ன; பெருமானும் ‘அப்படியன்று, இப்போதும் வேண்டிக்கொள்ளும்; நம் பெண்டுகளானை, நம் இராமாநுசனானை; தருகிறோம்’ என்று நிர்ப்பந்திக்க, ஆழ்வானும் ‘இந்த அழுக்குடம்பை விடுவித்து நித்யவிபூதியில் நித்யாநுபவத்தைத் தந்தருளவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்க, பெருமானும் அதுகேட்டு ‘அந்தோ! ஆழ்வானைப் பிரிய வேண்டிற்றே!’ என்று மிகவும் வருந்தி ‘இந்த வரமொழிய வேறு வரம் வேண்டிக் கொள்ளும்’ என்ன; ஒன்றையுரைப்பான் ஒரு சொல்லே சொல்லுவானான பெருமையைப் பொய்யாக்கலாமோ? வேண்டினதைத் தருகிறேனென்றருளிச்செய்து வைத்து மீண்டு இங்ஙனே மறுக்கலாமோ? அடியேன் வேண்டினதையே தந்தருளவேணும்’ என்று ஆழ்வான் பிரார்த்திக்க, ‘இனிச் செய்யலாவதில்லை’ என்று துணிந்து ‘உமக்கும் உம்முடைய திருநாமஞ் சொல்லுமவர்கட்கும் உம்முடைய ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கட்கும் மேல்வீடு தந்தோம்’ என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, திருப்பரியட்டமும் தளிகைப் ப்ரஸாதமும் பூந்தண்மாலைத் தண்டுழாயும் திருக்கைச் சிறப்பும் ப்ரஸாதித்து விடைகொடுத்தருளினார்.

ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கு நியமநம் பெற்றதை எம்பெருமானார் உணர்ந்து மகிழ்தலும் வருந்துதலும்

ஆழ்வான் இங்ஙனே திருநாட்டுக்கு வரம் பெற்றபடியை எம்பெருமானார் கட்டருளி ‘முன்பு நாம் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸந்நிதியிலே ரஹஸ்யார்த்த

உபதேசம் பெற்றபோது 'இவ்வர்த்தத்தைப் பரமரஹஸ்யமாகப் பேணிக்கொண்டிருக்கும்' என்று நம்பிகள் நியமித்தருளினபடிக்கு மாருக அத்திருக்கோட்டியூரிலேயே தெற்காழ்வார் திருவோலக்கத்திலே அப்பொருளைப் பலருமறிய வெளியிட்டோமாகையால் ஆசார்யநியமநத்தை அதிகரித்ததற்குப் பலனாகிய நரகமே நமக்குப் ப்ராப்தமாகவுள்ளது; மோஷம்பெற நமக்குவழியில்லை என்றிருந்தேன்; இப்போது 'ஆழ்வானோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் மேல்விடுதல்தோ' மென்று நம்பெருமாள் நியமித்தருளினமையால் இனி நமக்கு ஒரு குறையுமில்லை; நமக்கு ஆழ்வானோடே ஸம்பந்தமுண்டே' என்று களித்துக் காஷாயத்தை ஆகாசத்திலே வீசியெறிந்து மகிழ்ச்சிக்குப் போக்குவிட்டார். இதனை அடியொற்றியே,

“அர்வாஞ்சோ யத்பதஸௌஸிஜ த்வந்த்வமாச்ரித்ய, பூர்வே
மூர்தநா யஸ்யாந்வய முபகதா தேசிகா முக்திமாபு;
ஸோயம் ராமாநுஜமுநிரபி ஸ்வீயமுக்திம் கரஸ்தாம்
யத்ஸம்பந்தாத் அமநுத கதம் வர்ண்யதே கூரநாத்”

என்கிற ச்லோகம் பட்டர் திருவாக்கில் அவதரித்தது.

[இத்தால், நற்கதி நண்ணுதற்கு ஸதாசார்ய ஸம்பந்தம் போலே ஸச்சிஷ்ய ஸம்பந்தமும் உறுப்பாம் என்றதாயிற்று.]

இங்ஙனே தம்பேற்றை நினைத்துக் களித்த எம்பெருமானார் உலகுக்கு ஒருயிரான ஆழ்வானை இழந்து நாம் எங்ஙனே உயிர் வாழ்ந்திருப்பது?" என்று மிகவும் திருவுள்ளம் நொந்து ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளெல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டு ஆழ்வானிருந்த விடத்தேறச் சென்று 'என் செய்தீர்! என் செய்தீர்!! இப்படியும் எம்மைப் படுகொலை யடிக்கலாமோ? என்று கேட்க; ஆழ்வானும் பரமபதத்துக்குத் தாம் முற்படவேண்டிய காரணத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவர் அதுகேட்டு "ந சாஸ்த்ரம் நைவச க்ரமஃ என்று அடைவுகெட்டிருக்கும் நித்யவிபூதியிலே நீர் அடைவு தேடுவதே! இப்படியும் ஒரு சேஷத்வ காஷ்டை யுண்டாவதே!" என்று மிகவும் வியாகுலராய்க் கண்ணுங் கண்ணீருமாய் ஆழ்வானை யணைத்துக்கொண்டு விம்மல் பொருமலாய்த் திருவுள்ளமுடைகுலைப்பட்டு, "ஐயோ ஆழ்வான்! உயிர் நிலையான உம்மையிழந்து எங்ஙனே தரிப்பேன்; என்னையும் உடன்கொண்டு போகத் திருவுள்ளம் பற்றினீரில்லையே!, நம்மைவிட்டகன்றுபோக உமக்கு ருசிப்பதே; பரமபதநாதனும் அங்குள்ளாரும் என்ன நோன்பு நோற்றுக்கொலோ!, இங்கு உறங்குகிற பெருமானும் நாங்களும் என்ன பாபம் பண்ணினோமோ; "இச்சுவை தவிர யான்போய் இந்திரலோகமானும், அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்க மாநகருளானே!" என்ற பாசரத்தையும் மறந்திட்டிரே! ஐயோ என்செய்தீர்!, இனி உம் திருவுள்ளம் கலங்கும்படி பல சொல்லிப் பயனென்? உம்முடைய பேற்றுக்கு நாம் விலக்கடியாகலாமோ? சுகமாக நித்யவிபூதியேற எழுந்தருளீர்" என்றுசொல்லி, செவியிலே த்வயத்தை அருளிச்செய்ய; அருகிருந்த முதலிகளெல்லாரும் 'இப்போதாக இதுவென்?' என்று கேட்க; நீங்கள் அறியீர்களோ? ராஜகுமாரனுக்கு கற்பூர நிகரமில்லாவிடில் நாக்கு வறளுமாபோலே இவர்க்கு த்வயமில்லாதபோது

நெஞ்சு வறளும் என்றருளிச்செய்து ஆழ்வானுடைய திருமுதுகைத் தடவி அஞ்ஜலித்து விடைகொடுத்தருளினார்.

ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளல்

உடையவருடைய நியமனமும்பெற்ற ஆழ்வான் உடையவர் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்துகிடக்க, உடையவரும் இரண்டு திருக்கைகளாலும் வாரியெடுக்க எழுந்திருந்து உடையவர் திருவடித் தாமரைகளைத் தம் திருக்கண்களிலும் திருமார்பிலும் ஒற்றிக்கொண்டு ஸீபாததீர்த்தமும் கொண்டு கைகூப்பி 'இனி மடமே எழுந்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து வடவாற்றங்கரையளவாக உடையவர் பின்னேசெல்ல, ஆழ்வான்! இனி நில்லும்' என்ன; தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து மீண்டு ஆழ்வார் திருமாளிகைக்கு அருகிலிட்ட திருக்காவணத்தின் நடுவே எழுந்தருளியிருந்து (தேவியாரான) ஆண்டாளைப்பார்த்து 'என்ன நினைத் திருக்கிருய்' என்ன; ஆண்டாளும் 'தேவரீர் திருவுள்ளத்தைப் பின்செல்லுகை யொழிய அடியேனுக்கு வேறொரு நினைவுண்டோ?' என்று திருவடிகளிலே தெண்டனிட்டு அஞ்ஜலித்து நிற்க, ஆழ்வானும் பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் அழைத்தருளி 'பெருமானும் நாச்சியாரும் எழுந்தருளியிருக்க உங்களுக்கு ஒருகுறையு மில்லை; நம்பெருமாள் பெற்று வளர்த்தாரென்று இறுமாந்திராதே எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணமென்றிருங்கள்; ஆண்டாள் முகம் கன்றமல் நடவுங்கள்; பாகவத விஷயங்களிலே சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் அபசாரப் படாதே அவர்களை அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு போருங்கள்' என்றருளிச்செய்து தம் திருவடிகளிலே விழுந்துகிடந்த பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையுமெடுத்துத் திருக்கையாலே கண்ணநீரைத் துடைத்து 'நீங்கள் ப்ராக்ருத ஸம்பந்தத்தை நினைத்து வருந்தினீர்களாகில் உடையவர் திருவடி ஸம்பந்தத்தை தூஷித்தீர்களாவீர்; ஆத்ம ஸம்பந்தத்தை நினைத்து வருந்தினீர்களாகில் நம்முடைய ஒழிக்க வொழியாத உறவை அறிந்திலீர்களாவீர்' என்று அவர்களைத் தேற்றி, கோயிலுக்கு நேரே பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் மடியிலே திருமுடியையும் ஆண்டாள் மடியிலே திருவடிகளையும் வைத்துக்கொண்டு ஆழ்வார் ஆளவந்தா ருடையவர் திருவடிகளைச் சிந்தனைசெய்துகொண்டு அன்றே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். பிறகு எம்பெருமானார் எழுந்தருளித் திருக்குமாரர்களைக் கொண்டு சரம கைங்கரியங்களைப் பெருக்க நடத்தியருளினார்.

வைபவநிகமநம்

இங்ஙனே ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினாராகிலும், மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழாகிற திருமேனியோடும் அர்ச்சாவதாரத் திருமேனியோடும் இவ்விபூதி யெங்கும் நிறைந்து விளங்குகின்றாராகையால் அன்றிழந்த நாமும் கண்கள் துஞ்சாதே கண்ணாரக் கண்டுகளிக்கும் பாக்கியமுடையோம்.

கூரத்தாழ்வான் வைபவம் முற்றிற்று.

பட்டர் வைபவச் சுருக்கம்

நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் எம்பெருமானுடைய பதவியிலே அபிஷித்தராய் அவரினும் விஞ்சிய ஞான வைபவத்தையுடையரான பட்டர் என்னும் ஆசிரியருடைய வைபவக் கடலில் சில சிறு திவலைகளை எண்டு அனுபவிக்க விழிகின்றோம்.

இவ்வாசிரியர் கூரத்தாழ்வானுடைய திருக்குமாரர் என்றும் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருக்குமாரர் என்றும் வழங்கப்படுவர். ஆழ்வான் க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திலெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் “விஹித விஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்” என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலருளிச்செய்த கணக்கிலே விரக்தாஃரேஸரராக எழுந்தருளியிருந்தனர். இவர் தமது செல்வத்தை மற்றும் துறந்து எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தது முதல் நாடோறும் உபாதாந காலத்திலே ஸ்ரீரங்கத்தில் சில திருமாளிகைகளில் உஞ்சவ்ருத்தி செய்து, அதுகொண்டு குடும்ப காரியத்தை நிர்வஹித்துக்கொண்டு ஒவ்வொருநாளும் கிடைக்கிற உணவுப்பொருள்களில் மறுநாளைக்கென்று சிறிதும் சேஷப்படுத்தி வைத்துக்கொள்ளாமல் அன்றன்றைக்கே தேஹயாத்திரை நடத்தியருளுகையில் ஒருநாள் விடாப் பெருமழை பொழிந்ததனால் வெளியே போய் உபாதானம் செய்து வரக்கூடாமல் போக, அதனால் அன்றைக்கு வெறும் தீர்த்தத்தையே உட்கொண்டு அருளிச்செயலறுஸந்தாநமே தாரகமாகக் கொண்டு வேறு உணவின்றியே யிருந்திட, அன்றிரவு ‘பெரியபெருமாள் அமுது செய்தருளுகின்றபோது உண்டான திருச்சின்ன வொலி கேட்டவளவில் இவரது தேவியாரான ஆண்டாள் பெருமானைக்குறித்து, உம்முடைய அடியவர் பட்டினியிருக்க நீர் குலாவிக்குலாவி அமுதுசெய்தருளுகிறீரோ?’ என்று நினைப்பிட்டவளவிலே ஸர்வஜ்ஞான ஸ்ரீரங்கநாதன் அந்த ஆண்டாள் நினைப்பைத் திருவுள்ளம்பற்றி உடனே தேவஸ்தாந கார்ய நிர்வாஹரான உத்தம நம்பிக்கு அர்ச்சக முகேந கட்டளையிட்டு அப்பொழுது தாம் அமுது செய்த அக்காரவடிசிலே ஸகல பரிஜந பரிவாரங்களுடன் அவரைக் கொண்டு ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கு அனுப்பியருள, ஆழ்வானும் இதனையறிந்து பதறியெழுந்து எதிர்கொண்டு மஹாப்ரஸாத மென்று அதில் தமக்கும் தமது தேவிக்குமாக இரண்டு திரளைகளை யெடுத்துக் கொண்டு உத்தமநம்பியை அனுப்பிவிட்டு பக்தவத்ஸலனான பகவானுடைய வரம்புகடந்த கருணைத்திறத்தை வியந்து அந்த அடிசிலில் ஒரு பகுதியைத் தாம் அமுதுசெய்து மற்றதைத் தேவியாருக்குக் கொடுத்தருள, முன்பு தசரத சக்ரவர்த்திக்குப் புத்ர காமேஷ்டியிற் கிடைத்த பாயஸத்தின் கூறுகளே ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண பரத சத்ருநர்களின் திருவவதாரத்துக்குக் காரணமானதுபோல இப்பொழுது இவர்க்கும் இத்திரளைகளிரண்டுமே இரண்டு திருக்குமாரர்கள் திருவவதரிப்பதற்கு ஹேதுவாயின. முறையே இவர்களின் திருநாமம் ஸ்ரீ பராசரபட்டர், ஸ்ரீ வேதவ்யாஸபட்டர் என்பனவாம்.

பராசர பட்டர் என்று திருநாமமாயினும் நமது ஸம்பந்தாய க்ரந்தங்களிலெங்கும் பட்டர் என்றே இவ்வாசிரியர் வழங்கப்படுவர் பட்டர் என்னும் வடசொல் வேதசாஸ்திரங்களை நன்கு கற்றுணர்ந்த வித்வானையும் ஸ்தோத்ரஞ் செய்யும் தொழிலுடையவனையும் சொல்லும்; [“பட்டராக”] என்னும் சொல்லும் இத்திறத்ததே. ‘வினையும் பயிர் முனையிலே’ என்னுமாபோலே சிசுவாயிருந்த தன்மையிலேயே இவருடைய திறமையை நன்குணர்ந்த எம்பெருமானார் இவர்க்குப் பொருத்தமாக பட்டர் என்று திருநாமஞ் சாத்தினதும், அத்திருநாமத்திற்கு மிகப் பொருத்தமாகவே இவரும் ஸ்வஜ்ஞராய் விளங்கிப் புகழ்பெற்றதும் எம்பெருமானுடைய ஸத்ய ஸங்கல்பத்வத்தை ஸத்யமாக்கினபோலும்.

இங்ஙனமே நாமகரணம் செய்தருள்வதற்காக உடையவர் எம்பாருடன் ஆழ்வான் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளிக் குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு வாரும் என்று எம்பார்க்கு நியமிக்க அவர் அங்ஙனமே ப்ரபந்தகுலக் கொழுந்தான அக் குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு வரும்போது த்ருஷ்டி தோஷாதிகள் தாங்காதபடி ரக்ஷையாக த்வயமென்னும் மந்த்ர ரத்நத்தை அநுஸந்தித்து வாழ்த்திக்கொண்டே வந்து குழந்தைகளை எம்பெருமானார்க்குக் காட்டினர்; அவர் மிக்க களிப்புடனே ஆனந்தக் கண்ணீர் துளிக்கத் தம் திருக்கண்களாற் குளிரக் கடாஷிக்குப்போது அத் தெய்விக சிசுக்களின் தேஜோ விசேஷத்தைக் கண்டு வியப்புக் கொண்டு ‘எம்பாரே! இக்குழந்தைகளிடம் த்வயம் பரிமளிக்கின்றதே, இங்ஙனம் ஆகுமாறு என்செய்தீர்?’ என்று வினாவ, எம்பார் ‘குழந்தைகட்குக் காப்பாக த்வயாநுஸந்தாநம் செய்துகொண்டு வந்தேன்’ என்ன; உடையவர் அப்படி எம்பார் காப்பிட்டதற்கு உகந்து அவரைப்பார்த்து ‘இக்குழந்தைகள் உய்யும் வகையைநாடிச் செய்தற்கு முற்பட்டிராதலால் இவர்கட்கு நீரே ஆசார்யராகக் கடவீர்’ என்று நியமித்தருளினரென்றும், அப்படியே அத்திருக்குமாரர்கட்கு எம்பாரே ஆசார்யருத்யங்கள் செய்தருளினரென்றும், இதுபற்றியே, எம்பெருமானார் எம்பார் பட்டர் நஞ்ஜீயர் என்றிப்படி ஆசார்ய பரம்பரை வருகிறதென்றும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கும். இங்ஙனையிருக்கச் செய்தேயும் ஆழ்வானும் பட்டர்க்கு ஆசார்யராயினர். அது எங்ஙனே யென்னில்; ஆழ்வான், திருக்குமாரர்கட்குத் திருவாய்மொழிப் பொருள் கற்பித்து வரும்போது “எண் பெருக்கந் நலத்தொண் பொருளீநில, வண்புகழ் நாரணன், திண்கழல் சேரே” என்கிற பாசுரத்தளவிலே வந்தவாறே, அது திருமந்த்ரார்த்தத்தை விவரிக்கிற பாசுரமாகையினாலும், மந்த்ரார்த்தம் ஆசார்யரிடத்திலேயே கேட்டறியவேண்டிய தாதலாலும் அதனை அவர்கட்குச் சொல்லாது நிறுத்தி ‘இதனை உங்கள் ஆசார்யர் பக்கலிலே கேட்டுக்கொள்ளுங்கள்’ என்று சொல்ல, எழுந்து தம் ஆசாரியரான எம்பார் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தைக் குறித்துப் போகப் புக்கவளவில் ஆழ்வான் “மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்” என்கிறபடியே யாக்கை நிலையாமையைத் திருவுள்ளம்பற்றி அவர்களை யழைத்து ‘இன்னபோது இன்னுரிருப்பார் இன்னார் போவாரென்று தெரியாது, ஆதலால் இருந்து கேளுங்கள்’ என்று, திருமந்திரத்தைச் சொல்லி அப்பாசுரத்தின் பொருளையும் விவரித்து ‘இப்பாசுரத்தைத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தமாக நினைத்திருங்கள்’ என்று பணித்தருளினமையால் திருக்குமாரர்க்கு

ஆழ்வானும் ஒரு ஆசார்யராக அமைந்தருளினர் என்று ஸம்பிரதாயம் வல்ல பெரியோர் கூறுவர். பட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் அருளிச்செய்யும்போது ஆசார்ய வந்தநம் செய்கிற முதல்சுலோகத்தில் “வந்தே கோவிந்ததாதெள— எம்பாரையும் திருத்தகப்பனாரையும் தொழுகின்றேன்” என்றருளிச்செய்தது உபய ஸம்பந்தமும் தனக்கு உண்டானதுபற்றியேயாம். ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்திலும் இரண்டு ஆசிரியருக்கும் இரண்டு சுலோகங்களைத் துதியாக இட்டருளினர்.

பட்டரை இளங்குழந்தைப் பருவத்திலேயே ஸ்ரீரங்கநாதன் தனது புத்திரனாக அங்கீகரித்துத் தன்னுடைய ஸந்திதியிலே திருமணத்தூணினருகே தொட்டிலிடு வித்து ஸ்ரீ ரங்கநாச்சியாரும் தானுமாகச் சீராட்டி வளர்க்க, அங்ஙனம் வளர்கிற அக்குழந்தை தவழ்ந்து சென்று, பெருமாள் அமுதுசெய்வதற்குத் திருமுன்பே கொணர்ந்து ஸமர்ப்பிக்கப்படுகிற அடிசிலைக் கைகளால் அள்ளியனைந்து துழாவ, பெருமாள் அதுகண்டு உகந்தருளி, “அமிழ்தினும் ஆற்றவினிதே தம்மக்கள், சிறுகையளா விய கூழ்” (குறள்) என்றபடி இந்த இன்னடிசிலை மிகவும் பிரியமாக அங்கீகரித்தருள்வராம். இப்படி ரங்கநாதன் தம்மை அபிமானித்துப் புத்ரஸ்வீ காரம் செய்தருளப் பெற்ற பாக்யமுடைமையால் பட்டர் ஸ்ரீரங்கநாத புத்ரர் என்றும் வழங்கப்பட்டு வந்தார். “வானிட்ட கீர்த்தி வளர் கூரத்தாழ்வான் மகிழ்வந்த, தேனிட்டதார் நம்பெருமாள் குமாரர் பட்டர்” என்று இவரது சிஷ்யரான பிள்ளைப் பெருமானையங்கார் (திருவரங்கக் கலம்பகக் காப்புச் செய்யுட்களுள் ஒன்றில்) கூறினர், பட்டர் தாமும் ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவத்தில் பதினேழாம் சுலோகத்தில் “ஸ்ரீ ரங்கராஜ கமலாபதலாலிதத்வம்” என்ற பதத்தினால் இதனை ஸ்பஷ்டமாக்கி யருளினதும் உணர்க.

இப்பேராசிரியர் ஸகலசாஸ்திரங்களிலும் அபாரமான பாண்டித்யம் பெற்றவர்ப் என்பது இவர் அருளிச்செய்த கீர்த்தங்களுள் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் ஒன்று கொண்டே உணரத் தக்கதாகும். இவர் கவித்திறமையில் ஒத்தாரும் மிக்காரு மில்லாதவர் என்பது இவர் அருளிய ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவ ஸ்ரீ குணரத்ந கோசாதி களால் நன்கு விளங்கும்.

அருளிச்செயல்களில் அற்புதமான விசேஷார்த்தங்களை அருளிச்செய்வதற்கு இவ்வாசிரியரே அநிதர ஸாதாரணமான வல்லமைபெற்றவர் என்பது திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலானோர் அடிக்கடி அருளிச் செய்யு மாற்றால் தெரிகின்றது. வியாக்கியானங்களில், “என்று பட்டர் அருளிச் செய்வர்” எனவருமிடங்களிலெல்லாம் ஒரு விலக்ஷணமான ரஸாநுபவம் கல்நெஞ் சினர்க்கும் உண்டாவது வழக்கம். இவரது நிர்வாஹங்களில் ஒன்றை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுவோம் —

திருநெடுந்தாண்டகத்தில் ‘அறுகால சிறுவண்டே தொழுதேனுன்னை’ என்ற பாசுரத்தில் வண்டுக்கு ஸ்வாபாவிகமான ஆறுகால்களுள்ளமையை எதற்காகச் சொல்லிற்று? என்று விமர்சிக்கப் புகுந்த சிலர், இரண்டு காலாகவும் நான்கு

காலாகவுமின்றியே விரைந்து செல்லுகைக் குறுப்பாக ஆறு கால்கள் இருக்கப்பெற்ற பாக்கியம் என்னே! என்று வியந்து கூறுவதாக நிர்வஹித்தார்கள். இந்த நிர்வஹத்தில் ஸ்வாரஸ்யமில்லை; வண்டு செல்லுதற்கு ஸாதனம் சிறகேயன்றிக் கால்கள் அல்லவே; ஆதலால் 'அறுகால' என்னும் அடைமொழிக்கு அங்ஙனே கருத்து உரைத்தல் பொருந்தாதென்று, பட்டர் அருளிச் செய்வதாவது—தொழுதேனுன்னை என்று மேலேயிருக்கையாலே என் தலையிலே வைப்பதற்கு ஆறுகால்கள் உண்டாகப் பெற்றதே! என்று வியந்து சொல்லுகிறபடி என்பதாம் (இதனை விவரிப்போம்) தூது சென்று மீண்டுவந்தால் வண்டின் கால்களைத் தலைநிறைய வைத்துக்கொண்டு கூத்தாடக் குதூகலித்திருப்பதனால் அதற்குச் சேர இங்ஙனே கருத்துரைத்தபடி. ஸ்வாபதேசத்தில் வண்டாகச் சொல்லுவது ஆசார்யர்களை; ஆசாரியனும் ஆசாரியனுடைய தேவியாரும் அவருடைய திருக்குமாரருமாக மூவரும் உத்யேச்யர் என்பது ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரஸித்தம். மூவர்க்கும் சேர்ந்து ஆறு திருவடிகளாதலால் அது தோன்றவே அறுகால சிறுவண்டே! என்றது—என்பதாக பட்டர் திருவுள்ளம் "கொங்கார் பூந்துழாய் முடி என்குடக் கூத்தற்கென் தூதாய், நுங்கால்கள் என் தலைமேல் கெழுமீரோ நுமரோடே" என்ற திருவாய்மொழிப் பாசரத்தின் ஸ்வாபதேசார்த்தத்திற்கு மிகவுமிணங்கியதாமிது.

தரிபுவன வீரதேவராயன் என்ற அரசன் பட்டர் வைபவத்தைக் கண்டும் கேட்டும் அவரிடத்து மதிப்புக்கொண்டு ஒரு நாள் 'பட்டரே! நீர் நமது அரசன் மனைக்கு ஒருவிசைவந்து போம்' என்று சொல்ல, அதற்கு பட்டர் சிறிதும் இணங்காமல் "நம்பெருமாள் அஞ்சலென்ற கைமறித்தாலும் அவர் வாசலொழிய வேறொரு போக்கிடமுண்டோ எமக்கு?" என்று சொல்லி மறுத்துவிட்டனர் என்பது ப்ரஸித்தம். தன்னைச் சரணமடைந்தவர்கட்கு ஆவன வெல்லாஞ் செய்து அவர்களைப் பாதுகாத்தலையே விரதமாகக் கொண்டு அவர்களுக்கு அபயமளிப்பவனான பரம புருஷனுக்கு அடிமைப்பட்ட நாம் சில சிற்றரசரின் வாசலிலே கிடந்து துவளக் கடவோமல்லோம் என்கிற திண்ணிய அத்யவஸாயத்தை வெளியிட்டவாறு.

இன்னமும் பட்டருடைய வைபவங்கள் அபரிமிதமாகவுண்டு; வல்லார் வாய்க் கேட்டு உணர்க. அடுத்த நஞ்சீயர் வைபவத்திலும் இவரது வைபவமே மிகவிளங்கும்.

பட்டர் திருவடிகளே சரணம்.

நஞ்சீயர் வைபவம்

இப்பெரியார் அத்தைவத ஸம்ப்ரதாயத்தில் அவதரித்திருந்தவர். மாதவா சார்யர் என்பது இவருடைய திருநாமமாக இருந்தது. வேதாந்தி என்பது இவர்க்குச் சிறப்புத் திருநாமம். ஷட்தர்சனங்களுக்கும் ஷடாஸநமிட்டு நிகரற்ற வித்வானாக மெல்நாட்டில் எழுந்தருளியிருந்தவர் இவர். மதாந்தரஸ்தர்களுள்ள வித்துவான்கள் பலரையும் திருத்திப் பணிகொண்டருளின எம்பெருமானார் இவரையும் திருத்திப் பணிகொள்ள விரும்பியிருந்தார். ஆனால் அவருடைய வாழ்நாளில் இந்த மனோரதம் நிறைவேறுதொழியவே தமது சரம ஸமயத்தில் ஆழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டரை விசேஷேண கடைக்கித்தருளி தர்சநஸ்தாபகராக நியமித்தருளின காலத்து “மேல் நாட்டிலுள்ள வேதாந்தியைத் திருத்திப்பணிகொண்டு வாழ்விக்கக் கடவீர்” என்று நியமனம் தந்தருளலாயிற்று. பட்டரும் அதனை நிறைவேற்றுவதற்கு உரிய ஸமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்.

இந்நிலைமையில் மேல்நாட்டில் நின்றும் ஒரு அந்தணர் யாத்திரையடைவிலே நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக்கு விடைகொண்டு பட்டரையும் திருவடி தொழுதார். அப்போது வேதாந்தியின் பிரபாவங்களை வார்த்தை யடைவிலே எடுத்துரைத்தார். “மேல் நாட்டில் வேதாந்தியென்று ஒருபெரிய வித்வான் இருக்கிறார்; அவருடைய வித்யையும் கோஷ்டியும் போலே உமக்குமிருக்கக்கண்டு களிக்கின்றேன்” என்று பட்டரை நோக்கிக் கூறினர். அவர் திரும்பி ஸ்வதேசத்திற்குச் சென்று வேதாந்தியை நோக்கி “ஸ்வாமிந்! ஸ்ரீரங்கத்தில் பட்டரென்று ஒருவர் எழுந்தருளியிருக்கிறார்; அவர் அத்விதீய வித்வான்; அவருடைய சிஷ்ய கோஷ்டிகளின் பெருமையும் வாசாமகோசரம்” என்று சொல்ல, வேதாந்தியும், “அவர் நமக்கு ஒத்த வித்வானோ? அவர்க்கு என்ன சாஸ்த்ரம் வரும்?” என்று கேட்க; அதற்கு அவ்வந்தணர் “பட்டர் உம்மிலும் சிறந்த வித்வானே யாவர்; தர்க்க வியாகரண மீமாம்ஸைகள் முகலிய ஸகல சாஸ்திரங்களும் அவர்க்கு வாசோ விதேயங்கள்” என்று கூறினர். வேதாந்தியும் அதுகேட்டு “இவ்விபூதியிலே நமக்கு ஒருவரும் எதிரில்லை; ஷட்தர்சனத்திற்கும் ஷடாஸநமிட்டு அதன்மேலே உயரவிருந்தோம்; பட்டரென்பவர் நம்மிலும் அதிகர் என்று இவர் சொல்லுகிறாரே!” என்று அன்றுதொடங்கித் திருக்கிட்டிருந்தார்.

அவ்வந்தணர் மீண்டும் ஒருகால் அங்குநின்றும் புறப்பட்டுக் கோயிலுக்கு வந்து பட்டரைத் திருவடித்தொழுது தேவரீருடைய வைபவங்களை யெல்லாம் வேதாந்திக்குச் சொன்னேன்; தர்க்க வியாகரண மீமாம் ஸாதி ஸகல சாஸ்த்ரங்களும் தேவரீர்க்கு வாசோ விதேயங்களென்று சொன்னேன்; அவரும் அதுகேட்டு விஸ்மயப்பட்டிருக்கிறார்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதற்கு பட்டர் திருநெடுந்

தாண்டக சாஸ்திரம் நமக்குத் தெரியும் என்று வேதாந்திகளிடம் சொல்லிற்றிலீரே! என்றருளிச்செய்ய, அந்தணரும் அப்படியே சொல்லுகிறேனென்று சொல்லிச் சென்று வேதாந்தியிடம் “பட்டர்க்குத் திருநெடுந்தாண்டக சாஸ்திரம் அஸாதாரணம்” என்று கூற, அதுகேட்ட வேதாந்தி அந்த சாஸ்திரம் இன்னதென்று அறியப் பெருதவராகையாலே அது என்னோ? வென்று வியப்புக்கொண்டிருந்தார்.

இங்ஙனே சிலநாள் சென்றபின், எம்பெருமானுருடைய நியமனப்படி வேதாந்தியைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றிய பட்டர் நம்பெருமாள் ஸந்திதியிலே நியமனம் பெற்றுப் புறப்பட்டு மேல்நாட்டி லெழுந்தருளிக் காவேரிக் கரையில் சிறுப்புத்தூரண்டையில் நின்றருள, அப்போது அங்கு எழுந்தருளியிருந்த திருமலை அனந்தாழ்வான், பட்டர் எழுந்தருளின செய்தியறிந்து சடக்கென வந்து ஸேவித்து ‘ஐயோ! ஸுகுமாரரான நீர் காடும்மலையுங் கடந்து இத்தனை தூரம் எழுந்தருளலாமோ?’ என்ன, பட்டரும், அனந்தாழ்வான் திருவடியிலே விழுந்து ஸேவித்து “மேல்நாட்டிலேபோய் வேதாந்தியைத் திருத்தி நம் தர்சநப்ரவர்த்தக ராகும்படி பண்ணென்று நம் உடையவர் நியமித்தருளினாரே; அப்படியே நம்பெருமாளும் விடை ஸாதித்து நியமித்தருளினார்” என்று சொல்ல; அனந்தாழ்வானும் ‘எங்கள் குடிக்கரசே! வாரும்’ என்று பட்டரை மிகவுழுகந்து அழைத்துக்கொண்டு போய்த் திருநாராயணபுரத்திலே மஹாவைபவமாக மங்களாசாஸனம் செய்வித்து வேதாந்திகள் விஜயஞ்செய்திருக்கிற ஊர்க்கும் எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு சென்றார்.

சிஷ்யர்கள் பலர் பிருதாவளிகள் கூறத் திருப்பல்லக்கிலே பட்டர் எழுந்தருளா நிற்கக்கண்ட அங்குள்ள அந்தணர் சிலர் பட்டரை நோக்கி “நீர் ஆர்? எங்கேற எழுந்தருளுகிறீர்?” என்று கேட்க; அதற்கு பட்டர் “நாம் இராமானுசனடிகள்; வேதாந்திகளுடனே தர்க்கிக்கப் போகிறோம்” என்று கூற, அதுகேட்ட அவர்கள் “தேவரீர் இப்படி ஸம்பர்மத்துடனே எழுந்தருளினால் வேதாந்திகளைக் காண்பதும் அருமைப்படும்; அவருடைய சிஷ்யப்ர சிஷ்யர்கள் தலைவாசலிலே யிருந்து, வந்த வித்வான்களுடனே நாலாறு மாதம் தர்க்கித்து அவர்களை உள்ளே புகுரவொட்டாதே புறம்பே தள்ளிவிடுகிறார்கள்; அங்ஙனமாகாமே அவரை நேரிற்கண்டு தர்க்கிக்க ஒருபாய முரைக்கிறோம் கேளும்;

“வேதாந்திகள் மிக்க செல்வச் சிறப்புடையவராதலால் தினப்படியாகப் பராஹ்மண ஸந்தர்ப்பணை வெகுவிசேஷமாக நடத்திவருகிறார். புஜிக்கவருகிற பிராமணர்களுடனே கலந்து தேவரீரும் போஜநசாலையிற் சென்று சேர்தல் நன்று; அங்கு வேதாந்திகள் அவசியம் நிரீகஷிக்க வருவர், அப்போது காணலாம். ஆகையாலே பரிஜந பரிபாஹங்களை யெல்லாம் இங்கே நிறுத்தித் தனியே எழுந்தருளத் தக்கது” என்று ஸதுபாயம் சொல்லிப் போனார்கள்

பட்டரும், அவ்விதமாகவே போஜநசாலையில் சென்று சேர்ந்து, பங்க்தியில் எழுந்தருளியிராமல் வேதாந்திகள் பக்கத்திலேயே நிற்க, அவரும் பிள்ளாய்! இங்கு ‘ஏன் நிற்கிறீர்?’, என்ன, ‘பிணைக்காக’ என்று பட்டர் சொல்ல, எல்லோரும்

புஜிக்கிற விடத்திலேபோய் உட்காரும்' என்று வேதாந்திகள் சொல்ல, “நான் அன்ன பிணைக்கு வந்தேனல்லேன்” என்று பட்டர் சொல்ல, அதுகேட்ட வேதாந்திகள் இவர் வித்வானாயிருக்கக்கூடும் என்றெண்ணி ‘கா பிணை?’ என்று கேட்க, பட்டரும், “தர்க்க பிணை” என்ன, வேதாந்திகள் இதைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு “முன்னே நாம் கேள்விப்பட்டிருந்த பட்டரல்லது வேடுருவர் நம் முன்னே வந்து கூசாமல் நின்று இங்ஙனே சொல்லப் பெருர்; இவர் அந்த பட்டரேயாயிருக்கக்கூடும்” என்று நிச்சயித்து “நம்மைத் தர்க்க பிணை கேட்டீர்; நீர் பட்டரோ?” என்ன; அவரும் ஆம் என்ன; அவ்வளவிலே வேதாந்திகள், இவருடைய வித்யா வைபவம் காண்போமென்று குதூஹலித்துத் தர்க்கிக்கத் தொடங்கினார். ஒருவர்க் கொருவர் மத்தவாரணம் பிணங்குமாபோலே தர்க்கிக்க, இங்ஙனே ஒன்பது நாள் சென்றபின்பு பத்தாநாளில் பட்டர் அத்தைவதத்தை ஸஹஸ்ரமுகமாகக் கண்டித்து விசிஷ்டாத்வைதத்தை ஸ்தாபித்துத் திருநெடுந்தாண்டகத்தின் விழுமிய பொருள் களையும் அற்புதமாக உபந்யஸித்தருள, வேதாந்திகள் விஸ்மயஸந்தோஷவிவசராய் எழுந்திருந்து அஞ்சலி ஹஸ்தராய் நின்று “உம்மை மதுஷ்யமாத்ரமே யென்றிருந்தேன்; உம்மோடு நம் பெருமானோடு வாசியில்லை; உறங்கும் பெருமாள் அவர், உலாவும் பெருமாள் நீர்” என்று பலவாறு துதித்துத் திருவடிகளிலே விழுந்து தொழுது அடியேனை அங்கீகரித்தருள வேணுமென்று விஜ்ஞாபிக்க, பட்டரும் தாமெழுந்தருளின காரியம் மிக விரைவாகப் பலித்தமைக்குத் திருவுள்ளமுவந்து வேதாந்திகளுக்குப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் ப்ரஸாதித்தருளி மஹாபாகவதோத்தமராக்கி விசேஷகடாஷுஞ் செய்தருளி ‘வேதாந்திகளே! நீர் ஸர்வஜ்ஞராயிருந்தீர்; நாம் உமக்குப் பரக்கச் சொல்லலாவ தொன்றுமில்லை; வேதார்த்தங்களிலே தெளிவு பெற்ற நீர் இனி மாயாவாதீத்யை ஸவாஸநமாக த்யஜித்து அருளிச்செயல்களை ஓதி, நம் எம்பெருமானார் தர்சனத்தை நிர்வஹித்துப் போரீர்—என்று நியமித்து, அவ்வளவிலே நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் திருவத்யயநோத்ஸவம் அணித்தான படியை ஸ்மரித்தருளி விரைந்து கோயிலேற வெழுந்தருளப் புறப்பட்டு மார்கழி மாதம் அமாவாஸையன்று திருவரங் .ம் வந்து சேர்ந்து அன்றுமாலை நம்பெருமாள் திருமுன்பே விடைகொண்டு நிற்க; பெருமானும் ‘பட்டரே! நீர் புறப்பட்டுப்போன காரியம் என்னாயிற்று?’ என்று கேட்டருள, பட்டரும் ‘வேதாந்திகள் தேவரீருடைய திருவடிகட்கு அடியவராயினர்’ என்று விஜ்ஞாபிக்க, அவரைத் திருத்திப் பணி கொண்டபடி எங்ஙனே?’ என்று பெருமாள் கேட்க, பட்டர் உடனே இங்ஙனே காணும்’ என்று சொல்லித் திருநெடுந் தாண்டகத்தைத் திருவோலக்கத்திலே உபந்யஸித்தார். இந்த இதிஹாஸத்தை அடியொற்றியே நானிக்கும் நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் திருவத்யயநோத்ஸவத் தொடக்கத்திற்கு முன்புள் திருநெடுந்தாண்டகத் திருநாளென்று மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றதென்று பெரியார்கூறுவர். பட்டர் இக்கைங்கரியத்தைப் பிறகு அரையர்கட்கு அளித்தனராம்.

இது இங்ஙனமிருக்க வேதாந்திகள் ஸ்வதேசத்திலே திருமாலடியார்களைப் பூசித்து வரும் நாளில், ஸம்ஸாரத்தில் விரகத்தியெய்தி உத்தமாச்ரமத்தை ஸ்வீகரித்து இனி. பட்டர் திருவடிவாரத்திலேயே நிழலும் அடிதாறுமாக நித்யவாஸஞ்

செய்யவேண்டுமென்று அறுதியிட்டுக் கோயிலை நோக்கி யெழுந்தருளா நிற்சுகையில் சிறுப்புத்தூரிலே அனந்தாழ்வானைக் கண்டு ஸேவித்துநிற்க, அவரும் 'வாரீர் வேதாந்திகளே! ஸுகுமாரரான நீர் இவ்விதஞ் செய்யலாமோ? வேர்த்தபோது நீராடிப் பசித்தபோது அமுதுசெய்து பட்டர் திருவடிகளே சரணமென்றிருந்தால் உம்மைப் பரமபதத்தினின்றும் தள்ளிவிடுவாருண்டோ? இனி என்? திருமந்தரத் திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயைக் நிஷ்டராவீர்' என்று ஆசீர்வதித்துப் போகவிட்டார். வேதாந்திகளும் பயணகதியிலே லோய்க் கோயிலேற எழுந்தருளி பட்டர் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்துகிடக்க பட்டரும் மிகவு முகந்தருளி நம்முடைய சீயர்வந்தார்' என்று வாரியெடுத்துக் கட்டிக்கொண்டருளி ஒரு ஷுணமும் பிரியாமல் தம்முடைய ஸந்நிதியிலேயே வைத்துக்கொண்டு ஸகலார்த்தங்களையும் ப்ரஸாதித்தருள. ஜீயரும் பட்டரையன்றித் தேவுமற்றறியேன் என்றிருந்தார். [பட்டர் 'நம்முடைய சீயர்' என்று சொல்லி அணைத்துக்கொண்ட அன்று தொடங்கி வேதாந்திகளுக்கு நஞ்சீயர் என்று திருநாமம் வழங்கலாயிற்று] உபதேச ரத்தினமாலையில் "நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை யென்பர், அவரவர்த மேற்றத்தரல்—அன்புடையோர், சாத்து திருநாமங்கள் தாமென்று நன்னெஞ்சே, ஏத்ததனைச் சொல்லிநீயின்று" என்ற பாசரம் இங்கு அநுஸந்திக்க வுரியது,

நஞ்சீயருடைய ஆசார்ய ப்ரேமம் பரம விலக்ஷணமானது. ஒரு கைசிக த்வாதசியன்று பட்டர் ப்ரம்மரதத்திலெழுந்தருளித் திருவீதியலங்கரிக்கப் புறப்பட்ட வாரே நஞ்சீயரும் ஸ்ரீபாதம் தாங்கப்புக "உத்தமாச்ரமியாய் த்ரிதண்ட தாரியான வுமக்கு இக்காரியம் தகாது" என்று பட்டர் முதலானார் மறுத்துக்கூற, அப்போது நஞ்சீயர் 'எனக்கு நீ துணையாகி என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்னும் பொருளுடைய தான "ஸகா மா கோபாய" என்கிற மந்திரத்தைச் சொல்லி ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட இந்த முக்கோல் தானே இன்று எனக்கு விரோதியாகிறதோ? இக்கோல் எனக்குத் துணை யல்லவோ? ஸ்வருபக்ஷணத்திற்கு இக்கோல் இடையூருயின், இது எனக்கு வேண்டா என்று சொல்லி த்ரிதண்டத்தை விட்டெறியப் போனாராம். அப்போது அவருடைய பக்திவிசேஷத்தைக்கண்டு அனைவரும் வியந்தனர்

பட்டர் திருவணையாட எழுந்தருளுகிறபோது பகலெல்லாம் வழிநடந்தருளின ஆயாஸத்தாலே ஒரு தூற்றடியிலே நஞ்சீயர் மடியிலே திருமுடியை வைத்துக் கண்வளர்ந்தருள, ஓரிரவெல்லாம் துடைமாருடுதல் அசைத்தல் செய்யாதே நஞ்சீயர் இருந்தார் என்பதும் இவருடைய ஆசார்ய ப்ரேமத்தின் கனத்தை விளக்கும்.

நஞ்சீயர் நெடுநாள் வரையில் அருளிச் செயல்களின் வாஸநையும் அறியா தவரா யிருந்துவைத்து, பட்டரை ஆச்ரயிக்கப் பெற்றபின்பு ஆசார்யகடாக்ஷ விசேஷத்தினால் சிறிது காலத்திலேயே திவ்யப்ரபந்தங்க ளெல்லாவற்றையும் ஓதித் தரித்து, அவற்றில் விசேஷார்த்தங்கள் நிர்வஹிப்பதில் நல்ல விரகராய் விளங்கினரென்பது மிகமிக அதிசயிக்கத் தக்கதாம்.

சிறிய திருமடலில் ‘அவட்கு மூத்தோனை வெந்நரகம் சேராவகையே சிலை குனித்தான்’ என்றவிதற்கு ஸாமாந்யமாகப் பலரும் பொருள் சொல்லக்கூடிய விதம் என்னெனில்; கரண நரகத்திற்குப் போகவொட்டாமல் வீர ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகச் செய்தார் பெருமாள் என்று; இதற்கு இங்ஙனமல்ல பொருள். வளைத்த வில்லுங் கையுமாய் நின்ற பெருமானைக் கண்ட கரன் ‘நாம் மேலே போய் வேறொரு நரகயாதனை அநுபவிக்கவேண்டா; எல்லா நரக வேதனையும் நமக்கு இங்கே அநுபவித்தாயிற்று’ என்று குடல் மறுகும்படி போர்க்களத்திலே அவனைப் படாத பாடும் படுத்தினான் என்று பட்டர் அருளிச் செய்யும் பொருள். நஞ்சீயர் பட்டரை ஆச்ரயிப்பதற்கு முன்னே ஸ்வதேசத்தில் வாழுங்காலத்து பட்டருடைய சிஷ்ய ரொருவர், நஞ்சீயரைச் சந்தித்து வார்த்தை யாடும்போது ‘எங்களுடைய திவ்யப் பிரபந்தத்தில் ‘அவட்கு மூத்தோனை வெந்நரகஞ் சேராவகையே சிலை குனித்தான் என்றிருக்கிறது; வேதாந்திகளே! இதற்கு நீங்கள் என்ன பொருள் சொல்லு வீர்கள்?’ என்று கேட்க; அவர் ஸாமாந்யமாக நெஞ்சிற்பட்ட பொருளைச் சொல்லி விட்டு, ‘உங்களுடைய பட்டர் எங்ஙனே சொல்லுவர்? என்று கேட்க, மேலே விவரித்த பொருளை அவர் கூற, இப்பொருள் கூறவல்ல பட்டரை நாம் ஸேவிக்க வேணுமென்று அவருக்குக் காதல்கிளர்ந்ததாகப் பெரியோர் கூறுவர். .. *

இவருடைய திருவவதாரத் திருநகைத்திரம் பங்குனிபிலுத்தரம்.

நஞ்சீயர் வைபவம் முற்றிற்று.

நம்பிள்ளை வைபவம்

நஞ்சீயருடைய திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்தவர்களில் தலைவர் நம்பிள்ளை. இவர்க்கு இயற்கையான திருநாமம் ‘நம்பூர் வரதராஜார்யர்’ என்பது. ஸ்வாசார்ய ரான நஞ்சீயர் உகந்து சாத்தின திருநாமம் நம்பிள்ளை யென்பது. அந்தத் திருநாமம் சாத்துகைக்கு அடியென்னென்னில்; நஞ்சீயர் பட்டருடைய நியமனப் படி திருவாய்மொழியின் திவ்யார்த்தங்களை ப்ரவசநஞ் செய்வதையே போதுபோக் காகக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில், அவருடைய காலக்ஷேப கோஷ்டியில் அந்வயித்திருந்தவர்களில் நம்பூர் வரதராஜாசார்யரும் ஒருவராயிருந்து வந்தார், இவர் நிறுபூத்த நெருப்புப்போல இருந்து வந்தபடி யாலே இவருடைய ஞான வைபவம் முதலிய பெருமைகளை விசேஷித்து யாரும் அறியாதிருந்தனர்.

இப்படியிருக்கையில், நஞ்சீயர் திருவாய்மொழிக்குத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானுடைய ஆரூயிரப்படியிற் காட்டிலும் சிறிது விரிவாக வொரு வியாக்கியான மிடும்படி பட்டருடைய நியமனம் பெற்றிருந்ததனால் ஒன்பதினாயிரப்படி யென்றொரு வியாக்கியானம் இட்டருளியிருந்தார். அதைச் செல்வையாகப் பட்டோலை கொள்ள வல்லாரிடம் கொடுத்து எழுதுவிக்க வேணுமென்று கருதி இதற்குத் தகுந்தவர்கள் யாரேனு முளரோவென்று அந்தரங்கர்களை விசாரிக்கையில் 'நம்பூர் வரதராஜாசார்யரென்றொருவர் ஸ்வாமியின் காலக்ஷேப ஷோஷிக்குத் தவருது வருகின்றாரே; அவர் நல்ல விரகர்; எழுத்திலும் வல்லவர்; அவரைக்கொண்டு இப்பணியை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம்' என்று கூறினார்கள். பிறகு அவரை அருகே வரவழைத்து ஆராய்ந்து பார்க்கையில் அவருடைய யோக்யதை ஒப்புயர் வற்றதென்று தெரியவந்தது; அதனால் உள்ளம்பூரித்து அவர்பால் விசேஷ கடாஷம் செய்தருளித் தம்முடைய ஒன்பதினாயிரப்படியை வரியடைவே அவர்க்குப் ப்ரவசனமும் செய்து அதை யெழுதித் தரும்படி ஸ்ரீகோசத்தை அவரிடம் கொடுத்தார். அதைப் பெற்றுக்கொண்டவர் தம்முருக்குச் சென்று எழுதிக்கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிப் போருகையில் திருக்காவேரியில் நீந்திச் செல்ல நேர்ந்தது. அப்போது திருமுடியில் கட்டிக்கொண்ட அந்த ஸ்ரீகோசம் நெகிழ்ந்து விழுந்து வெள்ளத்திற் போய்விடவே இப்படி அபசாரமாய்த் தலைக்கட்டிற்றே யென்று வருந்த நேர்ந்தது. ஆனாலும் இவர்தாம் அந்த வியாக்கியானத்தை ஸ்வாசார்யர் திருவடிகளிலே வரியடைவே கற்றிருந்தபடியாலும் அவருடைய கருணாகடாஷத்தை விசேஷித்துப் பெற்றிருந்தபடியாலும் அவருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துக் கொண்டே பட்டோலை கொள்ளத் தொடங்கி விரைவில் எழுதி முடித்து ஸ்ரீகோசத்தை நஞ்சீயர் திருவடிகளிலே கொண்டு வைத்தார் 'நாம் கொடுத்த ஏடு எங்கே?' என்று அவர் கேட்கையில், நடந்தது நடந்தபடியே விண்ணப்பஞ் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. பிறகு நஞ்சீயர் ஸ்ரீகோசத்தை அவிழ்த்துக் கடாஷிக் கையில், தாமருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகள் விடாமலும் தம்மிடம் அவர் கேட்டிருந்த சில அர்த்த விசேஷங்களும் பொருத்தமாக அமைந்தும் விரிவுமில்லாமலும் இருந்த அழகுக்கு மிகவுகந்து 'வாரீர் நம்முடைய பிள்ளையே!' என்று எடுத்தணைத்துக் கொண்டார். அதுமுதலாக நம்பிள்ளை யென்றே இவர் வழங்கப்பெற்று வந்தார் திருக்கலிகன்றி தாஸர் என்பதும் இவர்க்கு நஞ்சீயர் சாத்தின திருநாமம்.

இவருடைய ஞானவைபவத்தைப்பற்றி நாம் விரிவாக எழுதவேண்டுமோ? பெரிய திருமொழி வியாக்கியானத்தில் (5—8—7) * ஒதுவாய்மையு முவனியப் பிறப்பு முனக்கு முன்தந்த அந்தணனொருவன்* என்றவிடத்து 'முற்படத்வயத் தைக் கேட்டு இதிஹாஸ புராணங்களையும் அதிகரித்துப் பரபகைப் ப்ரதிக்கைபத்துக் குடலாக ந்யாயமீமாம்ஸைகளு மதிகரித்து, போதுபோக்கும் அருளிச் செயலிலேயாம் நம்பிள்ளையைப் போலே' என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தி யொன்றே இவருடைய ஞானப் பெருமையை விளக்கக் கூடியது. தீவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் இதிஹாஸ புராணதிகளுக்கும் ஆழ்ந்து இன்சுவையே வடிவெடுத்த அர்த்தங்களை யருளிச் செய்வதில் இவர்க்கு ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லை.

லோகாசார்யரென்கிற திருநாமமும் இவர்க்கு உண்டு. அது நிகழ்ந்த வரலாறு கேண்மின் : இவர் கோயிலில் வாழ்ந்த காலத்தில் ஸகல பூவைஷ்ண வர்களும் இவர் திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்து ஸகலார்த்தங்களும் கேட்டுவந்தார்கள். 'நம்பெருமாள் கோஷ்டியோ நம்பிள்ளை கோஷ்டியோ' என்னும்படி மிகப் பெரிய சிஷ்ய கோஷ்டி ஸம்பத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார், அப்போது முதலியாண்டான் திருப்பேரனான கந்தாடைத் தோழப்பரும் அங்கு வாழ்ந்து வந்தார், அவரும் வித்வானுபிரக்கச் செய்தேயும் அவரிடத்தில் ஒருவரும் ஆச்ரயியாதிருக்கவே அவர்க்குப் பொருமை யுண்டாகி ஒருநாள் நம்பிள்ளையைப் பெருமாள்கோஷ்டியிலே திரஸ்காரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பரிபவித்துவிட்டுத் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளிஞர். அவருடைய தேவிகள் இந்த அஸஹ்யாபசாரத்தை யறிந்து கண்ணுங் கண்ணீருமாக வந்து 'அந்தோ! இப்படியும் பரமாசார்யர் திருவடிகளிலே அபசாரப்படுவீரோ? உமக்கு உய்யும் விரகுண்டோ?' என் செய்தி! என் செய்தி! ஐயோ' என்று பலவஞ்சொல்லி அநுதாபத்தை யுண்டாக்க, தோழப்பரும் அநுதபித்து நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே சென்று ஸுமை வேண்டவேண்டுமென்று பாரித்திருந்தார். அதற்குள்ளே நம்பிள்ளை தாமே தோழப்பர் திருமாளிகையேற வந்து வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து தெண்டனிட்டு, தேவீருடைய திருவுள்ளம் கண்டும்படி வர்த்தித்த அடியேனுக்கு தேவீருடைய ஸுமையல்லது புகலில்லையென்று பலவுமருளிச்செய்து தாம் ஸுாமணம் பண்ணிக்கொண்டார். அப்போது தோழப்பர் அந்த மஹா குணத்திற்கு வியந்து "ஸ்வாமிந்! தேவீரை இத்தனை நாளும் சிறிது பேர்களுக்கு ஆசார்யராக எண்ணியிருந்தேன்; இடபோது லோகத்துக்கெல்லாம் ஆசார்யர் தேவரீர் என்று திண்ணமாகக் கொண்டேன்" என்று. அதுமுதலாக நம்பிள்ளைக்கு லோகாசார்யரென்று திருநாமம் வழங்கி வந்தது; "துன்னுபுகழ்க் கந்தாடைத் தோழப்பர் தம்முகப்பால், என்னவுலகாரியனோவென்று ரைக்க, பின்னை யுலகாரியனெனும் பேர் நம்பிள்ளைக் கோங்கி, விலகாமல் நின்ற தென்றும் மேல்" என்ற உபதேசரத்தினமலைப் பாசுரம் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தகும்.

நம்பிள்ளை திருவடிகளில் பலர் ஆச்ரயித்திருந்தாலும் பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர்க்கு இருந்த ஆசார்ய பக்தி ஒப்பற்றதென்று தெரிகிறது; உபதேச ரத்தின மாலையில் "பின்பழகராம் பெருமாள்சீயர் பெருந்திவத்திலன்பதுவுமற்று மிக்க வாசையினால் நம்பிள்ளைக்கான வடிமைகள் செய் அந்நிலையை நன்னெஞ்சே! ஊனமற வெப்பொழுது மோர்" என்று விசேஷித்து அருளிச் செய்கையாலே.

இப்பேராசிரியரின் திருவடிகளில் பணிந்து அல்லும் பகலும் ஸகலார்த்தங்களையும் கேட்டுத் தரித்த வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் உலகுக்குச் செய்திருக்குமுபகாரம் கைம்மாற்றது.

பட்டருடைய ஸந்ததியில் தோன்றி மஹா வித்வானாயிருந்த நடுவில் திருவீதிப் பிள்ளை பட்டரும் கந்தாடைத் தோழப்பர் போலவே நம்பிள்ளையிடத்தில்

பொருமை கொண்டிருந்தவர். அவர் ஒருநாள் ராஜஸபைக்குச் சென்றிருந்தார். அந்த ராஜா மஹா விவேகியுமாய், தன்னிடம் வருகிற பண்டிதர்களையெல்லாம் ஸ்ரீ ராமாயணத்திற் க்ரந்தங்களில் கேள்வி கேட்பவனுமாயிருந்தபடியால் இந்த பட்டரையும் ஸ்ரீ ராமரயணத்தில் ஒரு கேள்வி கேட்டான். அதாவது: ஸ்ரீ ராம பிரான் நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான பரத்வத்தை மறைத்துக்கொண்டு அஜ்ஞனைப் போலவும் அசக்தனைப் போலவும் அவதரித்திருக்கையில் “மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாந் அநுத்தமாந்” என்று ஜடாயுவுக்கு முத்தியளித்தது எங்ஙனே பொருந்தும்?—என்று. இக்கேள்விக்கு த்ருப்திகரமான விடையளிக்க பட்டருக்கு ஸ்புரியாமையாலே ஆலோசிக்க வேண்டியதாயிற்று. அப்போது ராஜாவும் அந்யபரனாயிருக்க, இவருடைய பாக்ய வசத்தாலே அங்கு ஒரு ஸ்வாமி தென்பட்டார். அவர் நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே அர்த்த விசேஷங்கள் கேட்டவர்; இந்த பட்டர் அவரை நோக்கி ‘இவ்வரசன் கேட்ட கேள்விக்கு நம்பிள்ளை எப்படி நிர்வஹிப்பது?’ என்று கேட்டார். அவர் *ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி* என்கிற ச்லோகத்தைக் கொண்டு நிர்வஹிப்பார் என்று சொல்ல, அதை இவர் தமது மனதில் நன்றாக வாங்கிக்கொண்டு பிறகு ராஜாவிடம் உபந்யஸித்தார். அரசனும் மிகமிக உகந்து விசேஷ ஸத்காரங்கள் செய்தான். அந்த ஸத்காரங்களை ப்ராமாணிகரான விவர் நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே கொண்டு ஸமர்ப்பித்து தேவரூடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் சிந்திப்போனவொரு சொல்லுக்குப் பெற்ற ஸத்காரமிது; இனி அடியேனை அங்கீகரித்தருளி வாழ்விக்க வேணும் என்று வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து ப்ரார்த்திக்க அவரையும் சேர்த்துக்கொண்டு உய்வித்தார். நம்பிள்ளையின் பகவத் விஷயோபந்யாஸங்களை அவரும் ஏற்படுத்தி ஸபாத லக்ஷம் க்ரந்தமாக்கியிருந்தார். அதை நம்பிள்ளை ப்ரசாரத்திற்கு நியமித்தருளவில்லை

நம்பிள்ளையின் வைபவம் அர்த்த விசேஷங்களைப் பொறுத்ததேயாதலால் அவ்வர்த்த விசேஷங்கள் திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களிலும் வார்த்தா மாலை முதலியவற்றிலும் பாக்யசாலிகளால் உய்த்து உணரத்தக்கன.

நம்பிள்ளை திருநகைத்திரம்—கார்த்திகை மாதத்துத் திருக்கார்த்திகை நன்னாள்.

நம்பிள்ளை வைபவம் முற்றிற்று

வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை வைபவம்

ஆஸிமா தத்தில் பெரியாழ்வாருடைய திருவவதார நன்னுளாகிய ஸ்வாதீ
நகைத்திரத்தில் இப்பேராசிரியர் திருவவதரித்தருளினார். ஸ்ரீ வசனபூஷணம்
முமுக்ஷுப்படி முதலிய அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களை யருளிச் செய்த பிள்ளை
லோகாசாரியர்க்கும், ஆசார்யஹ்ருதயமருளிச்செய்த அழகிய மணவாளப்பெருமாள்
நாயனார்க்கும் திருத்தந்தையார் இவர். இவருடைய நிஜநாமதேயம் ஸ்ரீக்ருஷ்ண
மஹாகுரு வென்பதாம். இந்தத் திருநாமமே பெரியவாச்சான் பிள்ளை யென்கிற
மற்றோராசிரியர்க்கும் இருந்ததனால் நம்பிள்ளை திருவடிகளில் ஆச்ரயித்திருந்த
இவர்களுக்கு வாசி தெரிவதற்காக இவர் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை யென வழங்கப்
பட்டு வந்தார். திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் வடக்குத் திருவீதியில் இவர்
வாழ்ந்து வந்ததுவே இத்திருநாமத்திற்குக் காரணம். *ஸ்ரீக்ருஷ்ண பாத பாதாப்ஜே
நமாமி சிரஸா ஸதா, யத்ப்ரஸாத ப்ரபாவேந ஸர்வஸித்திரபூந் மம* என்பது இவருடைய
தனியன். இதில் மம என்பதனால் பிள்ளை லோகாசாரியர் விவகசிதர்.

இப்பேராசிரியருடைய திவ்வியசரித்திரங்களைப் பற்றி முன்னோர்கள் விசேஷமாக எழுதிவைக்கவில்லை யாதலால் இவருடைய ஞானப்பெருமைகளை இங்கு விசேஷமாக அதுபவிப்போம். பகவத் விஷயமென வழங்கப்படுகிற [திருவாய் மொழி வியாக்கியானமான] ஈடு முப்பத்தாரூயிரப்படியை இவ்வாசிரியரே பட்டோலை கொண்டவர். உபதேசரத்தினமாலையில் *தெள்ளியதா நம் பிள்ளை செப்புநெறி தன்னை, வள்ளல் வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை, இந்த நாடறிய மாறன் மறைப் பொருளை நன்குரைத்தது, ஈடுமுப்பத்தாரூயிரம்* என்றருளிய பாசுரத்தின்படி, நம்பிள்ளையின் பகவத் விஷயோபந்யாஸங்களைக் கேட்டுத் திருவுள்ளத்தில் தரித்துக் கொண்டிருந்து அற்புதமாகப் பட்டோலை கொண்ட பெருமை இவ்வாசிரியர்க்கு அஸாதாரணமானது. சிலர் கூறுவதாவது, நம்பிள்ளை சோதிவாய்திறந்து அருளிய பங்க்திகள் எப்படியோ அப்படியே அப்பங்க்திகளே ஈட்டில் அமைக்கப்பட்டன வென்று இதில் ஓளசித்யம் சிறிதுமில்லை. வாசிகவ்யவஹார நடை வேறு; க்ரந்திகைசலி வேறு; கங்காப்ரவாஹம்போல் நம்பிள்ளை யருளிச்செய்தவையாய், கரைகட்டாக் காவேரி யென்னும்படியா யமைந்த ஸீஸல்க்திகள் அப்படியே ஏடு படுத்தப்பட முடியாதவை. மஹோபந்யாஸங்களில் குறிப்பெடுத்துக் கொள்ளும் முறையில் அமைந்தது ஈடு, ஈட்டின் பங்க்திஸந்நிவேசம் வேறு எந்த க்ரந்தத்திலும் சுண்டறியாததும் காண முடியாததுமான அத்விதீய விலக்ஷண ஸந்தர்ப்பம். ஸம்ஸ்க்ருத வித்வான்களும் தமிழ் வித்வான்களும் தனித்தனியே உள்குழையத் தக்க உயர்ந்த ரசநாவிசேஷம். *ககநம் ககநாகாரம் ஸாகரஸ் ஸாகரோபமஃ* என்கிறுப்போலே “ஈட்டுக்குவமை ஈட்ட” என்னவேண்டுமத்தனை மணிப்ரவாள

நடையில் மற்றும்பல வாசிரியர்களுமெழுதி யுள்ளார்களெனினும், இவருடைய ரசநாவைகரி தேனும்பாலும் நெய்யும் கன்னலு மமுதுமொத்து விளங்குமழகு அநுபவ ரஸிகர்களுக்கே அறிய வெளிது. அர்த்தம் தெரியாமற் போனாலும் பங்க்தி ஸந்நிவேசத்தை ஸேவித்தமாத் திரத்திலே இரும்புபோல் வலிய நெஞ்சம் இறையிறையுருகும். பெரிய புலவர்கள் பத்தெட்டு வரிகளில் எழுதவேண்டிய பொருள் களை ஒரு வரியில் வெகு கம்பீரமாக அடக்கி யெழுதுந் திறன் இவ்வாசிரியர்க்கே அமைந்தது.

மணவாளமாமுனிகள் இவ்வாசிரியர்க்கு வள்ளல் என்று விசேஷணமிட்டருளி னார். [உதாரர் என்றபடி] ஓளதார்யம் மிக்கவர்கள் உலகில் பலர் புகழ் பெற்றிருந் தாலும் இவரொருவருடைய ஓளதார்யமே உண்டையில் கொண்டாடத்தக்கதும் ஒப்புயர்வற்றதுமாம். ஏற்கெனவே திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளானருளிச்செய்த ஆறாயிரப்படி வியாக்கியானமும், நஞ்சீயரருளிச்செய்த ஒன்பதினாயிரப்படி வியாக்கி யானமும் இருந்தாலும் அவை மிகவும் ஸம்க்ஷிப்தங்களாகையாலே அநுபவரஸிகர் களுக்குப் பரிபூர்ணத்ருப்தியை விளைக்கப் போதாதவை *நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளாலேவியிடப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்த இருபத்துநாலாயிரப் படி வியாக்கியானம் அவைபோலே ஸம்க்ஷிப்தமன்றிக்கே சிறிது விரிவாகவே யிருந்தாலும், ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படி திருவவதரித்தபின்பு அதுவும் ஸம்க்ஷிப்தமே யென்னும்படியாயிற்று. அனேகஸ்தலங்களில் இருபத்துநாலாயிரப்படி பங்க்தி களும் ஈட்டுப்பங்க்திகளும் ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கையாலே முன்னமவதரித்ததான அந்த வியாக்கியானத்தைத் துணைகொண்டே ஈடு எழுதியருளப்பட்டதெனத் தெரிகின்றது. ஆயினும் ஸீஸூக்தி காமபீர்யமும் அர்த்த பெளஷ்கல்யமும் ஈட்டுக்கு அநிதரஸாதாரணமாயிருப்பதுபற்றியே இதுவே எங்கும் காலக்ஷேபக்ரந்த மாகக் கொள்ளப்பட்டுக் குலாவப் பெறுகின்றது ஸ்ரீராமாயணம் முதலிய இதிஹாஸ புராணங்களிலிருந்து மேற்கோளாக ஆங்காங்குப் பலபல ச்லோகங்களை யெடுத்து இனிமையே வடிவெடுத்ததாக வியாக்கியானஞ் செய்தருளுமழகு ஈட்டுக்குச் சிறந்த அணிகலன்.

திருவிருத்தத்திற்கும் இங்ஙனே ஈடுவியாக்கியானம் அமைந்துளது. அஷ்ட ச்லோகி பெரியபடி வியாக்கியானத்திலே “வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அஷ்டாக்ஷர தீபிகையிலே அருளிச்செய்தருளினார்” என்று காண்கையாலே அஷ்டாக்ஷர தீபிகை யென்கிற க்ரந்தமும் இவ்வாசிரியரது க்ருதியென்று தெரியவருகின்றது (அது லுப்தம்) இப்பேராசிரியருடைய பெருமைகளில் ஒன்றே நாம் உள்குழைந்து போற்றத் தக்கது; அது யாதெனின்; உலகுக் கெல்லா முயிரான பிள்ளை லோகாசார்யரையும் அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனாரையும் பெற்றுக் கொடுத்தருளியதேயாம்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வைபவம்

ஆவணிமாதத்து ரோஹிணி நக்ஷத்திரத்தில் பூர்வசிசிஸந்ததியில் திருவவ தரித்தவர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. இவ்வாசிரியருடைய சரித்திரவரலாறுகளைப் பற்றி விசேஷமாக அறியப் பெறுகின்றிலோம். இவர்தம்மால் உலகுக்கு விளைந்த மஹோபகாரம் அபரிமிதமாதலால் அதைப்பற்றியே சிறிது பேசியுகப்போம். ஆழ் வார்களின் அருளிச் செயல் களுக்கெல்லாம் மிகச்சிறந்த வியாக்கியானமும் ஸ்ரீராமா யணத்தில் பல பலக்லோகங்களுக்கு இன்சுவையே வடிவெடுத்த வியாக்கியானமும் ஸ்தோத்ரரத்நாதி வியாக்கியானங்களும் இவரருளிச் செய்தவை. அவை, இவருடைய அப்ரதிமமான பாண்டி த்யத்தையும் அப்ரமேயமான மேதாப்ரதிபா விலாஸத்தையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையும்வரும் நம்பிள்ளை திருவடிகளில் ஸப்ரஹ்மசாரிகளாக வாழ்ந்து ஸகலார்த்தங்களையும் ஸம்சயவிபரீயய மறக் கற்றவர்கள் நம்பிள்ளை ஸகலசாஸ்த்ரங்களையும் வரியடைவே அதிகரித்து அந்தப் பாண்டித்யம் முழுவதையும் அருளிச் செயற் பொருளுபந்யாஸங்களிலே உபயோகப்படுத்திவந்தா ரென்பது ப்ரஸித்தம். அவ்வண்ணமாகவே இவ்வாசிரி யரும் ஸகலசாஸ்த்ரஜ்ஞராகித் தமது ஞானவிளக்கத்தை வியாக்கியானங்களருளிச் செய்வதில் வெகு அழகாகச் செலுத்தி இவ்வுலகுக்கு மஹோபகாரகர்களில் தலைமை ஸ்தானம் பெற்றருளினார்.

மதாந்தரஸ்தர்களில் பட்டபாஸ்கரரும் வித்யாரண்யரும் வேதபாஷ்யங்களை விபுலமாகவெழுதிப் புகழ் பெற்றவர்களே ஆனாலும் அந்த பாஷ்யங்களானவை பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானங்களின் முன்னிலையில் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாயிருக்கும். அந்த வேத பாஷ்யங்கள் சுமை சுமையாக இருந்தாலும் இன்னது சொல்லிற்றென்று ஒருவர்க்கு மறியப்போகாது. மூலத்தில் ரஸமிருந்தா லன்றோ பாஷ்யத்தில் ரஸங்காண முடியும். காடுபரந்த கர்மகாண்டங்கள் கர்ம நிஷ்ணாதர்களுக்கும் உபயோகமற்றவையாயுள்ளன. பகவத்குண ப்ரசப்ஸையென்பது ஓரிடத்திலும் அணுமாத்திரமும் காண முடியாதது. பகவத்குண ரஸிகர் களுக்கு அவைகொண்டு பயனென்றுமில்லையே. அப்படியன்றிக்கே த்ராவிட வேத பாஷ்யகாரரான பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தி ஒவ்வொன்றும் பகவத் குணாபவத்தாலல்லது போது போக்கவறியாத முமுக்ஷுக்களுக்கு ரஸாயநமா யிருக்கும். பகவத்விஷயத்தில் சேராமல் பாஹ்யவிஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினாலுங் கூட பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியானம் மிகமிக அதிசயிக்கத்தக்கதா யிருக்கும். ஒன்றே இங்கெடுத்துக் காட்டுவோம்.

... பெரிய திருமொழியில் திருநறையூர் விஷயமான பாசரங்களுள் (6—4—7)
*மென் மலர்-மேல் களியாவண்டு கள்ளுண்ணக் காமர் தென்றல் அலர் தூற்ற,

நளிர்வாய் முல்லை முறுவலிக்கும் நறையூர் * என்பது ஒரு பாசுரம். இது ஸாதாரண மாகச் சோகைகளில் நடக்குஞ் செய்தியைச் சொல்லுவது. வண்டுகள் மதுபானம் பண்ணுவதும் தென்றற்காற்று தூற்றுவதும், முல்லை வாய்திறப்பதுமான ஸம்பவம் சொல்லியிருக்கிறவிது ஸ்வபாவோக்தியே; ஆனாலும் இங்குச் சொற்சேர்க்கையமைந்த அழகை நோக்கிப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை தமது வியாக்கியானத்தில் அருளிச்செய்திருப்பதாவது,

‘[மேன் மலர் மேலீத்யாதி] கண்ட விடமெங்கும் பரப்புமாறப் பூத்துக் கிடக்கு மிறே; அதிலே மதுபாநார்த்தமாகக் கிட்டின வண்டுகள் அத்தைக் கிட்டப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே களித்து நிஷித்த ஸேவை பண்ணுவாரைப்போலே மதுபானத் தைப் பண்ணிற்றின. அத்தைக் கண்ட தென்றல் நாட்டிலே பழியைத் தூற்றிற்று. அத்தைக் கண்ட முல்லை, புகுந்த ப்ரமாதத்தை யநுஸந்தித்து ‘அதுதான் அப்படிச் செய்கிறது, இதுதான் இப்படி செய்யக்கடவதோ’ வென்று வாய்விட்டுச் சிரிக்கமாட்டாமை ஸ்மிதம் பண்ணிற்று.’ என்று.—இதனை நாமே விவரிப்போம். வண்டு கள்ளுண்டதாகவும் தென்றல் அலர் தூற்றினதாகவும் முல்லை முறுவலித்ததாகவும் மூலத்திலுள்ளது. ‘அலர் தூற்றுதல்’ என்னுஞ் சொல்லுக்குப் புஷ்பங்களைத் தூற்றுதலென்கிற பொருளேயல்லாமல் பழிதூற்றுத லென்கிற பொருளு முண்டாதலால் அதைக்கொண்டு ரஸோக்தியாக இங்கு வியாக்கியானம் செய்தருளுகிறபடி. வண்டு என்று ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவனைச் சொன்னபடியாய், அவன் ஏதோ விதிவசத்தால் கள்ளுண்ண நேர்ந்து விட்டதாம்; அதைக்கண்ட பொருவன், கள்ளுண்டான் கள்ளுண்டா னென்று நாட்டிலே பழி தூற்றப் புறப்பட்டானும்; இவ்விரண்டையுங்கண்டவொரு சுத்தஸாத்வீகன் ‘ஏதோ விதிவசத்தால் ஒருவன் ஒருகால் அக்ருத்யம் பண்ண நேர்ந்துவிட்டால் அதைப் பற்றி இப்படியும் ஒருவன் பழி தூற்றவேணுமோ? இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் இது ஸஹஜந்தானே யென்று வாளாவிருக்கலாகாதோ வென்று வாய்விட்டுச் சிரிக்கமாட்டாமல் இவையென்ன வலகியற்கை! என்று புன்சிரிப்புச் செய்கிருளும்; எப்படிப்பட்ட அதிகாரிக்கும் ஒரு நிஷித்த காரியஞ்செய்ய நேர்ந்துவிடுவது ஸஹஜ மென்றும், அதைப்பற்றி யொருவன் பழி தூற்ற நேருவதும் ஸஹஜமென்றும், ‘இது பொருப்ரமாதமா? இதைப் பழிதூற்ற வேணுமா? என்று சில மஹான்கள் நினைப்பது முண்டென்றும் லௌகிக ஸந்திவேச முணர்த்தியதாக வியாக்கியானங் கண்டது விலக்ஷண மேதாவிலாசம். இஃது ஒரெடுத்துக் காட்டாக ஈண்டமைக் கப்பட்டது அக்யாத்ம சாஸ்தார்த்தங்கள் அபரிமிதமாகக் காண்பதோடு இத் தகைய லௌகிக வாக்விந்யாஸங்களும் விபுலமாகக் காணப்படும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானங்களில்.

திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கு வியாக்கியான மிட்டருளுந் திருப்பணியில் மற்றுஞ்சில ஆசாரியர்களும் கைவைத்ததுண்டு. ஆனால் பூர்த்தியாக நாலாயிரத் திற்கும் வியாக்கியானமிட்டருளினவரென்னும் பெருமை இவ்வாசிரிய ரொருவர்க்கே அஸாதாரணமாக அமைந்ததாகும். இவ்விஷயம் உபதேசரத்தினமாயிலில்— ‘பிள்ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை, தெள்ளார் வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை,

மணவாள யோகி திருவாய்மொழியைக் காத்த, குணவாளரென்று நெஞ்சே கூறு.”
 “நஞ்சீயர் செய்த வியாக்கியைகள் நாலிரண்டுக்கு, எஞ்சாமை யாவைக்கு மில்லையே,
 தஞ்சீரால் வையகுருவின் தம்பி மன்னுமணவாள முனி, செய்யுமவைதாமுஞ்சில”
 “பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின் புள்ளவைக்குந் தெரிய, வியாக்கியைகள் செய்வால்,
 அரிய வருளிச்செயல் பொருளை ஆரியர்கட்கிப்போது, அருளிச்செயலாய்த்தறிந்து”
 என்ற பாசுரங்களினாலு முணரத்தக்கது. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் நானூறு
 பாசுரங்களுக்கு மாத்திரம் இவ்வாசிரியர்தம் வியாக்கியானம் லுப்தமாயிருந்ததென்
 றும், மணவாளமாமுனிகள் பலருடைய பிரார்த்தனைக் கிணங்கி அக்குறையைத்
 தாம் நீக்கியருளினரென்றும் ஸம்பந்தாயம் வல்ல பெரியோர் பகர்வர்.

கடல் ரத்நாகரமென்று பெயர் பெற்றிருத்தல்போல இவ்வாசிரியரது வியாக்கி
 யானக்கடல் எண்ணிறந்த விசேஷார்த்த ரத்ன நிதியாகப் புகழ் பெற்றுள்ளதா
 தலால் அதனை யநுபவிப்பதே இவ்வாசார்யருடைய பெருமையநுபவமாகும்.

அர்த்தாத் இங்கொரு முக்கியமான விஷயம் விளக்கவேண்டியதாகிறது.
 நமது ஸம்பந்தாய க்ரந்தங்களில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையென்றும் ஆச்சான்பிள்ளை
 யென்றும் வ்யபதேச பேதம் காண்பதுண்டு. பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஸம்
 காலத்தவர்கள் சிலர் இவரை ஆச்சான் பிள்ளை யென்றும் வழங்கியிருந்தாலும்
 பிற்பட்டவர்களான மணவாளமாமுனிகள் போல்வார் இவரை ஆச்சான்பிள்ளை
 யென்ற சொல்லால் ஒரிடத்திலும் வழங்கினதில்லை. மணவாளமாமுனிகள் தமது
 ரஹஸ்யவ்யாக்யாநாதிகளில் ஆச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தியாகப் பலவிடங்களி
 லும் ாடுத்துக்காட்டியுள்ளவை பெரியவாச்சான்பிள்ளையுடையனவேயென்று நாமும்
 மயங்கியிருந்து பன்னிருதீங்குநுபவம் முதலான சில நூல்களிலே ஆச்சான்பிள்ளை
 யருளிச்செயலான பரந்த ரஹஸ்யாதிகளையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்
 செயலாக வெழுதியிருந்தோம். பிறகு நிகழ்ந்த விபுலமான ஆராய்ச்சிகளினால்
 தேறின தெளிவுகளை ஆச்சான்பிள்ளை யஷ்டாத்யாயி முதலான விமர்சகரந்த
 முகேந உலகுக்கு விளக்கியிருக்கிறோம். அவற்றில் நிரூபித்த பலபல ஹேதுக்களில்
 இரண்டு மூன்றை மாத்திரம் இங்குடுத்துக்காட்டி நிற்போம். பரந்த ரஹஸ்யம்
 முதலிய ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையே விரிவாக அருளிச்
 செய்திருந்தால், உபதேசரத்தினமாலையில் திவ்யப்பிரபந்த வியாக்கியான விஷயத்
 தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கு மஹத்தான கௌரவத்தைக் காட்டிவிட்டு ரஹஸ்
 யார்த்த ப்ரகாசந விஷயத்தில் பிள்ளை லோகாசாரியர்க்கு மஹத்தான பெருமையை
 விளக்கியிருப்பது விரஸமாகும். ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் பெரியவாச்சான்
 பிள்ளையே ப்ரபஞ்சனம் செய்தருளினரென்று ஒரு பாசுரமாவது அவசியம் அருளிச்
 செய்திருக்க வேண்டும். மாமுனிகள் இதை உபேக்ஷிக்கப் ப்ரஸக்தியே கிடையாது,
 ரஹஸ்யார்த்தத்திற்காகப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையைப்பற்றி ஒரு பாசுரங்கூட
 அருளாமையாலும் அதுபற்றிப் பிள்ளை லோகாசாரியர்க்கே ஏழுபாசுரங்கள் அருளிச்
 செய்திருக்கையாலும் அவ்வுலகாசிரியர்க்குப் பிற்பட்டவரே பரந்தரஹஸ்யாதி
 க்ரந்த கர்த்தாவென்பது தெளிவாகும். நம்பிள்ளை திருவடிகளில் நேராகக் கேட்ட
 வரும் பலவிதங்களிற் பெருமை பெற்றவருமான பெரியவாச்சான் பிள்ளையே

பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் கம்பீரமான ஸ்ரீ ஸூக்திகள் அமுதிலுமாற்ற வினியவை. இவ்வாசிரியர் அவதரியாதிருந்தால் ஸ்வைஷ்ணவவுலகுக்குப் பேரின்பவனுபவம் மிகவும் குன்றியேயிருக்கும் இவரது திருவடிகளே நமக்குத் தஞ்சம். *
 *
 *

பெரியவாச்சான் பிள்ளை வைபவம் முற்றிற்று.

பிள்ளை லோகாசார்யர் வைபவம்

ஆசாரியர்கள் பொதுவாக இருவகைப்படுவார்கள். அநுவ்ருத்தி ப்ரஸந்தா சார்யரென்றும், க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்தாசார்யரென்றும். சிஷ்யர்கள் பலகால் துவண்டு வேண்ட அதனாலே அநுக்ரஹிப்பவர்கள் அநுவ்ருத்திப்ரஸந்தாசார்யர்களாவார்கள். சிஷ்யப்ரார்த்தனையைச் சிறிதும் எதிர்பாராமல் தம்முடைய இயற்கையின்னருளால் தாமாகக் கணிந்து சுபயனன்னருகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப்பணி கொள்வதையே விரதமாகக் கொண்டு தம் பேருக அநுக்ரஹித்தருள்பவர்கள் க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்தாசார்யர்கள். நமது ஆசார்ய கோஷ்டியில் எம்பெருமானார் தாம் க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்தாசார்யரென்ற பட்டத்தை முதன்மை யாகப் பெற்றவர். ஆயினும் அவர் ஸம்பந்தாய ரஹஸ்யார்த்த விவரணமாக ஒரு

க்ரந்தமும் அருளிச்செய்திலர். ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களின் அர்த்தங்களை விவரிக்க மூன்று நூல்களை யருளிச்செய்தவர் ரஹஸ்யார்த்த விவரணமாக ஒரு சிறு நூலாவது அருளிச்செய்திருக்கலாம். இன்னுமொரு திருக்கோலம் பூண்டு [அதாவது, மணவாள மாமுனிகளாக அவதரித்து] அப்போது அருளிச்செய்ய வேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றியிருந்தமையாலே ஸ்ரீராமாநுஜரான அந்த அவதாரத்தன்னிலே ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஏடுபடுத்தாமே சென்றனர். ஸ்ரீபாஷ்யம் கீதாபாஷ்யம் முதலிய திவ்ய க்ரந்தங்களில் ஸம்ப்ரதாய ரஹஸ்யார்த்தங்களும் ஆங்காங்குச் சேமிக்கப் பட்டேயிருந்தாலும் அவற்றைக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டித் தாராத குறை குறையே. அக்குறைதீரவே ஸர்வஜ்ஞ ஸார்வபௌமரான பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவவதரித்து, இவர் தாமே முதன் முதலாக ஸ்ரீவைஷ்ணவ மண்டலிக்கு மஹோபகாரஞ் செய்தருளினார்.

லோகாசார்ய ரென்கிற திருநாமம் முதலில் நம்பிள்ளைக்கு வழங்கிவந்தது. ஸ்வாசார்யர் திருநாமத்தையே புதல்வர்க்கு இடவேணுமென்று விருப்பங்கொண்ட இவரது திருத்தந்தையார் நம்பிள்ளையின் திருநாமத்தையே இவர்க்குச் சாத்தினர். வாசி தெரிவதற்காகப் பிள்ளை லோகாசார்யரென்று வழங்குதல் நிகழ்ந்தது. உபதேச ரத்தினமாலையில்—பிள்ளை வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, அன்பாலன்ன திருநாமத்தை யாதரித்து, மன்னுபுகழ் மைந்தருக்குச் சாத்துகையால் வந்துபரந்த தெங்கும், இந்தத் திருநாமமிங்கு* என்றுள்ள பாசுரத்தினால் இஃதறியத்தக்கது உண்மையில் லோகாசார்ய ரென்னுந் திருநாமம் இவர்க்கேதகும்

இவ்விருள் தருமாஞாலத்தின் அகவிருளை அறவே யொழிக்கவல்ல திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளைத் தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலுமமுதுமாக அளித்தருளினவர் இம் மஹாசார்யர், இவருடைய ஸர்வஜ்ஞத்வமும் பரமகாருணிகத்வமும் பரமப்ராமாணிகத்வமும் ஒவ்வொன்றும் நெஞ்சால் நினைப்பரிதே, ஒரு அர்த்தத்திலும் ஆக்ரஹ மின்றிக்கே ஆசார்யபரம்பராப்ராப்தமான அர்த்தங்களை யே அற்புதமாக அமைத் திருக்குமழகு இவருடைய திவ்யக்ரந்தங்களுக்கே அஸாதாரணச் செல்வமாக விளங்கி யிருக்கும்.

இவரருளிச்செய்த நூல்கள் அஷ்டாதசரஹஸ்யமென்று ஸுப்ரஸித்தமாயிருக்கும். அவற்றுள் ஸ்ரீவசநபூஷணம் தத்வத்ரயம் முமுக்ஷுப்படி என்னும் மூன்று க்ரந்தங்கள் ஸூத்ரஸரணியில் திருவவதரித்தவை இவற்றினுள்ளும் ஸ்ரீவசன பூஷணத்தின் பெருமை அப்ரமேயமென்று மணவாள மாமுனிகள் உபதேச ரத்தினமாலையில் ஏழு பாசுரங்களினால் மிக மிகக் கொண்டாடியருள்கிறார். *ஸர்வஜ்ஞ லோககுருநிர்மிதமார்யபோக்யம் வந்தே ஸதா வசநபூஷண திவ்யசாஸ்த்ரம்* என்று இந்த திவ்யக்ரந்தத்தை ஒரு திவ்யசாஸ்த்ரமென்றே வழங்குவர் பெரியார். இதற்கு மணவாள மாமுனிகளருளிச் செய்த வியாக்கியானத்தின் அவதாரிகையிலுள்ள சில ஸ்ரீஸூக்திகளை இங்கெடுத்துக்காட்ட வேண்டியது அவசியமாகிறது,— “ஸம்ஸாரி சேதநரிழவு ஸஹிக்கமாட்டாத பரமக்ருபையாலே ததுஜ்ஜீவநார்த்தமாகத் தாமும் பல ப்ரபந்தங்களருளிச்செய்த பிள்ளை லோகாசார்யர், ஆசார்ய பரம்பராப்ராப்தங்களான அர்த்தங்களில், அவர்கள் தாங்கள் கௌரவாதிசயத்தாலே ரஹஸ்யமாக உபதேசித்துப் போந்தவையாய், அருமைபெருமைகளைப்பற்றி இதுக்கு

முன்பு தாமும் ப்ரகாசிப்பியாமல் அடக்கிக்கொண்டு போந்தவையான அர்த்த விசேஷங்களெல்லாவற்றையும் பின்புள்ளாருமிழக்க வொண்ணாதென்கிற தம்முடைய க்ருபாதிசயத்துக்கு மேலே பெருமானும் ஸ்வப்நத்திலே திருவுள்ளமாயருளுகையாலே பூவசந பூஷணமாகிய இப்ப்ரபந்த முகேந வெளியிட்டருள்கிறார் முன்பே பேரருளாளப் பெருமாள் தம்முடைய நீர்ஹேதுக்க்ருபையாலே மணல்பாக்கத்திலே யிருப்பாரொரு நம்பியாரை விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணியருளி தஞ்சமாயிருப்பன சில அர்த்த விசேஷங்களைத் தாமே அவர்க்கு ஸ்வப்நமுகேந அருளிச் செய்து 'நீர்போய் இரண்டாற்றுக்கு நடுவே வர்த்தியும்; இன்னமுமக்கு இவ்வர்த்தங்களை யெல்லாம் விசதமாக நாம் அங்கீக சொல்லுகிறோம்' என்று திருவுள்ளமாயருளுகையாலே அவரிங்கே வந்து (பெரிய) பெருமானே ஸேவித்துக் கொண்டு, தமக்கு முன்பு அங்கருளிச்செய்த அர்த்தங்களையும் அசலறியாதபடி அநுஸந்தித்துக் கொண்டு ஏகாந்தமானதொரு கோயிலிலே வர்த்தியா நிற்கச் செய்தே, தம்முடைய பூபாதத்துக்கு அந்தரங்கரான முதலிகளும் தாமமாகப் பிள்ளை ஒருநாள் அந்தக் கோயிலிலே யாத்ருச்சிகமாக வெழுந்தருளி, அவ்விடம் ஏகாந்தமாயிருக்கையாலே ரஹஸ்யார்த்தங்களை அவர்களுக்கருளிச் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிரா நிற்க, அவை தமக்குப் பேரருளாளப் பெருமானருளிச்செய்த அர்த்தவிசேஷங்களாயிருக்கையாலே அவர் போர வித்தராய் உள்ளில் நின்றும் புறப்பட்டு வந்து பிள்ளை பூபாதத்திலே விழுந்து 'அவரோ நீ?' என்ன, 'ஆவதேது?' என்று பிள்ளை கேட்டருள, பேரருளாளப் பெருமாள் தமக்கு இவ்வர்த்தங்களை ப்ரஸாதித்தருளின படியையும் இதேசத்திலே போகவிட்டருளின படியையும் இன்னும் உமக்கங்கே விசதமாகச் சொல்லுகிறோ மென்றருளிச் செய்தபடியையும் விண்ணப்பஞ் செய்ய, கேட்டு மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய் அவரையும் அபிமானித்தருள, அவரும் அங்குத்தைக்கு அந்தரங்கராய் வர்த்திக்கிற நாளிலே, பெருமாள் அவர்க்கு ஸ்வப்நத்திலே 'இவ்வர்த்தங்கள் மறைந்து போகாதபடி இவற்றை யொருப்ரபந்தஸ்தமாக்கச் சொன்னோ மென்று நீர் பிள்ளைக்குச் சொல்லும் என்று திருவுள்ளமாக, அவர் 'இப்படி பெருமாள் திருவுள்ள மாயருளினார் என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய 'ஆனால் அப்படிச் செய்வோம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அனந்தரம் இப்ப்ரபந்தமிட்டருளினா ரென்று ப்ரஸித்தமிதே' என்பவை மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸூகதிகள்.

மணவாள மாமுனிகள் ஆழ்வார் திருநகரியிலிருந்து திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக்கு கெழுந்தருளினபோது அங்கே பிள்ளை லோகாசார்ய ரெழுந்தருளியிருந்த வீடத்திற்கு நித்திய மெழுந்தருளி 'ரஹஸ்யம் வினை ததமண்' என்று அவ்விடத்தே போர ப்ரதிபத்தி பண்ணி உகந்திருப்பர் என்று ப்ரஸித்தம். ... *

பிள்ளை லோகாசார்யர் வைபவம் முற்றிற்று.

மணவாளமாமுனிகள் வைபவம் தனியே காணத்தக்கது

ஸ்ரீகாஞ்சீ அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்த
பூர்வாசார்ய ப்ரபாவம் முற்றிற்று.